

**ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ
ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ
ΤΟ 2010**

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

Η Διεθνής Αμνηστία είναι ένα παγκόσμιο κίνημα περισσότερων από 3 εκατομμύρια υποστηρικτών, μελών και ακτιβιστών που αγωνίζονται για την προστασία των διεθνώς αναγνωρισμένων ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Όραμά μας είναι ένας κόσμος όπου όλοι οι άνθρωποι θα απολαμβάνουν όλα τα δικαιώματα που αναγνωρίζονται από την Οικουμενική Διακήρυξη των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και από άλλα διεθνή πρότυπα.

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

First published in 2011 by
Amnesty International Ltd
Peter Benenson House
1 Easton Street
London WC1X 0DW
United Kingdom

© Amnesty International 2011

Index: ACT 50/001/2011 English
Original language: English
Printed by Amnesty International,
International Secretariat, United Kingdom

All rights reserved. This publication is copyright, but may be reproduced by any method without fee for advocacy, campaigning and teaching purposes, but not for resale. The copyright holders request that all such use be registered with them for impact assessment purposes. For copying in any other circumstances, or for reuse in other publications, or for translation or adaptation, prior written permission must be obtained from the publishers, and a fee may be payable. To request permission, or for any other inquiries, please contact copyright@amnesty.org

Cover and back page photo: A video produced by Amnesty International France shows wax models slowly melting as they depict several methods of execution. Posters with stills from the video were displayed in the Paris metro to mark the World Day Against the Death Penalty in October 2010.

© TBWA/Paris

amnesty.org

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος.....	3
Η χρήση της θανατικής ποινής το 2010: η παγκόσμια εικόνα 7	5
Παγκόσμια στοιχεία.....	5
Η παγκόσμια διαδρομή προς την κατάργηση της θανατικής ποινής.....	6
Χώρες που διατηρούν τη θανατική ποινή : παραβίαση του διεθνούς δίκαιου και των προτύπων	
Περιφερειακή επισκόπηση	16
Αμερικανική ήπειρος	16
Ασία-Ειρηνικός	19
Ευρώπη και Κεντρική Ασία.....	28
Μέση Ανατολή και Βόρεια Αφρική	29
Υποσαχάρια Αφρική	39
Παράρτημα I: Δημοσιοποιημένες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις το 2010.....	46
Παράρτημα II: Κράτη που έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή και κράτη που τη διατηρούν ...	49
Παράρτημα III: Επικύρωση των Διεθνών Συμβάσεων	51
Παράρτημα IV: Τα αποτελέσματα της ψηφοφορίας της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ ψήφισμα 65/206, που εκδόθηκε στις 21 Δεκεμβρίου 2010	54
Υποσημειώσεις	56

ΣΗΜΕΙΩΣΗ

Τα αριθμητικά στοιχεία που παρουσιάζονται στην παρούσα έκθεση είναι τα ευρύτερα που μπορούν με ασφάλεια να αντληθούν από την έρευνα μας, αν και τονίζουμε ότι τα πραγματικά στοιχεία είναι σαφώς υψηλότερα. Ορισμένα κράτη αποκρύπτουν σκόπιμα τη διαδικασία της θανατικής ποινής, ενώ άλλα δεν διατηρούν ή δεν επιτρέπουν τη διάθεση στοιχείων σχετικά με τον αριθμό των θανατικών ποινών και των εκτελέσεων.

Όπου μετά από μία χώρα σημειώνεται ένα "+" το οποίο προηγείται από έναν αριθμό, σημαίνει ότι η Διεθνής Αμνηστία έχει υπολογίσει τον ελάχιστο αριθμό (εκτελέσεων). Όπου μετά από μία χώρα αναφέρεται ένα "+" το οποίο δεν προηγείται από αριθμό, σημαίνει ότι σε αυτή τη χώρα υπήρχαν εκτελέσεις ή θανατικές καταδίκες (τουλάχιστον πάνω από μία), αλλά δεν ήταν δυνατό να παρουσιαστεί κανένα αριθμητικό στοιχείο.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Λίγο μετά τη δημιουργία της το 1961, η Διεθνής Αμνηστία άρχισε την αποστολή εκκλήσεων με στόχο την αποτροπή εκτελέσεων κρατούμενων συνείδησης. Με τον καιρό η δουλειά μας σχετικά με την θανατική ποινή διευρύνθηκε. Αναγνωρίζοντας αυτήν την τιμωρία ως σκληρή, απάνθρωπη και εξευτελιστική και ως προσβολή του δικαιώματος στη ζωή, η Διεθνής Αμνηστία αντιτίθεται στη θανατική ποινή σε όλες τις περιπτώσεις, χωρίς καμία εξαίρεση. Είμαστε αντίθετοι σε αυτή ασχέτως της φύσης του εγκλήματος, των χαρακτηριστικών του κατηγορούμενου ή της μεθόδου που χρησιμοποιείται από το κράτος για να σκοτώσει τον κρατούμενο.

Η οργάνωση ξεκίνησε την παγκόσμια εκστρατεία της ενάντια στη θανατική ποινή το 1977. Εκείνο τον καιρό μόλις 16 χώρες είχαν καταργήσει τη θανατική ποινή. Περισσότερο από τριάντα χρόνια αργότερα 139 χώρες έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή βάσει νόμου ή στην πράξη. Σήμερα 58 χώρες τη διατηρούν και πολύ λιγότερες τη χρησιμοποιούν.

Στην πραγματικότητα, η πρόοδος που σημειώθηκε στην κατάργηση της θανατικής ποινής τα τελευταία δέκα χρόνια ήταν τεράστια, με περισσότερες από 30 χώρες να την καταργούν βάσει νόμου ή στην πράξη. Η θετική αυτή τάση συνεχίστηκε το 2010.

Στην αρχή της χρονιάς γιορτάσαμε μαζί με τα μέλη της Διεθνούς Αμνηστίας στη Μογγολία όταν, στις 14 Ιανουαρίου, ο Πρόεδρος Elbegdorj ανακοίνωσε την επίσημη αναστολή της εφαρμογής των θανατικών καταδικών, ένα πρώτο βήμα σε μια χώρα όπου η θανατική καταδίκη θεωρείται κρατικό μυστικό και οι λεπτομέρειες σχετικά με τη χρήση της είναι συγκαλυμμένες.

Το Μπουτάν, το Κιριμπάτι, οι Μαλδίβες, η Μογγολία και το Τόγκο άλλαξαν την ψήφο τους από το 2008 και υποστήριξαν την έκκληση για αναστολή της χρήσης της θανατικής ποινής. Οι Κομόρες, η Ντομίνικα, η Νιγηρία, τα Νησιά του Σολομώντα και η Ταϊλάνδη άλλαξαν στάση και από αντίθετες στο μορατόριουμ του 2008, απείχαν από την ψηφοφορία το 2010. Καίρια ήταν η ένταξη της Ρωσικής Ομοσπονδίας και της Μαδαγασκάρης ως συνεπιβλέποντες. Το 2010 μειώθηκε αισθητά ο αριθμός των ψήφων κατά του ψηφίσματος.

Παρά τη πρόοδο και τη θετικό κλίμα υπάρχουν ακόμη πολλά που πρέπει να γίνουν προτού φτάσουμε τον στόχο μας, την ολική κατάργηση (της θανατικής ποινής). Οι χώρες που διατηρούν τη θανατική ποινή υποστηρίζουν ότι τη χρησιμοποιούν μόνο σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο, μόνο για τα σοβαρότερα εγκλήματα και έπειτα από διαδικασίες οι οποίες πληρούν τα διεθνή πρότυπα για δίκαιη δίκη. Ωστόσο, οι πράξεις τους διαψεύδουν κατάφωρα αυτούς τους ισχυρισμούς.

Στις περισσότερες χώρες όπου υπάρχει ακόμη ισχυρή υποστήριξη για τη θανατική ποινή, αυτή συνεχίζει να εφαρμόζεται έπειτα από μεροληπτικές δίκες και συχνά βασίζεται σε ομολογίες οι οποίες έχουν αποσπαστεί μέσω βασανιστηρίων. Στις περισσότερες χώρες η θανατική ποινή εφαρμόζεται συγκριτικά σε μεγαλύτερο βαθμό εναντίων των φτωχών, των μειονοτήτων και των μελών εθνικών και θρησκευτικών κοινοτήτων. Σε πολλές χώρες θανατικές καταδίκες ορίστηκαν για παραβάσεις οι οποίες δεν είναι βίαιες και δεν πληρούν τα κριτήρια ώστε να χαρακτηριστούν ως τα «σοβαρότερα εγκλήματα» - όπως οικονομικά εγκλήματα, μαγεία, αποστασία και παραβάσεις σχετικές με ναρκωτικά ή σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ συναινούστων

ενηλίκων.

Ενώ η χρήση της θανατικής ποινής δεν απαγορεύεται ρητά στο διεθνές δίκαιο, τα κράτη που τη διατηρούν συχνά αγνοούν το γεγονός ότι το δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τα όργανα του ΟΗΕ που σχετίζονται με τα ανθρώπινα δικαιώματα συνεχώς δηλώνουν πως στόχος θα πρέπει να είναι η κατάργηση της. Για παράδειγμα το Διεθνές Ποινικό Δικαστήριο – το οποίο είναι επιφορτισμένο να δικάζει αυτούς που κατηγορούνται για τα χειρότερα εγκλήματα όπως εγκλήματα πολέμου, εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας και γενοκτονία - δεν μπορεί να επιβάλλει θανατική ποινή.

Επομένως, η δουλειά συνεχίζεται. Η Διεθνής Αμνηστία εργάζεται ενάντια στη θανατική ποινή ενθαρρύνοντας όλα τα μέλη και τους ακτιβιστές της να λαμβάνουν δράση, συνεργαζόμενη με τους εταίρους της στο παγκόσμιο κίνημα για την κατάργηση της, μέσω παρεμβάσεων προς τις αρχές σε όλο τον κόσμο, αναλαμβάνοντας υποθέσεις ατόμων που βρίσκονται σε κίνδυνο επικείμενης εκτέλεσης, συλλέγοντας δεδομένα και δημοσιεύοντας ετήσια στοιχεία σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής.

Το παρόν κείμενο «Θανατικές ποινές και εκτελέσεις το 2010» συνοψίζει τις σημαντικές εξελίξεις κατά το 2010. Συγκεντρώσαμε πληροφορίες από ποικίλες πηγές όπως επίσημες στατιστικές (όπου ήταν διαθέσιμες), μη-κυβερνητικούς και διακυβερνητικούς οργανισμούς, υποστηρικτές των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, μέσα μαζικής ενημέρωσης και με έρευνα στο πεδίο. Τα αριθμητικά στοιχεία που παρουσιάζονται είναι αυτά τα οποία μπορούμε να επιβεβαιώσουμε από την έρευνά μας, ωστόσο τονίζουμε ότι τα πραγματικά στοιχεία είναι σαφώς υψηλότερα.

Η Διεθνής Αμνηστία εκδίδει αυτή την έκθεση με σκοπό να παρέχει μία πηγή σε εκείνους που θέλουν να έχουν μία παγκόσμια εικόνα σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής, αλλά και για να επιστήσει την προσοχή στη δεδομένη προσβολή της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Καθώς πλησιάζουμε το 500 έτος δράσης μας, ανανεώνουμε τη δέσμευση μας να αγωνιστούμε για την ολική κατάργηση της θανατικής ποινής προσκαλώντας όλα τα μέλη μας – παλαιά και νέα- να γιορτάσουμε την επέτειο μας λαμβάνοντας δράση ενάντια στη θανατική ποινή και συμμετέχοντας σε ένα παγκόσμιο κίνημα που αναζητά ένα κόσμο απαλλαγμένο από αυτή τη σκληρότατη, απάνθρωπη και εξευτελιστική τιμωρία.

Salil Shetty

Γενικός Γραμματέας

Η ΧΡΗΣΗ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ ΤΟ 2010: Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΕΙΚΟΝΑ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ ΑΡΙΘΜΟΙ

Είναι γνωστό ότι τουλάχιστον 23 χώρες πραγματοποίησαν εκτελέσεις μετά από δίκη το 2010. Αυτό σημαίνει 4 παραπάνω χώρες από το 2009, έτος κατά το οποίο η Διεθνής Αμνηστία κατέγραψε τον χαμηλότερο αριθμό χωρών που έχουν διαπράξει εκτελέσεις από τότε που η οργάνωση ξεκίνησε να παρακολουθεί τα αριθμητικά στοιχεία σχετικά με τις θανατικές καταδίκες.¹

Δεν υπήρξαν καταγεγραμμένες εκτελέσεις σε Αφγανιστάν, Ινδονησία, Μογγολία, Πακιστάν, Άγιο Χριστόφορο και Νέβις και Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, παρόλο που οι χώρες αυτές ήταν γνωστό ότι πραγματοποιούσαν εκτελέσεις έως το 2008 ή το 2009. Ωστόσο, μετά από μια παύση, η Λευκορωσία, το Μπαχρέιν, η Ισημερινή Γουινέα, η Παλαιστινιακή Αρχή, η Σομαλία και η Ταϊβάν, πραγματοποίησαν τουλάχιστον μια εκτέλεση το 2010..

Τουλάχιστον 527 εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν το 2010. Ο αριθμός αυτός δεν περιλαμβάνει τις χιλιάδες εκτελέσεις που πιστεύεται ότι πραγματοποιήθηκαν στην Κίνα πέρυσι. Πέρυσι, η Διεθνής Αμνηστία αποφάσισε να μη δημοσιεύσει τα ελάχιστα στοιχεία για τη χρήση της θανατικής ποινής στην Κίνα, όπου οι στατιστικές αυτές θεωρούνται κρατικά μυστικά. Αντ' αυτού η Διεθνής Αμνηστία προκάλεσε τις κινεζικές αρχές να δημοσιεύσουν τα στοιχεία για τον αριθμό των ατόμων που καταδικάζονται σε θάνατο και εκτελούνται κάθε χρόνο, ώστε να επιβεβαιώσουν τους ισχυρισμούς τους ότι υπήρξε μείωση της χρήσης της θανατικής ποινής στη χώρα.

ΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΤΟ 2010

Μπαχρέιν (1), Μπαγκλαντές (9 +), Λευκορωσία (2), Μποτσουάνα (1), Κίνα (1000s), Αίγυπτο (4), Ισημερινή Γουινέα (4), Ιράν (252 +), Ιράκ (1 +), Ιαπωνία (2), Λιβύη (18 +), Μαλαισία (1 +), Βόρειο Κορέα (60 +), Παλαιστινιακή Αρχή (5), Σαουδική Αραβία (27 +), Σιγκαπούρη (+), Σομαλία (8 +), Σουδάν (6 +), Συρία (17 +), Ταϊβάν (4), Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (46), Βιετνάμ (+), Υεμένη (53 +).

. Είναι γνωστό ότι έχουν επιβληθεί τουλάχιστον 2.024 νέες καταδίκες σε θάνατο σε 67 χώρες το 2010. Αυτός είναι ο ελάχιστος αριθμός που μπορεί να συναχθεί με ασφάλεια από την έρευνά μας.

ΚΑΤΑΓΕΓΡΑΜΜΕΝΕΣ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΤΟ 2010

Αφγανιστάν (100 +), Αλγερία (130 +), Μπαχάμες (5 +), Μπαχρέιν (1), Μπαγκλαντές (32 +), Μπαρμπάντος (1), Λευκορωσία (3), Μπενίν (1 +), Μπρουνέι Νταρουσαλάμ (+), Μπουρκίνα Φάσο (1 +), Καμερούν (+), Κίνα (+), Κεντρική Αφρικανική Δημοκρατία (14), Τσαντ (1), Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (+), Αίγυπτος (185), Ισημερινή Γουινέα (4), Αιθιοπία (5 +), Γκάμπια (13), Γκάνα (17), Γουατεμάλα (1), Γουιάνα (1 +), Ινδία (105 +), Ινδονησία (7 +), Ιράν (+), Ιράκ (279 +), Τζαμάικα (4), Ιαπωνία (14), Ιορδανία (9), Κένυα (5 +), Κουβέιτ (3 +), Λάος (4), Λιβερία (11), Λίβανος (12 +), Λιβύη (+), Μαδαγασκάρη (2 +), Μαλαισία (114 +), Μαλάουι (2), Μαλδίβες, (1), Μάλι (14 +), Μαυριτανία (16 +), Μαρόκο/Δυτική Σαχάρα (4), Μιανμάρ (2), Νιγηρία (151 +), Βόρεια Κορέα (+), Παλαιστινιακή Αρχή (11 +), Πακιστάν (365), Σαουδική Αραβία (34 +), Σιέρα Λεόνε (1), Σιγκαπούρη (8 +), Σομαλία (8 +), Νότια Κορέα (4), Σρι Λάνκα (+), Σουδάν (10 +), Συρία (10 +), Τανζανία

(5+), Ταϊβάν (9), Ταϊλάνδη (7 +), Τρινιδάντ και Τομπάγκο (+), Τυνησία (22 +), Ουγκάντα (5 +), Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (28 +), Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (110 +), Βιετνάμ (34 +), Υεμένη (27 +), Ζιμπάμπουε (8), Ζάμπια (35).

Στα τέλη του 2010, τουλάχιστον 17.833 άνθρωποι σε όλο τον κόσμο ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο, αριθμός ο οποίος προκύπτει ως ελάχιστο άθροισμα των επιμέρους διαθέσιμων στοιχείων.

Οι ακόλουθες μέθοδοι εκτελέσεων χρησιμοποιήθηκαν το 2010: αποκεφαλισμός (Σαουδική Αραβία), ηλεκτροπληξία (ΗΠΑ), απαγχονισμός (Μπαγκλαντές, Μποτσουάνα, Αίγυπτο, Ιράν, Ιράκ, Ιαπωνία, Μαλαισία, Βόρεια Κορέα, Σιγκαπούρη, Σουδάν, Συρία), θανατηφόρα ένεση (Κίνα, ΗΠΑ), εκτελεστικό απόσπασμα (Μπαχρέιν, Λευκορωσία, Κίνα, Ισημερινή Γουινέα, Βόρεια Κορέα, Παλαιστινιακή Αρχή², Σομαλία, Ταϊβάν, ΗΠΑ, Βιετνάμ, Υεμένη).

Δεν υπήρξαν αναφορές δικαστικών εκτελέσεων δια λιθοβολισμού, αν και νέες καταδίκες σε θάνατο διά λιθοβολισμού φέρεται να επιβλήθηκαν στο Ιράν, στην πολιτεία Bauchi της Νιγηρίας και στο Πακιστάν. Τουλάχιστον 10 γυναίκες και 4 άνδρες βρίσκονταν καταδικασμένοι σε θάνατο διά λιθοβολισμού στο Ιράν, στο τέλος του έτους.

Δημόσιες δικαστικές εκτελέσεις είναι γνωστό ότι έχουν πραγματοποιηθεί στο Ιράν, τη Βόρεια Κορέα και τη Σαουδική Αραβία.

Επίσημα στοιχεία για τη χρήση της θανατικής ποινής το 2010 ήταν διαθέσιμα μόνο από ένα μικρό αριθμό χωρών. Στη Λευκορωσία, την Κίνα και τη Μογγολία, η θανατική ποινή συνέχισε να χαρακτηρίζεται ως «κρατικό μυστικό». Ελάχιστες πληροφορίες ήταν διαθέσιμες για τη Μαλαισία, τη Βόρεια Κορέα και τη Σιγκαπούρη. Στο Βιετνάμ, η δημοσίευση στοιχείων σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής απαγορεύεται από το νόμο. Σε αρκετές χώρες -συμπεριλαμβανομένων της Λευκορωσίας, της Μποτσουάνα, της Αίγυπτου και της Ιαπωνίας – οι θανατοποινίτες δεν ενημερώνονται για την επικείμενη εκτέλεσή τους, το ίδιο και οι οικογένειες και οι δικηγόροι τους. Στη Λευκορωσία, στη Μποτσουάνα και στο Βιετνάμ, τα σώματα των εκτελεσθέντων φυλακισμένων δεν επεστράφησαν στις οικογένειές τους για ταφή.

Οι ακόλουθες χώρες είναι γνωστό ότι απένειμαν χάρη ή μετέτρεψαν θανατικές καταδίκες το 2010: Αλγερία, Μπαγκλαντές, Καμερούν, Κούβα, Αίγυπτο, Ινδία, Κουβέιτ, Λιβύη, Μαλαισία, Νιγηρία, Σουδάν, Σαουδική Αραβία, Συρία, Ταϊλάνδη, Τρινιδάντ και Τομπάγκο, ΗΠΑ, Βιετνάμ, Υεμένη και Ζάμπια. Ένα άτομο απαλλάχθηκε από την πτέρυγα του θανάτου στις ΗΠΑ.

Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΘΑΝΑΤΙΚΗΣ ΠΟΙΝΗΣ

Στα τέλη του 2010, η παγκόσμια τάση προς κατάργηση της θανατικής ποινής δεν θα μπορούσε να είναι σαφέστερη. Ενώ στα μέσα της δεκαετίας του 1990, ήταν γνωστό ότι 40 κατά μέσο όρο χώρες διεξήγαγαν εκτελέσεις κάθε χρόνο, κατά τα πρώτα χρόνια αυτού του αιώνα, εκτελέσεις αναφέρθηκαν σε 30 χώρες κατά μέσο όρο. Πιο πρόσφατα, το 2008, σύμφωνα με πληροφορίες, 25 χώρες εκτέλεσαν κρατούμενους, ενώ 19 χώρες - ο χαμηλότερος αριθμός που έχει καταγραφεί ποτέ από τη Διεθνή Αμνηστία- το έπραξε το 2009. Το 2010, 23 χώρες είναι γνωστό ότι έχουν πραγματοποιήσει εκτελέσεις. Ο αριθμός των χωρών που έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή βάσει νόμου ή στην πράξη έχει αυξηθεί σημαντικά κατά την τελευταία δεκαετία, από 108 το 2001

σε 139 τα τελευταία χρόνια.

Διεθνής τάση απέναντι στην κατάργηση και διακυβερνητικοί οργανισμοί

- Τέσσερις χώρες από τους λεγόμενους G20 πραγματοποίησαν εκτελέσεις κατά το 2010: Κίνα, Σαουδική Αραβία και ΗΠΑ.
- 36 από τα 53 Κράτη Μέλη της Αφρικανικής Ένωσης έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή δια νόμου ή στην πράξη.
- Τέσσερα από τα 54 Κράτη Μέλη της Κοινοπολιτείας πραγματοποίησαν εκτελέσεις κατά το 2010: Μπανγκλαντές, Μποτσουάνα, Μαλαισία και Σιγκαπούρη. Περισσότεροι από 11,000 άνθρωποι παραμένουν στην πτέρυγα θανατοποινιτών στις χώρες της Κοινοπολιτείας.
- 3 από τα 10 Κράτη Μέλη της Ένωσης των Νοτιοανατολικών Ασιατικών Κρατών εκτέλεσαν το 2010.
- 21 από τα 192 Κράτη Μέλη των Ηνωμένων Εθνών διεξήγαγαν εκτελέσεις.

Μια ακόμα χώρα, η Γκαμπόν αφαίρεσε τη θανατική ποινή από τη νομοθεσία της, το 2010, και στο τέλος της χρονιάς, νομοσχέδια για την κατάργηση της θανατικής ποινής βρίσκονται σε εκκρεμότητα στα κοινοβούλια του Λιβάνου, του Μαλί, της Μογγολίας και της Βόρειας Κορέας. Το προσχέδιο του νέου Ιρανικού Ποινικού Κώδικα, που υποβλήθηκε το 2009 στο Συμβούλιο των Φυλάκων, μέχρι τα τέλη του 2010, ακόμα δεν είχε τεθεί υπό μελέτη. Το προσχέδιο, όπως φημολογείται, δεν εμπεριείχε τον θάνατο δια λιθοβολισμού τη στιγμή της υποβολής του.

Ένα προσχέδιο νόμου για να επικυρώσει το Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, εξετάστηκε από το Κοινοβούλιο της Μογγολίας, στα τέλη του 2010. Στις 6 Δεκεμβρίου, το Κιργιστάν προσχώρησε στο Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο του Συμφώνου, στοχεύοντας στην κατάργηση της θανατικής ποινής και έγινε το 73ο Κράτος Μέλος του Πρωτοκόλλου.

Δύο χώρες που είχαν ήδη καταργήσει τη θανατική ποινή, διαφύλαξαν την κατάργησή της συνταγματικά. Το Σύνταγμα της Αγκόλα, ενώ είχε ήδη απαγορεύσει τη θανατική ποινή το 1992, ενισχύει την απαγόρευση της το 2010, με το άρθρο 59 του νέου Συντάγματος. Στις 14 Απριλίου 2010, το Κοινοβούλιο του Τζιμπουτί, υιοθέτησε μια συνταγματική τροπολογία για την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Ακόμα και σε χώρες, όπου η υποστήριξη της θανατικής ποινής είναι ακόμα ισχυρή, θετικά βήματα προς τον περιορισμό της, καταγράφηκαν το 2010. Η υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής ανεξάρτητα από την προσωπική περίπτωση του εναγομένου, ή τις περιστάσεις του συγκεκριμένου αδικήματος, κρίθηκαν ως αντισυνταγματικά στις 20 Μαρτίου, στο Μπανγκλαντές. Σε μια απόφαση που δημιουργεί δεδικασμένο, το Εφετείο της Κένυας, έκρινε στις 30 Ιουλίου, ότι η υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής για φόνο, ήταν «ασυνεπής με το πνεύμα και τις αρχές του Συντάγματος». Τον Οκτώβριο του 2010, το Κοινοβούλιο της Γουιάνας, υιοθέτησε έναν νέο νόμο που απαγόρευε την υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής για δολοφονία. Τον Μάρτιο του 2010, η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, κατέληξε στο ότι η Ζάμπια παραβίασε τις διεθνείς της υποχρεώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, σαν Κράτος Μέλος του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και τα Πολιτικά

Δικαιώματα, επιβάλλοντας τη θανατική ποινή στον *Munguwambuto Kabwe Peter Mwamba* στην υπόθεση κατά της *Ζάμπια*. Η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, δήλωσε επανειλημμένως, ότι η αυτόματη και η υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής αποτελεί μια αυθαίρετη στέρηση της ζωής, κατά παράβαση του άρθρου 6, παράγραφος 1 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και τα Πολιτικά Δικαιώματα, σε περιπτώσεις όπου η θανατική ποινή επιβάλλεται χωρίς καμία δυνατότητα εξέτασης των ειδικών περιστάσεων που βρισκόταν ο εναγόμενος του συγκεκριμένου αδικήματος. Η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου επίσης έκρινε, ότι η Ζάμπια παραβίασε το δικαίωμα του εναγομένου σε μια δίκαιη δίκη και το δικαίωμα στο να μην υποβληθεί σε βασανιστήριο, ή σε σκληρή, απάνθρωπη, ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, λόγω της απάνθρωπης μεταχείρισης του, καθώς απέτυχε να τηρήσει τις εγγυήσεις μιας δίκαιης δίκης, στην υπόθεση του *Munguwambuto Kabwe Peter Mwamba*.³

Στις 21 Δεκεμβρίου, η ολομέλεια της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών (Η.Ε.) υιοθέτησε ένα τρίτο ψήφισμα υπέρ της αναστολής της χρήσης της θανατικής ποινής. Το ψήφισμα, που υιοθετήθηκε από 109 ψήφους υπέρ, 41 κατά και με 35 αποχές, επαναβεβαιώνει προηγούμενα ψηφίσματα της Γενικής Συνέλευσης των Η.Ε., 62/149 και 63/168, και καλεί τα κράτη: να σέβονται τα διεθνή πρότυπα που παρέχουν προστατευτικά μέτρα για την εξασφάλιση της προστασίας των δικαιωμάτων εκείνων που αντιμετωπίζουν τη θανατική ποινή. Συγκεκριμένα, τους ελάχιστους κανόνες που εκτέθηκαν στο Παράρτημα του ψηφίσματος του Οικονομικού και Κοινωνικού Συμβουλίου 1984/50 τις 25 Μαΐου 1984, όπως επίσης να παρέχουν στη Γενική Γραμματεία πληροφορίες προς αυτήν την κατεύθυνση να έχουν διαθέσιμες τις πληροφορίες αναφορικά με την χρήση της θανατικής ποινής, που μπορεί να συντελέσει σε εμπεριστατωμένους και στα πλαίσια της διαφάνειας, δημόσιους διαλόγους, σταδιακά να περιορίσουν τη χρήση της θανατικής ποινής και να μειώσουν τον αριθμό των αδικημάτων για τα οποία αυτή μπορεί να επιβληθεί και να επιβληθεί ένα μορατόριουμ για την αναστολή των εκτελέσεων, με την προοπτική κατάργησης της θανατικής ποινής. Το ψήφισμα καλεί τα Κράτη που έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή, να μην την καταστήσουν ξανά, και τα ενθαρρύνει να μοιράζονται την εμπειρία τους σε αυτό το θέμα. Τέλος, ζητάει από την Γενική Γραμματεία να παρουσιάσει στην εξηκοστή έβδομη συνεδρία της Γενικής Συνέλευσης το 2012, την εφαρμογή των εκκλήσεων που περιέχονται στο ψήφισμα και αποφασίστηκε ότι το ζήτημα θα επανεξεταστεί από την Γενική Συνέλευση των Η.Ε. το 2012.

Περισσότερα Κράτη Μέλη του Ο.Η.Ε (Οργανισμός Ηνωμένων Εθνών) υποστήριξαν το ψήφισμα το 2010, σε σχέση με την ψηφοφορία του 2008. Το Μπουτάν, οι Μαλδίβες, η Μογγολία και το Τόγκο άλλαξαν την ψήφο τους από το 2008 και υποστήριξαν το κάλεσμα για ένα μορατόριουμ έναντι στην εφαρμογή της θανατικής ποινής. Προς μια περαιτέρω ένδειξη εξέλιξης, οι Κομόρες, η Δομινικά, η Νιγηρία, τα νησιά του Σολομώντα, και η Ταϊλάνδη, κινήθηκαν από την άρνηση στο μορατόριουμ το 2008, στην αποχή το 2010. Για πρώτη φορά, η Μαδαγασκάρη και η Ρωσία συμμετείχαν σαν συνεπιβλέποντες στη διαδικασία για το μορατόριουμ. Ο αριθμός των ψήφων του ψηφίσματος μειώθηκε ενδεικτικά το 2010, δείχνοντας ξεκάθαρα την παγκόσμια τάση για τον τερματισμό της χρήσης της θανατικής ποινής.

ΕΚΘΕΣΕΙΣ ΤΟΥ Ο.Η.Ε ΓΙΑ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΤΟ 2010

. Τονίζοντας περαιτέρω την ανησυχία των Η.Ε. σχετικά με την εφαρμογή της θανατικής ποινής διεθνώς και την τάση για κατάργησή της, τρεις εκθέσεις επί του θέματος παρουσιάστηκαν σε όργανα του Ο.Η.Ε. το 2010: μια έκθεση συνταγμένη από τον Γενικό Γραμματέα των Η.Ε. για την εφαρμογή προηγούμενων ψηφισμάτων στο μορατόριουμ για την χρήση της θανατικής ποινής, εξετάστηκε και υιοθετήθηκε από την Τρίτη Επιτροπή της Γενικής Συνέλευσης των Η.Ε. τον Νοέμβριο⁴ η έκτη πενταετής έκθεση για τη θανατική

ποινή και την εφαρμογή προστατευτικών μέτρων που να εγγυώνται προστασία των δικαιωμάτων εκείνων που αντιμετωπίζουν τη θανατική ποινή⁵, παρουσιάστηκαν στην Επιτροπή των Η.Ε. για την Πρόληψη του Εγκλήματος και Ποινική Δικαιοσύνη στη 19η συνδιάσκεψη της τον Μάιο του 2010⁶ και μία έκθεση παρουσιάστηκε στη 15η συνδιάσκεψη στο Συμβούλιο Δικαιωμάτων του Ανθρώπου τον Σεπτέμβριο του 2010⁶, σε αντιστοιχία με μια προγενέστερη απόφαση του Συμβουλίου να συνεχίσει την δουλειά της προγενέστερης Επιτροπής των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου σε επιλεγμένα θέματα ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Τα συμπεράσματα από αυτά τα έγγραφα αναγνωρίζουν την παγκόσμια τάση απέναντι στην κατάργηση και καλούν τα κράτη, τα οποία διατηρούν ακόμα τη θανατική ποινή να σέβονται τις διεθνείς απαγορεύσεις στην εφαρμογή της και τα προστατευτικά μέτρα που εγγυώνται τα δικαιώματα εκείνων που αντιμετωπίζουν τη θανατική ποινή.

Περιφερειακά κυβερνητικά όργανα επίσης, συνέχισαν να υποστηρίζουν το παγκόσμιο ταξίδι για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Μεταξύ της 12ης και της 15ης Απριλίου 2010, η Αφρικανική Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Δικαιωμάτων των Λαών οργάνωσε ένα δεύτερο περιφερειακό συνέδριο για τη θανατική ποινή στη Βόρεια και τη Δυτική Αφρική και πρότεινε την δημιουργία ενός προαιρετικού πρωτοκόλλου στο καταστατικό της Αφρικανικής Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Δικαιωμάτων των Λαών για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Τον Ιούνιο του 2010, το Αφρικανικό Σώμα εξέδωσε προσωρινή απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, που απέτρεπε τους κυβερνήτες της Νιγηρίας να προβούν σε εκτελέσεις στη χώρα, μέχρι να εξεταστεί η έκκληση για αναστολή των εκτελέσεων που συμπληρώθηκε από πάνω από 800 θανατοποινίτες (δείτε επίσης την περιφερειακή επισκόπηση για τη Σαουδική Αραβία).

Ψηφίσματα ενάντια στη χρήση της θανατικής ποινής υιοθετήθηκαν από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, με την ευκαιρία της Παγκόσμιας Ημέρας Ενάντια στη Θανατική Ποινή και από την 19η συνέλευση της Κοινοβουλευτικής Συνόδου από τον Οργανισμό για την Ασφάλεια και την Συνεργασία στην Ευρώπη, τον Ιούλιο του 2010.

Στις 7 Οκτωβρίου 2010, η ισπανική κυβέρνηση εγκαθίδρυσε τη Διεθνή Επιτροπή Κατά της Θανατικής Ποινής, της οποίας οι στόχοι περιλαμβάνουν την παγκόσμια κατάργηση της θανατικής ποινής, όπως επίσης και την προώθηση της καθιέρωσης ενός μορατόριουμ για τη χρήση της θανατικής ποινής.

ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ: ΠΑΡΑΒΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΔΙΚΑΙΟ ΚΑΙ ΤΑ ΔΙΕΘΝΗ ΠΡΟΤΥΠΑ

ΚΑΘΥΣΤΕΡΩΝΤΑΣ ΚΑΙ ΑΠΟΤΡΕΠΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ

Ενώ η κατάργηση της θανατικής ποινής βρίσκει όλο και περισσότερο πρόσφορο έδαφος, τα κράτη που τη διατηρούν εξακολουθούν να ισχυρίζονται ότι δρουν υπεύθυνα και βασίζονται όχι μόνο στην κοινή γνώμη αλλά και στο διεθνές δίκαιο. Το 2010, αυτά τα κράτη συνέχισαν να υποστηρίζουν την εφαρμογή της θανατικής ποινής, δηλώνοντας ότι στις χώρες τους η έσχατη τιμωρία εφαρμόζεται για τα πιο «σοβαρά εγκλήματα» και κατόπιν καθιερωμένης δίκης, όπως αναφέρει το άρθρο 6 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα.

Η Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση (UPR)

Η Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση είναι ένας μηχανισμός του Συμβουλίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων που εξετάζει ανά τετραετία την εκπλήρωση των υποχρεώσεων και των δεσμεύσεων των 192 Κρατών Μελών των Η.Ε. σε σχέση με τα ανθρώπινα δικαιώματα. Είναι ένας συνεργατικός μηχανισμός, που βασίζεται στην αντικειμενική και αξιόπιστη πληροφόρηση και την ίση μεταχείριση απέναντι σε όλα

τα κράτη. Οι έλεγχοι διεξάγονται από την Ομάδα Εργασίας της UPR του Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα. Πρόκειται για έναν δια-δραστικό διάλογο ανάμεσα στα κράτη υπό εξέταση και σε άλλα κράτη. Στις παρεμβάσεις τους τα κράτη, μπορούν να άρουν θέματα, να θέσουν ερωτήματα και να κάνουν προτάσεις για δράση στα κράτη υπό εξέταση. Όλα τα κράτη-μέλη του Ο.Η.Ε., τα μέλη του Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα και τα κράτη-παρατηρητές, μπορούν να συμμετέχουν στον δια-δραστικό διάλογο• οι ΜΚΟ μπορούν να παρευρεθούν στις συνεδρίες της Ομάδας Εργασίας, αλλά δεν μπορούν να παρέμβουν. Το θέμα της θανατικής ποινής, συχνά επανέρχεται κατά τη διάρκεια της εξέτασης των κρατών που την διατηρούν. Η UPR είναι ένα από τα γενικά πλαίσια, στα οποία τέτοια κράτη επιχειρούν να δικαιολογήσουν την εφαρμογή της θανατικής ποινής στο εσωτερικό τους με αναφορά στο διεθνές δίκαιο.

Το Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε από τη Γενική Συνέλευση το 1966, δίνει κάποιες γενικές κατευθύνσεις για τον περιορισμό της χρήσης της θανατικής ποινής και εκθέτει προστατευτικά μέτρα για να παρατηρηθούν σε υποθέσεις που τιμωρούνται με την εσχάτη τιμωρία. Στο άρθρο 6, παράγραφος 1, αναγνωρίζει το «εγγενές δικαίωμα στη ζωή», ενώ στην παράγραφο 2 δηλώνει ότι «σε χώρες που δεν έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή, η καταδίκη σε θάνατο, μπορεί να εφαρμοστεί μόνο στα σοβαρότερα εγκλήματα...»

Ενώ η χρήση της θανατικής ποινής δεν απαγορεύεται απερίφραστα στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, το άρθρο 6, παράγραφος 6, αναφέρει ξεκάθαρα ότι «τίποτα σε αυτό το άρθρο δεν μπορεί να χρησιμοποιηθεί, από οποιοδήποτε κράτος-μέλος σε αυτό το Σύμφωνο, για να επικαλεστεί την καθυστέρηση ή την αποτροπή της θανατικής ποινής». Η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου του Ο.Η.Ε., σχολίασε σε μια Γενική Παρατήρηση ότι το άρθρο 6 «αναφέρεται γενικά στην κατάργηση με όρους που κάνουν έντονα φανερό ότι η κατάργηση είναι επιθυμητή», και ότι «όλα τα μέτρα κατάργησης πρέπει να θεωρούνται ως εξέλιξη στον τομέα της απόλαυσης του δικαιώματος στη ζωή». ⁷ Κάνοντας αναφορά στο άρθρο 6 αυτής της συνθήκης για να δικαιολογήσουν την εφαρμογή της θανατικής ποινής, οι χώρες που την διατηρούν, όχι μόνο αγνοούν την παράγραφο 6, αλλά υποτιμούν τον στόχο και τον σκοπό του άρθρου.

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΤΑ «ΣΟΒΑΡΟΤΕΡΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ»

Πολλά κράτη που διατηρούν τη θανατική ποινή συνεχίζουν να την επιβάλλουν και να εκτελούν ανθρώπους για εγκλήματα που δεν πληρούν τις προϋποθέσεις για να χαρακτηριστούν ως «σοβαρότερα» σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο. Ο περιορισμός της χρήσης της θανατικής ποινής στα «σοβαρότερα εγκλήματα», όπως αναφέρεται στο άρθρο 6, παράγραφος 2 του ΔΣΑΔΠ, έχει ερμηνευτεί ως αναφερόμενος σε θανατηφόρα εγκλήματα ή εγκλήματα με εξαιρετικά σοβαρές συνέπειες. Το Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ο.Η.Ε. έχει δηλώσει: «η έκφραση "σοβαρότερα εγκλήματα" πρέπει αυστηρώς να σημαίνει ότι η θανατική ποινή θα πρέπει να είναι ένα εντελώς εξαιρετικό μέτρο». ⁸

Με το χρόνο, ο ορισμός των «πιο σοβαρών εγκλημάτων» περιορίστηκε περαιτέρω. Οι Διασφαλίσεις Προστασίας των Δικαιωμάτων όσων Αντιμετωπίζουν τη Θανατική Ποινή (οι Διασφαλίσεις), που υιοθετήθηκαν από το Οικονομικό και Κοινωνικό Συμβούλιο των Η.Ε. και προσυπογράφηκαν ομόφωνα από τη Γενική Συνέλευση το 1984, αναφέρουν ότι «η θανατική ποινή μπορεί να επιβληθεί μόνο για τα σοβαρότερα εγκλήματα, δεδομένου ότι το πεδίο εφαρμογής της δεν πρέπει να υπερβαίνει εγκλήματα εκ προθέσεως με θανατηφόρες ή άλλες εξαιρετικά σοβαρές συνέπειες».

Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων έχει περιγράψει λεπτομερώς τους τύπους των εγκλημάτων που δεν πρέπει να επιφέρουν θανατικές ποινές, συμπεριλαμβανομένων των μη βίαιων πράξεων, όπως οικονομικά εγκλήματα, θρησκευτικές πρακτικές ή έκφραση πεποιθήσεων⁹, «σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ συναινούστων ενηλίκων»¹⁰, και το 2005 συνέστησε να μην επιβάλλεται ως υποχρεωτική η θανατική ποινή.¹¹

Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Η.Ε. έχει δηλώσει ότι τα ακόλουθα αδικήματα δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως «σοβαρότερα εγκλήματα»: οικονομικά αδικήματα,¹² συμπεριλαμβανομένης της υπεξαίρεσης από κρατικούς λειτουργούς,¹³ σχετικά με ναρκωτικά αδικήματα¹⁴, πολιτικά αδικήματα,¹⁵ ληστεία,¹⁶ απαγωγή που δεν καταλήγει σε θάνατο,¹⁷ και «αποστασία, διαπράττοντας παράβαση ομοφυλοφιλικού χαρακτήρα, παράνομη σεξουαλική επαφή [...] και κλοπή δια της βίας»¹⁸. Η Επιτροπή έχει εκφράσει επίσης ανησυχίες σχετικά με την καταδίκη σε θάνατο για διάφορα εγκλήματα τα οποία χαρακτηρίζονται ασαφώς ή υποκειμενικά ως σχετιζόμενα με την εσωτερική και εξωτερική ασφάλεια (μιας χώρας), και για πολιτικά αδικήματα.¹⁹

Ο Ειδικός Εισηγητής του Ο.Η.Ε. για τις εξωδικαστικές, συνοπτικές ή αυθαίρετες εκτελέσεις δήλωσε ότι η θανατική ποινή θα πρέπει να εξαιρεθεί για τα οικονομικά εγκλήματα και τα αδικήματα που σχετίζονται με ναρκωτικά, και ότι οι περιορισμοί στη χρήση της «αποκλείουν τη δυνατότητα θανατικών ποινών για τα αποκαλούμενα αδικήματα χωρίς θύματα - συμπεριλαμβανομένης της προδοσίας, της κατασκοπείας και άλλων ασαφώς ορισμένων πράξεων που περιγράφονται συνήθως ως "εγκλήματα κατά του κράτους" ή "προδοσία"», και «για πράξεις που σχετίζονται κατά κύριο λόγο με τις επικρατούσες ηθικές αξίες, όπως η μοιχεία και η πορνεία, καθώς και θέματα σεξουαλικού προσανατολισμού».²⁰

Σε πολλές χώρες, ωστόσο, αδικήματα που σχετίζονται με ναρκωτικά εξακολουθούν να επιφέρουν τη θανατική ποινή, με την ποινή αυτή να είναι υποχρεωτική σε ορισμένες περιπτώσεις. Ένα σημαντικό ποσοστό των εκτελέσεων και των θανατικών καταδίκων που καταγράφηκαν το 2010 στην Κίνα, την Αίγυπτο, την Ινδονησία, το Ιράν, το Λάος, τη Λιβύη, την Ταϊλάνδη, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και την Υεμένη ήταν για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά.

- Τον Δεκέμβριο του 2010, τέθηκε σε ισχύ στο **Ιράν** ο τροποποιημένος νόμος κατά των ναρκωτικών, διευρύνοντας το πεδίο εφαρμογής της θανατικής ποινής προκειμένου να περιληφθούν πρόσθετες κατηγορίες παράνομων ναρκωτικών (π.χ. κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη), η κατοχή των οποίων κατέστη τιμωρητέα με θάνατο.
- Τον Οκτώβριο του 2010, η Εθνοσυνέλευση της **Γκάμπια** ψήφισε την διεύρυνση του πεδίου εφαρμογής της θανατικής ποινής, καθιστώντας την κατοχή περισσότερων από 250 γρ. ηρωίνης ή κοκαΐνης αδίκημα που μπορεί να τιμωρηθεί με θάνατο.
- Κατά την 15η σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων το Δεκέμβριο, το **Λάος** απέρριψε τις συστάσεις που έγιναν από άλλες χώρες κατά την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση (UPR) προκειμένου να καταργήσει τη θανατική ποινή, αναφέροντας ότι το Λάος δεν είναι «έτοιμο να καταργήσει αυτή τη θανατική ποινή, δεδομένου ότι αποτελεί αποτελεσματικό αποτρεπτικό μέσο για σοβαρότερα αδικήματα ειδικότερα για τη διακίνηση ναρκωτικών».²¹
- Το 2010, περισσότερες από τις μισές από τις 114 θανατικές καταδίκες που επιβλήθηκαν στη

Μαλαισία επιβλήθηκαν υποχρεωτικά για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά

- Η θανατική ποινή παρέμεινε υποχρεωτική στη Σιγκαπούρη για τα αδικήματα που σχετίζονται με ναρκωτικά και επιβλήθηκε κυρίως κατά ξένων υπηκόων.
- Από τα 708 καταδικασμένα σε θάνατο άτομα στην **Ταϊλάνδη** στο τέλος του 2010, σχεδόν τα μισά είχαν καταδικαστεί για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά

Παρά τις εκκλήσεις για την εξαίρεσή τους από την κατηγορία των «πιο σοβαρών» εγκλημάτων, ορισμένα κράτη εξακολουθούν να επιβάλλουν θανατικές ποινές για **σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ συναινούτων ενηλίκων**.

- Στο **Ιράν**, ο λιθοβολισμός παρέμεινε υποχρεωτική τιμωρία για τη «μοιχεία» τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Πιστεύεται ότι τουλάχιστον 10 γυναίκες και τέσσερις άνδρες διέτρεχαν κίνδυνο θανάτου διά λιθοβολισμού στο τέλος του έτους, παρότι αρκετές περιπτώσεις ήταν ακόμη υπό εξέταση και ήταν δυνατό να επιβληθούν εναλλακτικές ποινές. Τουλάχιστον άλλη μία γυναίκα, η Maryam Ghorbanzadeh, η οποία είχε αρχικά καταδικαστεί σε λιθοβολισμό, αντιμετώπιζε στο τέλος του έτους την εκτέλεση δι' απαγχονισμού για «μοιχεία».
- Ένα νομοσχέδιο κατά της ομοφυλοφιλίας, το οποίο, αν θεσπιστεί ως νόμος, θα εισάγει τη θανατική ποινή για «βαριά» ομοφυλοφιλία, βρίσκονταν εν αναμονή της εξέτασής του από το Κοινοβούλιο της **Ουγκάντα**, στο τέλος του 2010.

Και το 2010 η θανατική ποινή εξακολούθησε να χρησιμοποιείται από ορισμένες κυβερνήσεις ως πολιτικό εργαλείο για τη φίμωση διαφωνούντων φωνών.

- Στο τέλος του 2010, τουλάχιστον 17 μέλη της κουρδικής μειονότητας του Ιράν, μεταξύ των οποίων και μία γυναίκα, ανέμεναν την εκτέλεσή τους στο **Ιράν** μετά την καταδίκη τους για πολιτικά αδικήματα. Όλοι τους καταδικάστηκαν μετά από άδικες δίκες για *μοχαρεμπέχ* (εχθρότητα εναντίον του Θεού), για ένταξη σε απαγορευμένες κουρδικές ομάδες της αντιπολίτευσης, κυρίως στο Κόμμα για μια Ελεύθερη Ζωή στο Κουρδιστάν (γνωστό με το κουρδικό ακρωνύμιο του, PJAK) ένοπλη ομάδα, και στην Κομάλα, μια μαρξιστική οργάνωση. Σύμφωνα με αναφορές, κάποιοι από αυτούς υποβλήθηκαν σε βασανιστήρια ενώ βρισκόταν υπό κράτηση και τους αρνήθηκε η πρόσβαση σε δικηγόρο. Υπάρχει φόβος ότι ένας από αυτούς, ο Hossein Khezgi, εκτελέσθηκε στις 15 Ιανουαρίου 2011.
- Κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης της χώρας, οι εκπρόσωποι της **Λιβύης** δήλωσαν ότι η θανατική ποινή εφαρμόζεται σε διακεκριμένα εγκλήματα και συμφώνησαν να εξετάσουν και να απαντήσουν στη σύσταση να επανεξετάσουν τη μείωση του αριθμού των αδικημάτων που επιφέρουν τη θανατική ποινή – ειδικότερα εκείνων των αδικημάτων που σχετίζονται με την ίδρυση ομάδων, οργανώσεων ή ενώσεων.

Αρκετά κράτη επιτρέπουν τη θανατική ποινή για εγκλήματα βλασφημίας και άλλα εγκλήματα μη βίαιης έκφρασης και συναναστροφής. Στο Πακιστάν, η Aasia Bibi, μια χριστιανή μητέρα πέντε παιδιών, κατηγορήθηκε για βλασφημία και καταδικάστηκε σε θάνατο μετά από μεροληπτική δίκη στις 8 Νοεμβρίου. Μια προσφυγή που ασκήθηκε κατά της απόφασης στο Ανώτατο Δικαστήριο της Λαχώρας παραμένει σε εκκρεμότητα.

ΕΠΕΚΤΑΣΗ ΤΟΥ ΦΑΣΜΑΤΟΣ ΤΩΝ ΕΓΚΛΗΜΑΤΩΝ ΠΟΥ ΤΙΜΩΡΟΥΝΤΑΙ ΜΕ ΘΑΝΑΤΟ

Τοπικοί φορείς και φορείς του Ο.Η.Ε. δήλωσαν επίσης ότι εφόσον έχει καταργηθεί η θανατική ποινή δεν θα πρέπει να εισάγεται εκ νέου και ότι η τάση για κατάργηση δεν θα πρέπει να υπονομεύεται από κράτη που επεκτείνουν τον αριθμό των εγκλημάτων για τα οποία μπορεί να επιβληθεί η θανατική ποινή. Παρατήρησαν ότι και οι δύο ενέργειες είναι ασυμβίβαστες με το άρθρο 6 του ΔΣΑΔΠ και αντιτίθενται στο στόχο της κατάργησης.²²

Μέσα στο 2010, το πεδίο εφαρμογής της θανατικής ποινής στη **Γκάμπια** επεκτάθηκε. Από την Εθνοσυνέλευση της χώρας εγκρίθηκαν τρία νομοσχέδια με αντικείμενο τη μετατροπή της εμπορίας ανθρώπων, του βιασμού, της βίαιης ληστείας και της κατοχής περισσότερων από 250 γρ. ηρωίνης ή κοκαΐνης σε αδικήματα που επιφέρουν τη θανατική ποινή.

Το Νοέμβριο του 2010, το Ανώτατο Δικαστήριο της **Ινδίας** σε μία προσπάθεια να αντιμετωπιστεί το πρόβλημα των θανάτων που σχετίζονται με θέματα προίκας (αφύσικος θάνατος γυναικών μετά από απαιτήσεις να πληρώσουν προίκα κατά τη διάρκεια του γάμου ή μετά από αυτόν), εξέδωσε οδηγία προς όλα τα δικαστήρια να διασφαλίσουν ότι η κατηγορία για φόνο συμπεριλαμβάνεται σε όλες τις παρόμοιες περιπτώσεις. Αποτελεσματικό μέτρο για τη μείωση αυτών των εγκλημάτων μπορεί να είναι η αύξηση του αριθμού των θανατικών καταδίκων.

Νομοσχέδια για την επέκταση του πεδίου εφαρμογής της θανατικής ποινής, προτάθηκαν σε αρκετές χώρες συμπεριλαμβανομένου του Μπαγκλαντές, της Ινδίας, του Πακιστάν, της Ουγκάντα και των Η.Π.Α. Αρκετές χώρες, επίσης, απείλησαν να αρχίσουν και πάλι τις εκτελέσεις: μεταξύ άλλων η Γκάμπια, η Γουατεμάλα, η Νιγηρία και το Τρινιδάδ και Τομπάγκο. Μία δημόσια πρωτοβουλία που ζητούσε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος για την επαναφορά της θανατικής ποινής στην Ελβετία ματαιώθηκε λίγο μετά την έναρξή της.

ΑΔΙΚΕΣ ΔΙΚΕΣ

Η Διασφάλιση 5 των Διασφαλίσεων για την Προστασία των Δικαιωμάτων Όσων Αντιμετωπίζουν τη Θανατική Ποινή, αναφέρει: «Η θανατική ποινή μπορεί να εφαρμοστεί μόνο κατόπιν οριστικής απόφασης που εκδόθηκε από αρμόδιο δικαστήριο μετά από νομική διαδικασία, η οποία παρέχει όλες τις δυνατές διασφαλίσεις για την εξασφάλιση δίκαιης δίκης, τουλάχιστον ίσες με εκείνες που περιλαμβάνονται στο άρθρο 14 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα (ΔΣΑΔΠ), συμπεριλαμβανομένου του δικαιώματος κάθε ατόμου που θεωρείται ύποπτο ή κατηγορείται για έγκλημα για το οποίο η θανατική ποινή μπορεί να επιβληθεί σε επαρκή νομική συνδρομή καθ' όλα τα στάδια της διαδικασίας».

Ωστόσο, παρά τα σαφή αυτά δικαιώματα, η Διεθνής Αμνηστία συνεχίζει να καταγράφει θανατικές ποινές που επιβλήθηκαν μετά από άδικες δίκες και καταδίκες που βασίζονται σε ομολογίες που αναφέρεται ότι αποσπάστηκαν μέσω βασανιστηρίων, τα οποία απαγορεύονται ρητά τόσο το από το ΔΣΑΔΠ όσο και από τη Σύμβαση Κατά των Βασανιστηρίων και Άλλων Τρόπων Σκληρής, Απάνθρωπης ή Ταπεινωτικής Μεταχείρισης ή Τιμωρίας του Ο.Η.Ε.. Το 2010, η θανατική ποινή εφαρμόστηκε μετά από δίκες που δεν εκπληρούσαν τα διεθνή πρότυπα δικαιοσύνης σε διάφορες χώρες μεταξύ των οποίων οι εξής: Κίνα, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, Ισημερινή Γουινέα, Γκάμπια, Λιβύη, Νιγηρία, Πακιστάν, Ιράν, Ιράκ, Κατάρ, Σαουδική Αραβία, Σομαλία, Σουδάν και Υεμένη.

- Στην **Ισημερινή Γουινέα** τέσσερις άνδρες εκτελέστηκαν στις 21 Αυγούστου 2010 εντός μιας ώρας μετά την καταδίκη τους σε θάνατο από στρατιωτικό δικαστήριο. Οι άνδρες δεν ήταν παρόντες στο δικαστήριο όταν ανακοινώθηκαν οι ποινές τους. Στη φυλακή είχαν κρατηθεί σε απομόνωση και σχετικές αναφορές υποδεικνύουν ότι είχαν βασανιστεί για να υποχρεωθούν να ομολογήσουν πως διέπραξαν μια αναφερόμενη επίθεση στο προεδρικό μέγαρο τον Φεβρουάριο του 2009. Η δίκη τους δεν εκπλήρωσε τα διεθνή πρότυπα δικαιοσύνης και η ταχύτητα της εκτέλεσής τους, τους στέρησε το δικαίωμα να ασκήσουν έφεση σε ανώτερο δικαστήριο, καθώς και το δικαίωμά τους να ζητήσουν επιείκεια σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και το δίκαιο της ίδιας της χώρας.
- Στο **Ιράν**, η Διεθνής Αμνηστία κατέγραψε θανατικές ποινές που επιβλήθηκαν σε πολιτικούς αντιπάλους και μέλη εθνοτικών μειονοτήτων, μετά από άδικες δίκες. Σε ορισμένες περιπτώσεις αναφέρθηκε ότι τα άτομα που καταδικάστηκαν σε θάνατο υπέστησαν βασανιστήρια όσο βρισκόταν υπό κράτηση και ότι τους αρνήθηκε η πρόσβαση σε δικηγόρο.
- Στη **Σαουδική Αραβία** οι θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν ως επί το πλείστον μετά από δικαστικές διαδικασίες που δεν ικανοποιούσαν τα διεθνή πρότυπα δίκαιης δίκης. Αλλοδαποί υπήκοοι, κυρίως μετανάστες από αναπτυσσόμενες χώρες της Αφρικής και της Ασίας, καταδικάστηκαν σε θάνατο και παρέμειναν ιδιαίτερα ευάλωτοι στη μυστικοπαθή και συνοπτική φύση της ποινικής διαδικασίας.
- Δεκαεπτά ινδοί εργαζόμενοι μετανάστες καταδικάστηκαν σε θάνατο στις 29 Μαρτίου 2010 από ένα κατώτερο δικαστήριο των **Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων** για τη δολοφονία ενός Πακιστανού υπηκόου. Στους άνδρες παρασχέθηκε δικηγόρος με καταγωγή από τα Εμιράτα, ο οποίος δεν μπορούσε να μιλήσει τη μητρική τους γλώσσα, Πουντζάμπι, και ενώπιον του δικαστηρίου δεν έκανε λόγο για τα βασανιστήρια τα οποία αναφέρεται ότι υπέστησαν κατά την κράτησή τους. Τα πρακτικά της δίκης μεταφράστηκαν από τα αραβικά στα χίντι, γλώσσα την οποία οι 17 άνδρες δεν καταλαβαίνουν. Η εκδίκαση της έφεσης δεν είχε συγκληθεί κατά τη σύνταξη του παρόντος κειμένου.

ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΑΝΗΛΙΚΩΝ

Μία από τις σαφέστερες απαγορεύσεις του διεθνούς δικαίου σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής αφορά τους ανήλικους παραβάτες. Το άρθρο 6(5) του ΔΣΑΔΠ αναφέρει: «Η θανατική ποινή δεν επιβάλλεται για εγκλήματα που διαπράχθηκαν από πρόσωπα κάτω των δεκαοκτώ ετών και δεν εκτελείται όσον αφορά τις εγκύους». Η Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ο.Η.Ε. έχει αναφερθεί στην απαγόρευση της εκτέλεσης παιδιών ως έναν κανόνα του εθιμικού διεθνούς δικαίου, ο οποίος δεν μπορεί να αποτελέσει αντικείμενο επιφύλαξης από ένα κράτος που γίνεται συμβαλλόμενο μέρος του ΔΣΑΔΠ. Το άρθρο 37(α) της Σύμβασης των Η.Ε. για τα Δικαιώματα του Παιδιού αναφέρει: «Θανατική ποινή ή ισόβια κάθειρξη χωρίς δυνατότητα απελευθέρωσης δεν πρέπει να απαγγέλλονται για παραβάσεις, τις οποίες έχουν διαπράξει πρόσωπα κάτω των δεκαοκτώ ετών».

Ωστόσο, παρά τη σαφή απαγόρευση, ο Mohammad A., εκτελέστηκε στις 10 Ιουλίου 2010 στο Μαρβντάστ του Ιράν για ένα έγκλημα που διέπραξε όταν ήταν κάτω των 18 ετών. Το 2010 το Ιράν, το Πακιστάν, η Σαουδική Αραβία, το Σουδάν, τα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα και η Υεμένη επέβαλαν θανατικές ποινές σε άτομα που ήταν κάτω των 18 ετών όταν διαπράχθηκαν τα εγκλήματα.

Στη Νιγηρία, η χρήση της θανατικής ποινής εναντίων ανήλικων παραβατών αποτελεί μία από τις σοβαρότερες ανησυχίες όσον αφορά τη χρήση της μεθόδου αυτής από τη χώρα. Παρότι ο Νόμος για τα Δικαιώματα του Παιδιού της Νιγηρίας απαγορεύει τη θανατική ποινή, περισσότεροι από 20 καταδικασμένοι σε θάνατο κρατούμενοι καταδικάστηκαν για εγκλήματα που διέπραξαν όταν ήταν κάτω των 18 ετών. Στις 11 Ιουνίου 2010, στις Καταληκτικές Παρατηρήσεις της σχετικά με τη Νιγηρία, η Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Παιδιού επανέλαβε την έντονη ανησυχία που εξέφρασε η Αφρικανική Επιτροπή για τα Δικαιώματα και την Ευημερία του Παιδιού σχετικά με την υποχρεωτική θανατική ποινή για παραπτώματα στους ποινικούς κώδικες της Σαρία (συμπεριλαμβανομένων των τιμωριών χάντ- υποχρεωτικών ποινών, όπως προβλέπονται σε ισλαμικά κείμενα). Δεδομένης της απουσίας ενός ορισμού του παιδιού ως ατόμου ηλικίας κάτω των 18 ετών στους ποινικούς κώδικες της Σαρία και του ότι σε ορισμένα κράτη τα παιδιά ορίζονται με βάση την εφηβεία, η θανατική ποινή ήταν δυνατό να επιβληθεί σε παιδιά υπό τη δικαιοδοσία της Σαρία. Η Επιτροπή για τα Δικαιώματα του Παιδιού συνέστησε στη Νιγηρία να εκμεταλλευτεί την ευκαιρία της εν εξελίξει συνταγματικής αναθεώρησης προκειμένου να απαγορεύσει ρητώς την εφαρμογή της θανατικής ποινής σε άτομα κάτω των 18 ετών. Προέτρεψε επίσης τη χώρα να επανεξετάσει τους φακέλους όλων των κρατουμένων που είναι καταδικασμένοι σε θάνατο για εγκλήματα που διέπραξαν πριν από την ηλικία των 18, να απαγορεύσει στην εθνική νομοθεσία τη θανατική ποινή για όλα τα άτομα κάτω των 18 ετών, μεταξύ άλλων, μέσω κατάλληλων προσαρμογών στην ερμηνεία των ποινικών κωδίκων της Σαρία και σε συμφωνία με τη Σύμβαση για τα Δικαιώματα του Παιδιού και να συμπεριλάβει στην επόμενη περιοδική έκθεσή της αναλυτικές πληροφορίες σχετικά με όλα τα μέτρα που λαμβάνονται για να εγγυάται στα παιδιά το δικαίωμά τους στη ζωή, την επιβίωση και την ανάπτυξη.²³

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑΚΗ ΕΠΙΣΚΟΠΗΣΗ

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΗΠΕΙΡΟΣ

Οι Ηνωμένες Πολιτείες της Αμερικής (**Η.Π.Α.**) παρέμειναν και το 2010 η μοναδική χώρα εκτελεστής στην αμερικανική ήπειρο καθώς εκτελέστηκαν 46 φυλακισθέντες. Ωστόσο, ο αριθμός των εκτελέσεων στις Η.Π.Α. μειώθηκε το 2010, σε σύγκριση με το 2009, μια χρονιά κατά την οποία είχαν εκτελεσθεί 52 άνθρωποι. Η εφαρμογή της θανατικής ποινής στη συγκεκριμένη χώρα συνεχίζει να φθίνει σε σύγκριση με τα υψηλότερα επίπεδα που είχαν καταγραφεί στη δεκαετία του 1990. Παράλληλα, κατά τη διάρκεια του 2010 καταδικάστηκαν σε θάνατο 110 άνθρωποι, αλλά αυτός ο αριθμός δεν αναλογεί παρά μόνο στο 1/3 όσων καταδικάστηκαν σε θάνατο στα μέσα της δεκαετίας του 1990. Στο τέλος του 2010 υπήρχαν πάντως περισσότεροι από 3.200 θανατοποινίτες στις Η.Π.Α.

Αν και η Καραϊβική παρέμεινε μια περιοχή χωρίς εκτελέσεις, υπήρξαν ανησυχητικές προσπάθειες να ξαναρχίσουν τις εκτελέσεις αρκετά κράτη τα οποία διατηρούν τη θανατική ποινή. Υπήρξαν, όμως, και περιπτώσεις στην περιοχή όπου έγιναν θετικά βήματα, όπως για παράδειγμα η Γουιάνα όπου το κοινοβούλιο ψήφισε υπέρ της κατάργησης της υποχρεωτικής επιβολής θανατικής ποινής για το αδίκημα της ανθρωποκτονίας.

Οι εκτελέσεις που καταγράφηκαν το 2010 στις Η.Π.Α. έχουν ως εξής: Τέξας (17), Οχάιο (8), Αλαμπάμα (5), Μισισίπι (3), Οκλαχόμα (3), Βιρτζίνια (3), Γεωργία (2), Αριζόνα (1), Φλόριντα (1), Λουιζιάνα (1), Γιούτα (1) και Ουάσιγκτον (1). Για μία ακόμη φορά η πλειονότητα των εκτελέσεων στις ΗΠΑ έγιναν από μικρό αριθμό πολιτειών. Στη Γιούτα και την Ουάσιγκτον έγιναν οι πρώτες εκτελέσεις από το 1991 και το 2001 αντίστοιχα.

Κατά τη διάρκεια του προηγούμενου έτους καταδικάστηκαν σε θάνατο τουλάχιστον 124 άνθρωποι στην αμερικανική ήπειρο: Μπαχάμες (τουλάχιστον 5), Μπαρμπέντος (1), Γουατεμάλα (1), Γουιάνα (τουλάχιστον 1), Τζαμάικα (4), Τρινιδάντ και Τομπάγκο (+) και Η.Π.Α. (τουλάχιστον 110).

Τον Ιούλιο του 2010, το Ανακτοβούλιο του Λονδίνου ανέτρεψε την ποινή Earlin White ο οποίος καταδικάστηκε σε θάνατο για ανθρωποκτονία στη **Μπελίσε** το 2003. Στην ετυμηγορία του το Ανακτοβούλιο επισημαίνει ότι ένας από τους λόγους για τους οποίους μειώθηκε η ποινή είναι ότι δεν αξιολογήθηκε η κοινωνική και ψυχολογική κατάσταση του κατηγορουμένου κατά την επιβολή της ποινής. Ωστόσο, τον Ιούνιο του 2010 τέθηκε σε ισχύ στο Μπελίσε ο νόμος για το Συμβούλιο Δικαιοσύνης της Καραϊβικής, ο οποίος αποκήρυξε το Ανακτοβούλιο και καθιέρωσε το Συμβούλιο Δικαιοσύνης της Καραϊβικής ως το ανώτατο εφετείο για όλες τις αστικές και ποινικές υποθέσεις στη χώρα. Πάντως, δόθηκε προσωρινά η δυνατότητα στο Ανακτοβούλιο να εξετάσει τις εφέσεις που εκκρεμούν.

Τον Δεκέμβριο του 2010, η **Κούβα** μείωσε τις θανατικές ποινές των τριών θανατοποινιτών που απομένουν στη χώρα αφήνοντας κενό τον κατάλογο των θανατοποινιτών της Κούβας για πρώτη φορά τα τελευταία χρόνια. Οι περισσότερες θανατικές ποινές είχαν ανατραπεί από τον πρόεδρο Ραούλ Κάστρο το 2008, αλλά παρέμενε η θανατική καταδίκη αυτών των τριών, οι οποίοι είχαν

καταδικαστεί σε θάνατο για τρομοκρατία. Η τελευταία θανατική εκτέλεση που πραγματοποιήθηκε στην Κούβα έγινε το 2003.

Τον Νοέμβριο, ο Πρόεδρος της **Γουατεμάλας**, Alvaro Colom, έθεσε βέτο σε νομοσχέδιο προκειμένου να αποτρέψει την επανεκκίνηση των εκτελέσεων στη χώρα, οι οποίες έχουν να πραγματοποιηθούν από το 2000. Ο νόμος που εγκρίθηκε από το Κογκρέσο τον Οκτώβριο θέσπισε διαδικασία χορήγησης χάριτος, η οποία είναι σύμφωνη με την απόφαση του δια-αμερικανικού δικαστηρίου που τονίζει ότι η Γουατεμάλα δεν δικαιούται να εφαρμόσει την θανατική καταδίκη, διότι οι θανατοποινίτες στερούνται της δυνατότητας αίτησης χορήγησης χάριτος ή μετατροπής της ποινής τους. Πέρυσι υπήρξε μία νέα θανατική καταδίκη, ενώ στις 31 Δεκεμβρίου υπήρχαν στη χώρα 13 θανατοποινίτες.

Στις 10 Μαΐου του 2010, η **Γρενάδα** αξιολογήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Η.Ε. Σε ό,τι αφορά τη θανατική ποινή, η Γρενάδα υποστήριξε ότι παραμένει μεν στη νομοθεσία της, αλλά δεν έχει εφαρμοστεί εδώ και δεκαετίες. Εξάλλου, η υποχρεωτική επιβολή της άρθηκε το 2006 κατόπιν σχετικής απόφασης του Ανακτοβουλίου. Με τη λήξη της αξιολόγησης, πάντως, η Γρενάδα αρνήθηκε να αποδεχθεί τις συστάσεις για την εφαρμογή μορατόριουμ στις εκτελέσεις και την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Τον Οκτώβριο του 2010, το κοινοβούλιο της **Γουιάνας** υπερψήφισε νομοσχέδιο που προέβλεπε την κατάργηση της υποχρεωτικής θανατικής καταδίκης όσων καταδικάζονταν για ανθρωποκτονίες. Η θανατική ποινή μπορεί να επιβληθεί, όμως, για συγκεκριμένες κατηγορίες ανθρωποκτονίας. Σύμφωνα με μαρτυρίες, 40 θανατοποινίτες ζήτησαν να μειωθεί η ποινή τους μετά την αλλαγή της νομοθεσίας. Η Γουιάνα αξιολογήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση στις 11 Μαΐου 2010. Η Γουιάνα δέχθηκε οικειοθελώς να συνεχίσει να εξετάζει το ενδεχόμενο κατάργησης της θανατικής ποινής και να παρουσιάσει σχετική έκθεση στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων σε δύο χρόνια.²⁴

Η επιβολή της θανατικής καταδίκης συνεχίστηκε στη **Τζαμάικα** το 2010, αλλά δεν πραγματοποιήθηκαν εκτελέσεις για 22η συνεχή χρονιά. Στις 8 Νοεμβρίου 2010, η Τζαμάικα αξιολογήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση. Σε ό,τι αφορά τη θανατική ποινή ο κυβερνητικός εκπρόσωπος δήλωσε ότι η Τζαμάικα διατηρεί τη θανατική ποινή και ότι «με αυτό τον τρόπο τιμά την αρχή της αναλογικότητας των ποινών διατηρώντας τη συγκεκριμένη ποινή για τα πιο ειδικά εγκλήματα· επιπλέον, η επιβολή της έχει γίνει με σύνεση μετά την ακροαματική διαδικασία». Σημείωσε επίσης ότι η διατήρηση της θανατικής ποινής δεν αντίκειται στο διεθνές δίκαιο ούτε είναι ασυμβίβαστη με το δικαίωμα στη ζωή.²⁵ Η Τζαμάικα αποδέχτηκε επίσης ότι από το 1988 υπάρχει de facto μορατόριουμ στις θανατικές εκτελέσεις, όμως, ξεκαθάρισε ότι δεν υπάρχει αίτημα κατάργησης, αλλά διατήρησης της θανατικής ποινής. Ο εκπρόσωπος επισήμανε ακόμη ότι είναι απίθανο κατά συνέπεια να αλλάξει στάση η Τζαμάικα και να υπερψηφίσει το επικείμενο ψήφισμα της Γενικής Συνέλευσης για την υιοθέτηση μορατόριουμ στη χρήση της θανατικής ποινής, κάτι που όντως συνέβη τελικά, καθώς η Τζαμάικα καταψήφισε το ψήφισμα στις 21 Δεκεμβρίου του 2010. Η Τζαμάικα δεν υποστήριξε μάλιστα τις συστάσεις για την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Κατά τη διάρκεια του 2010, στις **Η.Π.Α.**, ο πρώην θανατοποινίτης, Anthony Graves, απαλλάχθηκε. Είχε καταδικαστεί σε θάνατο το 1994 για ένα έγκλημα που αφορούσε έξι ανθρωποκτονίες. Το 2006, ομοσπονδιακό εφετείο αποφάνθηκε ότι θα έπρεπε να ξαναδικαστεί ή

να απελευθερωθεί με το σκεπτικό ότι η πολιτεία είχε αποσιωπήσει τις καταθέσεις του βασικού μάρτυρα, Robert Carter (ο οποίος καταδικάστηκε επίσης σε θάνατο για το ίδιο έγκλημα), που υποστήριξε ότι ο Anthony Graves δεν είχε ανάμιξη. Μετά την επανεξέταση της υπόθεσης η εισαγγελία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι δεν υπήρχαν στοιχεία που να συνδέουν τον Anthony Graves με τις ανθρωποκτονίες και ότι ήταν αθώος. Οι κατηγορίες εναντίον του αποσύρθηκαν και απελευθερώθηκε στις 27 Οκτωβρίου του 2010. Ο Anthony Graves έγινε ο 138ος θανατοποινίτης που αθωώθηκε στις Η.Π.Α. μετά το 1973 κάτι που καταδεικνύει ξεκάθαρα την αναξιοπιστία του συστήματος.

Ο John Paul Stevens, πρώην δικαστής του Ανώτατου Δικαστηρίου των Η.Π.Α. συγκαταλέγεται σε εκείνους που έχουν αλλάξει άποψη σχετικά με τη θανατική ποινή. Μετά τη συνταξιοδότησή του από το Ανώτατο Δικαστήριο το 2010, ο πρώην δικαστής ανέφερε δημοσίως ότι στα 35 χρόνια της θητείας του μετάνιωσε για μία απόφαση: όταν συντάχθηκε με την πλειοψηφία στην υπόθεση Gregg v. Georgia το 1976, η οποία επέτρεψε να ξαναρχίσουν οι εκτελέσεις στις Η.Π.Α., έπειτα από την παύση τους για μία σχεδόν δεκαετία. «Πιστεύω ότι υπάρχει μια ψήφος που θα την άλλαζα και αυτή είναι η διατήρηση του καθεστώτος της θανατικής ποινής. Νομίζω ότι δεν προβλέψαμε πως θα ερμηνευόταν. Νομίζω ότι ήταν μια εσφαλμένη απόφαση»²⁶ τόνισε.

Αυτή η δήλωση συνδέεται με την άποψη που εξέφρασε το 2008 στην απόφαση για την υπόθεση Baze v. Rees, όταν αποκάλυψε -έπειτα από περισσότερες από τρεις δεκαετίες στο ανώτατο δικαστήριο της χώρας- ότι κατέληξε στο συμπέρασμα πως η θανατική ποινή αποτελεί απάνθρωπο χάσιμο χρόνου. «Στηρίχθηκα στην προσωπική μου εμπειρία», έγραψε ο Δικαστής Stevens «και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι η επιβολή της θανατικής ποινής αντιπροσωπεύει μία ανούσια και άσκοπη εξάλειψη της ζωής που έχει οριακή μόνο συνεισφορά σε οποιουδήποτε ευδιάκριτους κοινωνικούς ή δημόσιους στόχους». Μια τιμωρία «με τόσο ασήμαντα αποτελέσματα για το κράτος είναι προφανώς αλόγιστη και απάνθρωπη» συμπλήρωσε.

Η σκληρότητα της θανατικής ποινής καταδείχθηκε την εβδομάδα που προηγήθηκε της εκτέλεσης του Brandon Rhode στη Τζόρτζια των Η.Π.Α. στις 27 Σεπτεμβρίου του 2010. Η εκτέλεσή του είχε προγραμματιστεί αρχικά για τις 21 Σεπτεμβρίου, αλλά εκείνο το πρωί, παρά την υποτιθέμενη στενή επιτήρησή του από δύο φρουρούς, ο Μπράντον Ρόουντ αποπειράθηκε να αυτοκτονήσει κόβοντας εις βάθος τα χέρια και τον λαιμό του με ένα ξυράφι. Οδηγήθηκε εσπευσμένα στο νοσοκομείο όπου διαπιστώθηκε ότι κινδύνευε άμεσα να πεθάνει καθώς είχε χάσει πολύ αίμα. Τον συνέφεραν, του έραψαν τις πληγές και τον γύρισαν πίσω στη φυλακή. Ο δικηγόρος του τον είδε το απόγευμα της 21ης Σεπτεμβρίου, δεμένο σε καρέκλα να «πονά βαριά και να υποφέρει» ενώ το πρόσωπό του ήταν «καταβεβλημένο, ωχρο και κατακίτρινο». Η εκτέλεση αναβλήθηκε αρκετές φορές κατά τη διάρκεια των έξι ημερών που μεσολάβησαν από την απόπειρα αυτοκτονίας έως τις 27 Σεπτεμβρίου, αλλά εντέλει τα δικαστήρια αρνήθηκαν να τη σταματήσουν.

Το 2010, η Διεθνής Αμνηστία εξέφρασε, επίσης, την ανησυχία της για το ότι εκτελέστηκαν στις ΗΠΑ άτομα με σοβαρή νοητική καθυστέρηση ή έπειτα από δίκες κατά τις οποίες οι εννοκκοί δεν είχαν πρόσβαση σε ελαφρυντικά στοιχεία κατά τη φάση της καταδίκης.

Ο Holly Wood, ένας 50χρονος αφροαμερικανός με σοβαρή νοητική καθυστέρηση εκτελέστηκε με θανατηφόρα ένεση στην Αλαμπάμα το απόγευμα της 9ης Σεπτεμβρίου. Από την καταδίκη μέχρι την εκτέλεσή του πέρασαν 16 χρόνια. Το δικαστήριο εξέτασε ελάχιστα τα ελαφρυντικά στοιχεία. Συγκεκριμένα, δεν παρουσιάστηκαν στοιχεία σχετικά με τη νοητική κατάσταση του Holly Wood, παρά το γεγονός ότι ο δικηγόρος του είχε στην κατοχή του μία έκθεση ειδικών η οποία επισήμαινε ότι ο Holly

Wood λειτουργούσε «στην καλύτερη περίπτωση στα όρια της φυσιολογικής διανοητικής λειτουργίας». Τέσσερις ομοσπονδιακοί δικαστές και τρία δικαστήρια αποφάνθηκαν ότι στερήθηκε επαρκούς νομικής εκπροσώπησης κατά το στάδιο της καταδίκης του το 1994.

Ο **Jeffrey Landrigan**, ένας 50χρονος ιθαγενής αμερικανός, εκτελέστηκε στην Αριζόνα στις 26 Οκτωβρίου. Είχε καταδικαστεί σε θάνατο το 1989 για το θάνατο του Chester Dyer. Κατά τη διάρκεια της δίκης του, το 1990, ο δικηγόρος του δεν παρουσίασε στο δικαστήριο ελαφρυντικά στοιχεία που σχετίζονται με την κακοποίηση και τις στερήσεις που είχε υποστεί καθώς και τις επιπτώσεις που είχαν όλα αυτά. Το 2007, η συνταξιοδοτηθείσα δικαστής που τον δίκασε σε πρώτο βαθμό είπε ότι δεν θα είχε αποφανθεί υπέρ της θανατικής ποινής εάν είχε εξεταστεί τέτοιου είδους ελαφρυντικά στοιχεία και κυρίως τις εκθέσεις των ειδικών που παρουσιάστηκαν στο εφετείο σχετικά με την πνευματική του υγεία. Η πρώην δικαστής ήταν μια από τους μάρτυρες που κατέθεσαν ενώπιον του Συμβουλίου για την απονομή χάριτος της Αριζόνας στις 22 Οκτωβρίου του 2010. Τόνισε στο συμβούλιο ότι, κατά την άποψή της, θα έπρεπε να επιβληθεί ποινή ισόβιας κάθειρξης στον Jeffrey Landrigan.

Στις 9 Νοεμβρίου του 2010, οι Η.Π.Α. αξιολογήθηκαν από τη Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Αντιδρώντας στις συστάσεις που έγιναν από αρκετές χώρες σχετικά με την θανατική ποινή, η αντιπροσωπεία των Η.Π.Α. απάντησε: «αν και σεβόμαστε όσους κάνουν τέτοιες συστάσεις, επισημαίνουμε ότι εκφράζουν συνεχιζόμενες πολιτικές διαφορές και όχι αυθεντικές διαφορές σχετικά με το τι επιτάσσει το διεθνές δίκαιο ανθρωπίνων δικαιωμάτων». ²⁷ Αυτή η απάντηση, όμως, δεν λαμβάνει υπόψη της το γεγονός ότι το διεθνές δίκαιο αναγνωρίζει μεν πως ορισμένες χώρες διατηρούν τη θανατική ποινή και ότι την εφαρμόζουν μόνο υπό ορισμένες συνθήκες. Ωστόσο σύμφωνα με το άρθρο 6.6 της Διεθνούς Σύμβασης για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα²⁸ αυτή την αναγνώριση της παρούσας κατάστασης δεν θα πρέπει να την επικαλούνται χώρες «προκειμένου να καθυστερήσουν ή να αποτρέψουν την κατάργηση της θανατικής ποινής».

Στις Η.Π.Α., η έλλειψη της νατριούχου θειοπεντόνης, μιας από τις τρεις φαρμακευτικές ουσίες που χρησιμοποιούνται για την εκτέλεση κρατούμενων με θανατηφόρο ένεση, προκάλεσε την αναστολή ορισμένων εκτελέσεων στο τέλος του χρόνου. Στο τέλος του έτους, η φαρμακευτική βιομηχανία Hospira, η μοναδική που κατασκευάζει ή προμηθεύει αυτή την ουσία στις ΗΠΑ ξεκίνησε επαφές με τις ιταλικές αρχές στο πλαίσιο της πρόθεσής της να ξαναρχίσει την παραγωγή αυτής της ουσίας στις εγκαταστάσεις της στην Ιταλία. ²⁹ Στις 25 Οκτωβρίου, μια ημέρα πριν από την εκτέλεση του Jeffrey Landrigan, ο Γενικός Εισαγγελέας της Αριζόνας αποκάλυψε ότι η πολιτεία προμηθεύτηκε νατριούχο θειοπεντόνη από άγνωστη πηγή στο Ηνωμένο Βασίλειο. Έπειτα από εκστρατεία των οργανώσεων υπέρ της κατάργησης της θανατικής ποινής, ο βρετανός υπουργός Επιχειρηματικότητας, Καινοτομίας και Δεξιοτήτων ανακοίνωσε στο Ανώτατο Δικαστήριο της Βρετανίας ότι το υπουργείο θα εκδώσει απόφαση σύμφωνα με το άρθρο 6 του Νόμου για τον Έλεγχο των Εξαγωγών, η οποία θα θέτει περιορισμούς στην εξαγωγή νατριούχου θειοπεντόνης στις Η.Π.Α.

ΑΣΙΑ - ΕΙΡΗΝΙΚΟΣ

Η ανακοίνωση του Προέδρου της **Μογγολίας**, τον Ιανουάριο του 2010, για επίσημη αναστολή των εκτελέσεων αποτέλεσε ένα σημαντικό ορόσημο στο ταξίδι προς την κατάργηση της

θανατικής ποινής στην ζώνη Ασίας - Ειρηνικού. Ενώ στην περιφέρεια αυτή ακόμη αντιστοιχεί ο υψηλότερος αριθμός εκτελέσεων στον κόσμο, τα Νησιά του Ειρηνικού συνέχισαν να είναι μια ζώνη ελεύθερη από την θανατική ποινή – καταγράφοντας μηδενικές εκτελέσεις ή θανατικές ποινές μέσα στο 2010 – και υπήρξαν ενθαρρυντικές εξελίξεις σε αρκετές άλλες χώρες. Παρόλα αυτά, η συνεχιζόμενη χρήση της θανατικής ποινής για αδικήματα σχετιζόμενα με ναρκωτικά, συχνά εναντίον ξένων πολιτών, όπως επίσης και η έλλειψη επαρκούς νομικής εκπροσώπησης και νόμιμης διαδικασίας εγγυήσεων παρέμεινε ένα ζήτημα ενδιαφέροντος για την Διεθνή Αμνηστία σε όλη την περιφέρεια.

Κατά τη διάρκεια του 2010, η Διεθνή Αμνηστία δεν ήταν σε θέση να επαληθεύσει αναλυτικά στοιχεία σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής σε Κίνα, Μαλαισία, Βόρεια Κορέα, Σιγκαπούρη και Βιετνάμ, μολονότι ήταν γνωστό πως εκτελέσεις είχαν πραγματοποιηθεί σε όλες αυτές τις χώρες της περιοχής. Διαθέσιμες πληροφορίες επιβεβαιώνουν πως τουλάχιστον 82 εκτελέσεις είχαν πραγματοποιηθεί σε άλλες πέντε χώρες της περιφέρειας. Μπαγκλαντές (τουλάχιστον 9), Ιαπωνία (2), Βόρειος Κορέα (τουλάχιστον 60), Μαλαισία (τουλάχιστον 1) και Ταϊβάν (4). Αυτές είναι ελάχιστες εκτιμήσεις καθώς πολύ λίγα επίσημα στοιχεία σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής δίνονται από τις κυβερνήσεις. Ο αριθμός των ατόμων που εκτελέστηκαν στην Κίνα πιστεύεται πως είναι χιλιάδες.

Τουλάχιστον 805 καταδίκες σε θάνατο ήταν γνωστό πως είχαν επιβληθεί σε 19 χώρες. Αφγανιστάν (τουλάχιστον 100), Μπαγκλαντές (τουλάχιστον 32), Μπρουνεϊ Νταρουσαλάμ (+), Κίνα (+), Ινδία (τουλάχιστον 105), Ινδονησία (τουλάχιστον 7), Ιαπωνία (14), Λάος (4), Μαλαισία (τουλάχιστον 114), Μαλδίβες (1), Μυανμάρ (2), Βόρειος Κορέα (+), Πακιστάν (365), Σιγκαπούρη (τουλάχιστον 8), Νότια Κορέα (4), Σρι Λάνκα (+), Ταϊβάν (9), Ταϊλάνδη (τουλάχιστον 7), Βιετνάμ (τουλάχιστον 34).

Ο αριθμός των χωρών που επέβαλλαν θανατικές καταδίκες στην περιοχή, κατά τη διάρκεια του 2010, αυξήθηκε συγκριτικά με το 2009, τη στιγμή που 16 χώρες ήταν γνωστό πως είχαν καταδικάσει ανθρώπους σε θάνατο. Έντεκα χώρες επέβαλλαν θανατικές καταδίκες, αλλά συνέχισαν να μην πραγματοποιούν εκτελέσεις μέσα στο 2010. Αφγανιστάν, Μπρουνεϊ Νταρουσαλάμ, Ινδία, Ινδονησία, Λάος, Μαλδίβες, Μυανμάρ, Πακιστάν, Βόρειος Κορέα, Σρι Λάνκα και Ταϊλάνδη.

Για δεύτερη χρονιά, καμία εκτέλεση δεν έχει καταγραφεί στο **Αφγανιστάν**. Τουλάχιστον 100 άνθρωποι είχαν καταδικαστεί σε θάνατο, οι ποινές είχαν αναγνωρισθεί από το Ανώτατο Δικαστήριο και στο τέλος του 2010 περίμεναν την εξέταση των προσφυγών τους για επιείκεια από τον Πρόεδρο.

Η κυβέρνηση της **Αμερικανικής Σαμόα** τον Αύγουστο του 2010 αναφέρθηκε να έχει επιδιώξει την εσχάτη των ποινών για έναν άντρα κατηγορούμενο για τον φόνο ενός αστυνομικού. Η τελευταία εκτέλεση στην χώρα πραγματοποιήθηκε το 1939.

Στο **Μπαγκλαντές** πραγματοποιήθηκαν τουλάχιστον εννέα εκτελέσεις και τουλάχιστον 32 άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο μέσα στο 2010. . Πέντε άντρες εκτελέστηκαν στις 28 Ιανουαρίου 2010, μόλις δεκατρείς ώρες από την αναγνώριση της ποινής τους από το Ανώτατο Δικαστήριο στις 27 Ιανουαρίου. Οι Syed Farooq-ur Rahman, Sultan Shahriar Rashid Khan, Mohiuddin Ahmed και AKM Mohiuddin Ahmed and Bazlul Huda κρίθηκαν ένοχοι, μαζί με άλλους έξι άνδρες που καταδικάστηκαν ερήμην και τώρα βρίσκονται σε εξορία, για την δολοφονία του

ηγέτη της χώρας (και πατέρα του σημερινού πρωθυπουργού), Sheikh Mujibur Rahman. Τέσσερις από αυτούς κατέθεσαν έφεση για επιείκεια στον Πρόεδρο Zillur Rahman, ο οποίος γενικά εξετάζει τις εφέσεις χάριτος μόνο αφού η τελική καταδίκη έχει εξαγγελθεί. Παρόλα αυτά, τρεις από τις εφέσεις σε αυτή την υπόθεση απερρίφθησαν πριν το Ανώτατο Δικαστήριο εκδώσει την ετυμηγορία του.

Στις 12 Ιουλίου, 824 άνθρωποι κατηγορήθηκαν για δολοφονία, συνωμοσία, συνέργια και υποκίνηση φόνου, κλοπή όπλων και εμπρησμό σε σχέση με μια ανταρσία που έλαβε χώρα στα κεντρικά του Bangladesh Rifles, ένα συνοριακό σώμα ασφαλείας στην Ντάκα, τον Φεβρουάριο του 2010, κατά τη διάρκεια της οποίας 74 άτομα σκοτώθηκαν. Εάν καταδικαστούν για φόνο, οι 824 άντρες ενδέχεται να αντιμετωπίσουν την θανατική καταδίκη. Τον Σεπτέμβριο του 2010, ο Υπουργός Εσωτερικών Υποθέσεων, Shahara Khatun, εισήγαγε ένα νομοσχέδιο στο Κοινοβούλιο διευρύνοντας το πλαίσιο της θανατικής ποινής ώστε να συμπεριλάβει την οργάνωση ανταρσίας.

Κατά τη διάρκεια του ίδιου μήνα, ο Πρόεδρος έδωσε χάρη σε 20 φυλακισμένους θανατοποινίτες, οι οποίοι εμφανίζονται να είναι υποστηρικτές της κυβερνούσας παράταξης «Σύνδεσμος Awami» (Awami League). Οι φυλακισμένοι στους οποίους δόθηκε αμνηστία, είχαν βρεθεί ένοχοι για τη δολοφονία του ακτιβιστή του τότε κυβερνώντος κόμματος «Εθνικιστικό Κόμμα του Μπαγκλαντές» (Bangladesh Nationalist Party), Sabbir Ahmed Gama, και είχαν καταδικαστεί σε θάνατο το 2006 από το Δικαστήριο Ταχείας Εκδίκησης, που είχε δημιουργηθεί για να διαχειριστεί άμεσα πασίγνωστες υποθέσεις εγκλημάτων. Η Διεθνής Αμνηστία παρότρυνε τον Πρόεδρο να δώσει χάρη στους περισσότερους από 1000 θανατοποινίτες φυλακισμένους στην χώρα.

Στις 2 Μαρτίου του 2010, το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε ως αντισυνταγματική την υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής για το έγκλημα της δολοφονίας μετά από βιασμό στο Μπαγκλαντές. Το δικαστήριο διατύπωσε την απόφαση αυτή αφού έλαβε υπόψη μια γραπτή έκκληση που αμφισβητούσε την θανατική ποινή που είχε επιβληθεί σε ένα ανήλικο παραβάτη, τον Shukur Ali, σύμφωνα με την παράγραφο 6(2) της Πράξης για την Πρόληψη της Καταπίεσης των Παιδιών και των Γυναικών. Το δικαστήριο επίσης διέταξε τους νομοθέτες να παραγράψουν όλες τις διατάξεις του νόμου που επέτρεπαν την υποχρεωτική επιβολή της θανατικής ποινής.

Το 2010, η Κίνα συνέχισε να χρησιμοποιεί τη θανατική ποινή εκτεταμένα, εναντίον χιλιάδων ανθρώπων, για ένα ευρύ φάσμα εγκλημάτων, που περιελάμβαναν αδικήματα χωρίς τη χρήση βίας και έπειτα από διαδικασίες που δεν ικανοποιούσαν τα διεθνή πρότυπα για δίκαιη δίκη. Επίσημα στατιστικά στοιχεία σχετικά με την εφαρμογή της θανατικής ποινής δεν δόθηκαν καθόλου στην δημοσιότητα. Στελέχη του Ανώτατου Λαϊκού Δικαστηρίου (ΑΠΔ) της Κίνας ανακοίνωσαν τον Νοέμβριο του 2010 ότι το ΑΠΔ, το οποίο είχε ανακτήσει την δικαιοδοσία για την επανεξέταση όλων των περιπτώσεων θανατικής ποινής στην χώρα το 2007, είχε ανατρέψει ένα μέσο 10% των περιπτώσεων που είχε επανεξετάσει, γεγονός που μπορεί να σημαίνει πως υπήρξε μια μικρή μείωση στον αριθμό των εκτελέσεων που πραγματοποιήθηκαν στην Κίνα από το 2007.

Τον Φεβρουάριο του 2010, το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο εισήγαγε νέες κατευθυντήριες οδηγίες προς τα δικαστήρια της χώρας διευκρινίζοντας, ότι η θανατική ποινή θα έπρεπε να αποδίδεται «ανένδοτα» σε αυτούς που έχουν διαπράξει «εξαιρετικά σοβαρά» εγκλήματα, αλλά η ποινή θα πρέπει να επιφυλάσσεται για την ελάχιστη μειοψηφία των εγκληματιών, εναντίον των οποίων υπάρχουν βάσιμες και επαρκείς αποδείξεις. Οι κατευθυντήριες γραμμές περαιτέρω εξηγούν την πολιτική της «δικαιοσύνης αμβλυμένης με οίκτο», η οποία για πρώτη φορά είχε διακηρυχθεί σε

ένα έγγραφο εγκεκριμένο από την Έκτη Σύνοδο της Ολομέλειας της 16ης Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος της Κίνας το 2006. Η πολιτική αυτή ζητά από τα δικαστήρια να μεταχειρίζονται τους κατ' επανάληψη παραβάτες με αυστηρότητα, ενώ θα αντιμετωπίζουν τους νεότερους και τους ηλικιωμένους με επιείκεια, και ότι η μετατροπή της ποινής θα περιορίζεται στις περιπτώσεις αυτών που καταδικάζονται για βίαια εγκλήματα, όπως φόνο, ληστεία και βιασμό.

Την 1η Ιουλίου του 2010, οι νέοι κανονισμοί που εισήχθησαν από κοινού από το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο, το Ανώτατο Λαϊκό Όργανο Πληρεξουσίων, το Υπουργείο Δημόσιας Ασφάλειας, το Υπουργείο Εθνικής Ασφάλειας και το Υπουργείο Δικαιοσύνης, υπήρξαν αποτελεσματικοί. Αυτοί οι κανονισμοί ενδυνάμωσαν την απαγόρευση απέναντι στη χρήση παράνομων στοιχείων σε υποθέσεις εγκλημάτων, συμπεριλαμβανομένων των εξαναγκαστικών ομολογιών και άλλων αποδείξεων που αποκτήθηκαν με βασανιστήρια και κακομεταχείριση, με τη βελτίωση των νομικών διαδικασιών σχετικά με την συλλογή, εξέταση, εξακρίβωση και καθορισμό της νομιμότητας των στοιχείων στις υποθέσεις θανατικής ποινής.

Τον Αύγουστο, το επίσημο κινεζικό κυβερνητικό πρακτορείο ειδήσεων Xinhua ανακοίνωσε πως προτιθέμενες τροποποιήσεις του ποινικού κώδικα της Κίνας έβλεπαν την κατάργηση της θανατικής ποινής σε 13 από 68 εγκλήματα που κατά την παρούσα στιγμή επέφεραν την ποινή. Στις 20 Δεκεμβρίου το προσχέδιο του κώδικα υποβλήθηκε στη Νομοπαρασκευαστική Επιτροπή του Εθνικού Λαϊκού Κογκρέσο, το νομοθετικό σώμα της Κίνας, για δεύτερη ανάγνωση. Αν εγκριθεί το προσχέδιο θα καταργηθεί η χρήση της θανατικής ποινής για εγκλήματα, όπως φοροδιαφυγή και λαθρεμπόριο πολύτιμων και πολιτιστικών λειψάνων.³⁰ Ακόμη, μπορεί να καταργήσει την επιβολή της θανατικής ποινής για όσους είναι πάνω από 75 ετών. Αυτή η καινούρια τροποποίηση είναι ένα βήμα της Κίνας προς την ελαχιστοποίηση της χρήσης της θανατικής ποινής, παρά το ότι αναφέρεται μόνο σε εγκλήματα τα οποία σπανίως έχουν τιμωρηθεί με την εσχάτη των ποινών τα τελευταία χρόνια.

Η θανατική ποινή του **Gan Jinhua** επανεξετάστηκε από το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο τον Ιανουάριο του 2010. Είχε αρχικά καταδικαστεί σε θάνατο το 2005 για ληστεία που κατέληξε στον θάνατο δύο μοναχών. Ο δικηγόρος του ανέφερε πως η αστυνομία ανάγκασε τον Gan Jinhua να ομολογήσει, με αποτέλεσμα να υπάρχουν αντιφάσεις μεταξύ της κατάθεσής του και των στοιχείων που παρουσιάστηκαν στο δικαστήριο. Σημαντικά πειστήρια, συμπεριλαμβανομένου του θεωρούμενου όπλου της δολοφονίας, δεν παρουσιάστηκαν κατά τη διάρκεια της εκδίκασης. Ειδήμονες εγκληματολόγοι και συγγενείς του Gan Jinhua, που λένε πως βρίσκονταν μαζί του κατά την ώρα του εγκλήματος, δεν επετράπησαν να καταθέσουν. Η υπόθεσή του δικάστηκε συνολικά εννέα φορές από διαφορετικά δικαστήρια από την πρώτη φορά που καταδικάστηκε το 2003 για «δόλια συγκέντρωση πόρων», «απάτη δανείου» και «απόδραση από κράτηση». Το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο επανεξέταξε την υπόθεση στο τέλος του έτους. Η οικογένεια του Wang Yang επεσήμανε πως παρά τις επαναλήψεις της δίκης και τις ακροάσεις, δεν υπήρξε ποτέ περαιτέρω διερεύνηση του φερόμενου εγκλήματος – αντ' αυτού, τα ίδια στοιχεία υποβάλλονταν κάθε φορά, εγείροντας ερωτήματα γιατί τα δικαστήρια κατέληγαν σε διαφορετικές ετυμηγορίες για την ίδια υπόθεση.

Τον Φεβρουάριο του 2010 η υπόθεση του **Wang Yang** απέσπλη για τελική εκδίκαση από το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο. Η υπόθεσή του είχε εκδικαστεί συνολικά 9 φορές από διαφορετικά δικαστήρια από τότε που καταδικάστηκε για "δόλια άντληση κεφαλαίων", "δανειακή απάτη" και "διαφυγή κράτησης". Το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο εξέτασε πάλι την υπόθεση στο τέλος του χρόνου. Η οικογένεια του Wang Yang έχει επισημάνει, ότι παρόλες τις επανεκδικάσεις και τις ακροάσεις, δεν έχει διερευνηθεί περαιτέρω

το υποτιθέμενο έγκλημα- αντ' αυτού κάθε φορά κατατίθεντο τα ίδια στοιχεία, γεγονός που εγείρει ερωτηματικά σχετικά με το γιατί τα δικαστήρια έχουν φτάσει σε διαφορετικές αποφάσεις, ενώ εξετάζουν την ίδια υπόθεση.

Ιανουάριο του 2010, το Ενδιάμεσο Λαϊκό Δικαστήριο του Δήμου 1 του Chongqing δίκασε τον **Fan Qihang** και τον έκρινε ένοχο διάφορων εγκλημάτων, συμπεριλαμβανομένου «συγκρότηση, καθοδήγηση ή ενεργό συμμετοχή σε οργανώσεις υπό τη μορφή οργανωμένου εγκλήματος» και «ανθρωποκτονία εκ προθέσεως». Κανένας από του 187 εγγεγραμμένους μάρτυρες της δίκης δεν εμφανίστηκε εκείνη την ημέρα. Στις 10 Φεβρουαρίου, καταδικάστηκε σε θάνατο. Το Ενδιάμεσο Λαϊκό Δικαστήριο του Δήμου 1 του Chongqing τάχθηκε υπέρ της θανατικής ποινής στις 31 Μαΐου. Ο Fan Qihang είπε ότι είχε επανειλημμένα βασανιστεί σε ένα ανεπίσημο μέρος κράτησης και εξαναγκάστηκε να ομολογήσει εγκλήματα τα οποία δεν είχε διαπράξει. Αρχικά τέθηκε υπό κράτηση τον Ιούνιο του 2009, ο δικηγόρος που είχε προσλάβει η οικογένειά του δεν επιτρεπόταν να συναντηθεί με τον Fan Qihang μέχρι τον Νοέμβριο του 2009, όταν μεταφέρθηκε σε ένα κέντρο κρατουμένων. Ο δικηγόρος μαγνητοσκόπησε μυστικά τις συνεντεύξεις με τον Fan Qihang, στις οποίες περιγράφει λεπτομερώς τα βασανιστήρια, δείχνει τις πληγές που προκλήθηκαν στους καρπούς του και λέει πως είχε αποπειραθεί να αυτοκτονήσει. Το εν λόγω βίντεο, αλλά και οι μαρτυρίες για τον βασανισμό του από συγκρατούμενούς του υποβλήθηκαν στην τελική του έφεση από τον δικηγόρο του Fan Qihang στο Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο και δημοσιεύτηκαν, όταν δεν απέσπασαν καμία απόκριση από το δικαστήριο. Η εισαγγελική αρχή ήταν μέλος μιας εκστρατείας εναντίον του οργανωμένου εγκλήματος στην Chongqing, που είχε επανειλημμένα επικριθεί για την εκτεταμένη χρήση βασανιστηρίων και λανθασμένων καταδικαστικών αποφάσεων. Τον Αύγουστο του 2010, πάνω από 50 δικηγόροι από το Πεκίνο προσέφυγαν στο Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο για να διερευνήσει ισχυρισμούς για βασανιστήρια στην Chongqing. Ο Fan Qihang εκτελέστηκε στις 26 Σεπτεμβρίου 2010 μετά την έγκριση της καταδίκης του από το Ανώτατο Λαϊκό Δικαστήριο.

Στις 11 Φεβρουαρίου 2010 τα νησιά **Fiji**, λογοδοτώντας στο Συμβούλιο για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα των Ηνωμένων Εθνών, δεσμεύτηκαν να καταργήσουν την θανατική ποινή για εγκλήματα του στρατιωτικού κώδικα, όπου είναι ακόμα εφαρμόσιμος για εθνική προδοσία και ανταρσία. Τα νησιά Fiji είχαν προηγουμένως καταργήσει την θανατική ποινή μόνο για τα κανονικά εγκλήματα.

Πέρυσι, σύμφωνα με τις αναφορές, τουλάχιστον 105 άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο στην **Ινδία**, όπου οι εκτελέσεις δεν πραγματοποιούνται από το 2004. Δεκατρείς θανατικές καταδίκες μετατράπηκαν προς το επεικέστερο από τον Πρόεδρο κατά τη διάρκεια του έτους. Σε μια απόφαση – ορόσημο, τον Φεβρουάριο του 2010, το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε πως οι κοινωνικοοικονομικοί παράγοντες που οδηγούν σε ένα έγκλημα είναι συναφείς και οι ελαφρυντικοί παράγοντες θα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη, όταν εξετάζεται η μετατροπή της θανατικής ποινής. Στις 19 Αυγούστου, η κυβέρνηση της Ινδίας εισήγαγε ένα νομοσχέδιο στο Κοινοβούλιο για την τροποποίηση της Πράξης κατά της Πειρατείας του 1982, ώστε να τιμωρείται η πειρατεία με θάνατο. Στην περίπτωση *Rajbir @ Raju & Anr Versus State Of Haryana*, η οποία εκδικάστηκε στις 22 Νοεμβρίου του 2010, το Ανώτατο Δικαστήριο στην Ινδία σε μία προσπάθεια να επιλύσει το πρόβλημα των θανάτων προίκας (αφύσικοι θάνατοι γυναικών μετά από απαίτηση να πληρώσουν προίκα κατά τη διάρκεια ή μετά τον γάμο) κατεύθυνε όλες τις δίκες στην Ινδία για να εξασφαλίσει ότι η κατηγορία για φόνο θα περιλαμβάνεται σε όλες αυτές τις υποθέσεις. Μία συνέπεια μπορεί να είναι η αύξηση του αριθμού των θανατικών ποινών.

Για δεύτερη συνεχή χρονιά, το 2010, δεν καταγράφηκαν εκτελέσεις στην **Ινδονησία**. Οι πληροφορίες που δόθηκαν από την Κυβέρνηση της Ινδονησίας λένε ότι το 2010 δύο άνθρωποι

καταδικάστηκαν σε θάνατο και άλλων επτά οι ποινές μετατράπηκαν από θανατική καταδίκη σε ισόβια κάθειρξη. Ωστόσο, η Διεθνής Αμνηστία κατέγραψε ότι μέσα στο έτος επιβλήθηκαν τουλάχιστον επτά νέες θανατικές ποινές, συμπεριλαμβανομένων και τριών σε ξένους υπηκόους για αδικήματα σχετικά με ναρκωτικά και ότι τουλάχιστον 120 άνθρωποι ήταν θανατοποινίτες στο τέλος του χρόνου. Σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία, 102 άνθρωποι ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο κατά τις 31 Δεκεμβρίου 2010.

Δύο άνθρωποι εκτελέστηκαν αναπάντεχα στις 28 Ιουλίου 2010 στην **Ιαπωνία**. Τα εντάλματα εκτέλεσης υπογράφηκαν από την τότε Υπουργό Δικαιοσύνης Keiko Chiba, πρώην μέλος ομάδας του ιαπωνικού κοινοβουλίου για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Μετά τις εκτελέσεις, στις οποίες και παρίστατο προσωπικά, η Υπουργός Chiba ανακοίνωσε τα σχέδια για τη σύσταση επιτροπής μέσα στο Υπουργείο Δικαιοσύνης με αντικείμενο την εξέταση της θανατικής ποινής ως μέσο σωφρονισμού. Στις 27 Αυγούστου 2010, η Υπουργός Δικαιοσύνης άνοιξε στα μέσα μαζικής ενημέρωσης (Μ.Μ.Ε.) την αίθουσα εκτελέσεων στο Κέντρο Κράτησης του Τόκιο. Ήταν η πρώτη φορά που συνέβαινε αυτό στην Ιαπωνία. Στις εκλογές για το Σώμα των Συμβούλων (Άνω Βουλή), τον Ιούλιο του 2010, η Keiko Chiba έχασε την έδρα της, αλλά διατήρησε το ρόλο της Υπουργού Δικαιοσύνης έως το Σεπτέμβριο του 2010. Στις 17 Σεπτεμβρίου ο Minoru Yanakida ορκίστηκε νέος Υπουργός Δικαιοσύνης. Λίγο μετά την ανάληψη των καθηκόντων του, ανακοίνωσε σε συνέντευξη τύπου ότι στη διάρκεια της θητείας του θα εκτελούσε θανατικές ποινές. Ωστόσο, στις 22 Νοεμβρίου ο Minoru Yanakida παραιτήθηκε από το αξίωμα του Υπουργού Δικαιοσύνης και, εν αναμονή του διορισμού νέου Υπουργού, χρέη Υπουργού Δικαιοσύνης δήλωσε ότι θα εκτελούσε ο Υπουργός Επικρατείας και Επικεφαλής του Υπουργικού Συμβουλίου Yoshito Sengoku. Στις 30 Δεκεμβρίου, το κανάλι εθνικής εμβέλειας NHK μετέδωσε ότι σύμφωνα με πληροφορίες του, ο Αναπληρωτής Υπουργός Δικαιοσύνης Sengoku είχε πει πως η επιτροπή που συστήθηκε από την πρώην Υπουργό Δικαιοσύνης Chiba θα συνέχιζε τη διαβούλευση για τη θανατική ποινή μέσα στο 2011. Η Διεθνής Αμνηστία εξακολουθεί να ανησυχεί ότι μέσα στο έτος επιβλήθηκαν 14 νέες θανατικές ποινές και ότι 111 άνθρωποι ήταν θανατοποινίτες από τις 31 Δεκεμβρίου 2010.

Στις 4 Μαΐου 2010, το **Λάος** εξετάστηκε στα πλαίσια της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων. Σε ό,τι αφορά τη θανατική ποινή, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης δήλωσαν ότι αυτή «αποσκοπούσε στην αποτροπή των πιο σοβαρών και ειδικών εγκλημάτων, ιδιαίτερα της διακίνησης ναρκωτικών και ότι, παρ' όλο που η θανατική ποινή υπήρχε ακόμα νομικά, δεν είχε πραγματοποιηθεί ποτέ καμία εκτέλεση. Το Λάος είχε υποστηρίξει την αναστολή της θανατικής ποινής για πολλά χρόνια και είχε την πρόθεση να εξετάσει την πιθανή αναθεώρηση του Ποινικού Δικαίου τα προσεχή χρόνια, συμπεριλαμβανομένου του περιορισμού του εύρους των εγκλημάτων για τα οποία θα επιβαλλόταν η θανατική ποινή».³¹ Ωστόσο, στην 15η σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον Δεκέμβριο, το Λάος ενημέρωσε ότι απέρριπτε τις συστάσεις που είχαν γίνει από άλλα κράτη κατά τη διάρκεια της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης του Μαΐου για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Το Λάος δήλωσε ότι η χώρα «δεν είναι έτοιμη να καταργήσει την εσχάτη των ποινών, καθώς αποτελεί αποτελεσματικό αποτρεπτικό μέσο για τα περισσότερα σοβαρά αδικήματα, ιδίως για την διακίνηση ναρκωτικών» και ότι η χώρα είναι «εταίρος της Διεθνούς Σύμβασης των Ατομικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων και θα εξετάσει το πλαίσιο των αδικημάτων στο υπάρχον ποινικό δίκαιο, ώστε να συμμορφώνονται με το Άρθρο 6 της Σύμβασης».³²

Στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης στις 3 Νοεμβρίου 2010, οι **Μαλδίβες**

συμφώνησαν να εξετάσουν και να παρουσιάσουν απαντήσεις το αργότερο στη 16η σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον Μάρτιο του 2011 πάνω σε συστάσεις για την εφαρμογή αναστολής των εκτελέσεων, για την κατάργηση της θανατικής ποινής και για την προσχώρηση στο Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο της Διεθνούς Σύμβασης των Ατομικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων.

Η Διεθνής Αμνηστία κατόρθωσε να επιβεβαιώσει ότι τουλάχιστον μία θανατική ποινή εκτελέστηκε και ότι τουλάχιστον 114 νέες επιβλήθηκαν το 2010 στην **Μαλαισία**. Περισσότερες από τις μισές επιβλήθηκαν για αδικήματα σχετικά με τα ναρκωτικά, ενώ σχεδόν όλες οι υπόλοιπες επιβλήθηκαν για φόνο. Και στους δύο τύπους αδικημάτων, η θανατική ποινή επιβάλλεται υποχρεωτικά.

Στις 14 Ιανουαρίου 2010, ο Πρόεδρος της **Μογγολίας** Tsakhia Elbegdorj ανακοίνωσε την εφαρμογή μορατόριουμ στις εκτελέσεις, με απώτερο στόχο την κατάργηση της θανατικής ποινής. Στον λόγο του «Η Οδός της Δημοκρατικής Μογγολίας Πρέπει να Είναι Καθαρή και Αναίμακτη», ο Πρόεδρος δήλωσε ότι μετά την ανάληψη των καθηκόντων του τον Μάιο του 2009, δεν είχε λάβει χώρα καμία εκτέλεση στην Μογγολία. Στο διάγγελμά του ο Πρόεδρος Elbegdorj δήλωσε, επίσης, ότι είχε μετατρέψει τις ποινές όλων των θανατοποινιτών που είχαν κάνει αίτηση για χορήγηση αμνηστίας αφότου έγινε Πρόεδρος τον Ιούνιο του 2009. Στα τέλη του 2010, η θανατική ποινή στην Μογγολία παρέμενε καταχωρημένη ως Κρατικό Απόρρητο σύμφωνα με το Νόμο περί Κρατικού Απόρρητου και το Νόμο περί Καταλόγου Κρατικών Απόρρητων. Δεν υπάρχουν επίσημες στατιστικές αναφορικά με τις θανατικές ποινές ή τις εκτελέσεις. Στο παρελθόν, οι οικογένειες των θανατοποινιτών δεν ενημερώνονταν πριν την επικείμενη εκτέλεση και οι σοροί των εκτελεσθέντων δεν επιστρέφονταν στους οικείους τους. Σύμφωνα με πληροφορίες που έχει στη διάθεσή της η Διεθνής Αμνηστία, υπήρχαν τουλάχιστον εννέα θανατοποινίτες στη Μογγολία τον Ιούνιο του 2009, και τουλάχιστον τρεις από αυτούς είχαν εκτελεστεί μέχρι τον Οκτώβριο του 2009.

Στην Εαρινή Σύνοδο του Κοινοβουλίου της Μογγολίας υποβλήθηκε ένα προσχέδιο νόμου προς επικύρωση του Δεύτερου Προαιρετικού Πρωτοκόλλου της Διεθνούς Σύμβασης των Ατομικών και Πολιτικών Δικαιωμάτων, το οποίο στοχεύει στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Κατά την επιθεώρηση της Μογγολίας στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης στις 2 Νοεμβρίου 2010, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης δήλωσαν ότι η επικύρωση του νομοσχεδίου ήταν υπό συζήτηση στην αρμόδια διαρκή επιτροπή του Κοινοβουλίου και ότι «εάν το Κοινοβούλιο απαντούσε θετικά, θα διατυπώνονταν προσχέδια τροποποιήσεων όλης της νομοθεσίας που διέπει τη θανατική ποινή, συμπεριλαμβανομένου του Νόμου περί Κρατικού Απόρρητου».³³ Στα τέλη του 2010 το νομοσχέδιο τελούσε ακόμα εν αναμονή της τελικής ψήφισης από το Κοινοβούλιο.

Η Διεθνής Αμνηστία έλαβε αναφορές ότι τουλάχιστον 60 άνθρωποι εκτελέστηκαν στη **Βόρειο Κορέα** το 2010. Η θανατική ποινή επιβάλλεται συχνά, ακόμα και αν το υποτιθέμενο αδίκημα δεν επισύρει τη θανατική ποινή σύμφωνα με το δίκαιο της χώρας. Οι εκτελέσεις πραγματοποιούνται συνήθως εν κρυπτώ, αλλά σε σχέση με την προηγούμενη χρονιά, υπήρξε αυξημένος αριθμός αναφορών για εκτελέσεις που πραγματοποιήθηκαν δημόσια, για παραδειγματισμό των υπολοίπων.

Για δεύτερη συνεχή χρονιά, δεν αναφέρθηκαν εκτελέσεις στο **Πακιστάν** το 2010. Παρά την ανακοίνωση του Πρωθυπουργού Gilani στις 21 Ιουνίου 2008 στην Εθνοσυνέλευση της χώρας ότι

κάθε θανατική ποινή στο Πακιστάν θα έπρεπε να μετατραπεί σε ισόβια κάθειρξη, περίπου 8.000 κρατούμενοι παρέμειναν θανατοποινίτες το 2010. Ο Πρόεδρος Asif Ali Zardari δήλωσε τον Αύγουστο του 2010, ότι όλες οι εκτελέσεις θα αναστέλλονταν μέχρι τις 31 Δεκεμβρίου 2010, με την εξαίρεση όσων είχαν επιβληθεί για τρομοκρατία ή για ενέργειες κατά του κράτους.

Επιβλήθηκαν τουλάχιστον 356 νέες θανατικές καταδίκες, η συντριπτική τους πλειοψηφία σε άντρες, επτά σε γυναίκες και μία σε άτομο που κατά την τέλεση του αδικήματος ήταν κάτω των 18 ετών. Η Aasia Bibi, χριστιανή μητέρα πέντε παιδιών, κατηγορήθηκε για βλασφημία και καταδικάστηκε σε θάνατο έπειτα από μια άδικη δίκη στις 8 Νοεμβρίου. Υποστήριξε ότι δεν είχε πρόσβαση σε δικηγόρο ούτε κατά τη διάρκεια της κράτησής της ούτε και την τελευταία ημέρα της δίκης της. Η Αζία Aasia Bibi αρνήθηκε τις κατηγορίες και ο σύζυγός της, Ashiq Masih, υποστήριξε ότι η καταδίκη της βασίστηκε σε «ψευδείς κατηγορίες» για βλασφημία. Ωστόσο, ο πρόεδρος του δικαστηρίου «απέκλεισε εντελώς» την πιθανότητα ψευδών κατηγοριών και είπε ότι «δεν υπήρχαν ελαφρυντικά». Η Aasia Bibi κρατείται στη φυλακή και βρίσκεται σε απομόνωση από τον Ιούνιο του 2009. Η έφεση κατά της απόφασης που έχει υποβληθεί στο Ανώτατο Δικαστήριο της Λαχώρας, παραμένει σε εκκρεμότητα.

Θανατικές ποινές εξακολούθησαν να επιβάλλονται υποχρεωτικά στη **Σιγκαπούρη**, ως επί το πλείστον για αδικήματα σχετικά με ναρκωτικά και κυρίως σε ξένους υπηκόους. Τουλάχιστον οκτώ θανατικές ποινές επιβλήθηκαν το περασμένο έτος.

Στις 14 Μαΐου 2010, το Εφετείο απέρριψε την αίτηση έφεσης του Μαλαίσιου Yong Vui Kong κατά της θανατικής ποινής που του είχε επιβληθεί τον Ιανουάριο του 2009. Είχε κριθεί ένοχος για διακίνηση 47 γραμμαρίων ηρωίνης, όταν ήταν 19 ετών.³⁴

Στις 16 Νοεμβρίου 2010, ο Alan Shadrake, Βρετανός δημοσιογράφος και συγγραφέας του «Ήταν Κάποτε Ένας Εύθυμος Δήμιος: Η Δικαιοσύνη της Σιγκαπούρης σε Δυσμένεια» (Once a Jolly Hangman: Singapore's Justice in the Dock), καταδικάστηκε σε εξάμηνη φυλάκιση και πρόστιμο 20.000 δολαρίων Σιγκαπούρης, για την κριτική που άσκησε στους νόμους της χώρας περί θανατικής ποινής και στον τρόπο με τον οποίο εφαρμόζονται.

Το 2010 επιβλήθηκαν τέσσερις θανατικές ποινές στη **Νότιο Κορέα**. Στις 25 Φεβρουαρίου το Συνταγματικό Δικαστήριο έκρινε – με πλειοψηφία 5-4 – ότι η θανατική ποινή δεν παραβιάζει «την ανθρώπινη αξιοπρέπεια και την ανθρώπινη αξία», όπως αυτές προστατεύονται από το Σύνταγμα. Σύμφωνα με πληροφορίες, τον Μάρτιο του 2010 ο Υπουργός Δικαιοσύνης Lee Kwi-nam ενέκρινε σχέδιο για την κατασκευή μιας νέας αίθουσας εκτελέσεων μέσα στην Φυλακή Cheongsong στην Επαρχία της Βόρειας Gyeongsang. Σχετικές αναφορές έδειξαν ότι το σχέδιο μπήκε προσωρινά σε αναστολή τον Οκτώβριο του 2010.

Η παραίτηση της Wang Ching-feng από το αξίωμα του Υπουργού Δικαιοσύνης της **Ταϊβάν** τον Μάρτιο του 2010 έστρεψε τη διεθνή προσοχή στο ζήτημα της θανατικής ποινής στη χώρα. Κατά τη θητεία της, η Wang Ching-feng είχε αρνηθεί να υπογράψει εντολές εκτέλεσης εξαιτίας της αντίθεσής της στη θανατική ποινή. Μετά τον ορισμό του Tseng Yung-fu στη θέση του Υπουργού Δικαιοσύνης τον Μάρτιο, οι Chang Chun-hung, Hung Chen-yao, Ko Shih-ming και Chang Wen-wei εκτελέστηκαν στις 30 Απριλίου. Οι εκτελέσεις έγιναν μόλις δύο εβδομάδες αφότου ο Tseng Yung-fu είχε δηλώσει σύμφωνα με πληροφορίες, ότι ο απώτερος στόχος του ήταν η κατάργηση της θανατικής ποινής.

Στις 28 Μαΐου 2010, το Συνταγματικό Δικαστήριο της Ταϊβάν αρνήθηκε να εξετάσει αίτημα που είχε υποβληθεί για λογαριασμό 44 θανατοποινιτών που είχαν εξαντλήσει όλες τους τις εφέσεις, τέσσερις εκ των οποίων είχαν ήδη εκτελεστεί. Το αίτημα απαιτούσε τη συνταγματική ερμηνεία της νομιμότητας της θανατικής ποινής στην Ταϊβάν. Στις 15 Οκτωβρίου μια ομάδα εργασίας που συνέστησε το Υπουργείο Δικαιοσύνης εξέτασε την πιθανότητα κατάργησης της θανατικής ποινής. Αν και σύμφωνα με πληροφορίες η ομάδα εργασίας είχε φτάσει στο συμπέρασμα ότι «θα ήταν μάλλον αποδεκτή από την πλειοψηφία των πολιτών η αντικατάσταση της θανατικής ποινής με την ισόβια κάθειρξη χωρίς αναστολή στη Ταϊβάν»³⁵, το Υπουργείο Δικαιοσύνης εξέδωσε αργότερα ένα δελτίο τύπου, δηλώνοντας ότι το Υπουργείο δεν είχε καταλήξει ακόμα σε συμπέρασμα αναφορικά με την αντικατάσταση της θανατικής ποινής με ισόβια κάθειρξη χωρίς αναστολή. Το Υπουργείο δήλωσε επιπλέον ότι δεν σκόπευε να εξετάσει την κατάργηση της θανατικής ποινής, εκτός εάν υπάρξει «δημόσια συναίνεση, συνοδευόμενη από μια εύλογη και κατάλληλη ποινή προς αντικατάσταση της θανατικής».

Δεν καταγράφηκαν εκτελέσεις στην **Ταϊλάνδη** το 2010, αλλά επιβλήθηκαν τουλάχιστον επτά νέες θανατικές ποινές. Σύμφωνα με στοιχεία που έδωσε στη δημοσιότητα το Υπουργείο Δικαιοσύνης, από τον Αύγουστο του 2010, υπήρχαν 708 θανατοποινίτες, για 65 από τους οποίους υπήρξε και τελεσίδικη επικύρωση της ποινής από το Ανώτατο Δικαστήριο. Σχεδόν οι μισοί από τους 708 είχαν καταδικαστεί για αδικήματα σχετικά με ναρκωτικά, ενώ οι υπόλοιποι 369 άνθρωποι είχαν κριθεί ένοχοι για φόνο και άλλα εγκλήματα.

Οι πληροφορίες αναφορικά με τη χρήση της θανατικής ποινής παρέμειναν καταχωρημένες ως κρατικό απόρρητο στο **Βιετνάμ** και η Διεθνής Αμνηστία δεν κατόρθωσε να επιβεβαιώσει τον αριθμό των εκτελέσεων. Τουλάχιστον 34 θανατικές ποινές αναφέρθηκαν στο Βιετνάμ το 2010. Τον Ιούνιο του 2010, η Εθνοσυνέλευση της χώρας ψήφισε νόμο που αντικατέστησε το εκτελεστικό απόσπασμα με θανάσιμη ένεση ως μέθοδο εκτέλεσης. Το μέτρο αυτό θα ισχύσει από τον Ιούλιο του 2011.

Στις 23 Φεβρουαρίου, στο πλαίσιο του Τέταρτου Παγκόσμιου Συνεδρίου Κατά της Θανατικής Ποινής, έλαβε χώρα μια ανεπίσημη συνεδρίαση του Ασιατικού Δικτύου Κατά της Θανατικής Ποινής [Anti-Death Penalty Asia Network (ADPAN)]. Συμμετείχαν περισσότερα από 25 μέλη του Δικτύου. Τα μέλη του Δικτύου προερχόμενα από την Ινδία, την Ταϊβάν και την Ινδονησία συμμετείχαν σε μία συζήτηση στρογγυλής τράπεζας με θέμα «Ασία: η Νομική Οδός προς το Μορατόριουμ και την Κατάργηση της Θανατικής Ποινής» που οργανώθηκε από τη Διεθνή Αμνηστία στα πλαίσια του Συνεδρίου.

Το 2010 οι εκθέσεις και δράσεις του Δικτύου επεκτάθηκαν στην Ιαπωνία, τη Μογγολία, τη Σιγκαπούρη, τη Νότιο Κορέα και την Ταϊβάν. Περιελάμβαναν μία υψηλής προβολής εκστρατεία στη Σιγκαπούρη προς υποστήριξη του Μαλαισιανού Yong Vui Kong, στην οποία πρωτοστατούσε ο συνήγορός του, και μία περιοδεία ομιλητών που οργανώθηκε από την οργάνωση μελών του Δικτύου, «Οικογένειες Θυμάτων Δολοφονίας Υπέρ των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων». Το **Ασιατικό Δίκτυο Κατά της Θανατικής Ποινής (ADPAN)** απέκτησε πέντε νέα μέλη το 2010, ανεβάζοντας έτσι τον αριθμό μελών του σε πάνω από 50, σε 23 χώρες της περιοχής.

ΕΥΡΩΠΗ ΚΑΙ ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΣΙΑ

Μετά από μια παύση για το έτος 2009, όταν για πρώτη φορά δεν καταγράφηκαν εκτελέσεις στην Ευρώπη και την πρώην Σοβιετική Ένωση, το Μάρτιο του 2010 οι αρχές της Λευκορωσίας πραγματοποίησαν δύο εκτελέσεις. Ο Vasily Yuzerchuk και ο Andrei Zhuk εκτελέστηκαν διά τουφεκισμού στο πίσω μέρος του κεφαλιού.

Στις 19 Μαρτίου 2010, όταν η μητέρα του **Andrei Zhuk** προσπάθησε να παραδώσει ένα δέμα με τρόφιμα στις φυλακές του Μινσκ, όπου κρατούνταν και οι δύο άνδρες, το δέμα της επεστράφη από τις αρχές της φυλακής και της είπαν ότι οι δύο άνδρες «είχαν μετακινηθεί». Της είπαν να μην αναζητά εκεί το γιο της πια, αλλά να περιμένει επίσημη ενημέρωση από το δικαστήριο. Το πρωί της 22 Μαρτίου, η μητέρα του Andrei Zhuk ενημερώθηκε από το προσωπικό των φυλακών ότι ο γιος της και ο Vasily Yuzerchuk είχαν πυροβοληθεί και η σωρός του γιου της δεν επεστράφη. Τον Οκτώβριο του 2010 στράφηκε νομικά κατά των αρχών της Λευκορωσίας για την παραβίαση του δικαιώματός της να εκδηλώνει και να εφαρμόζει τις θρησκευτικές της πρακτικές με το να αρνούνται να παραδώσουν τη σορό του γιου της ή να την ενημερώσουν για το μέρος όπου έχει θαφτεί.

Τρεις νέες θανατικές ποινές επιβλήθηκαν στη **Λευκορωσία** το 2010. Δύο άνδρες καταδικάστηκαν σε θάνατο δια τουφεκισμού στις 14 Μαΐου 2010, για εγκλήματα που διαπράχθηκαν κατά τη διάρκεια ένοπλης ληστείας διαμερίσματος στην πόλη του Grodno τον Οκτώβριο του 2009. Και οι δύο άνδρες κρίθηκαν ένοχοι για φόνο εκ προμελέτης, ένοπλη επίθεση, εμπρησμό, απαγωγή ανηλίκου, κλοπή και ληστεία. Οι ποινές τους έγιναν δεκτές από τον Ανώτατο Δικαστήριο της Λευκορωσίας στις 20 Σεπτεμβρίου 2010 και οι δύο άντρες ζήτησαν απονομή χάριτος από τον Πρόεδρο Lukashenka. Οι προσφυγές εκκρεμούσαν ακόμη κατά το τέλος του 2010. Ένας τρίτος άνδρας καταδικάστηκε σε θάνατο το Σεπτέμβριο του 2010.

Η Λευκορωσία εξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 12 Μαΐου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, η αντιπροσωπεία σημείωσε ότι αυτή εφαρμόζεται εξαιρετικά σπάνια και ότι μια κοινοβουλευτική ομάδα εργασίας είχε συσταθεί με σκοπό την εξεύρεση τρόπων για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Η Λευκορωσία αποδέχθηκε συστάσεις για το σεβασμό των ελάχιστων προτύπων που περιορίζουν τη χρήση της θανατικής ποινής. Συμφώνησε, επίσης, να εξετάσει και να δώσει μια απάντηση στη 15η σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον Σεπτέμβριο, σχετικά με τις συστάσεις για την παροχή πλήρους πληροφόρησης για την εκτέλεση του κ. Andrei Zhuk και του κ. Vasily και να θεσπίσει μορατόριουμ για τις εκτελέσεις με στόχο την κατάργηση της θανατικής ποινής. Αργότερα μέσα στο έτος, η Λευκορωσία κοινοποίησε στο Συμβούλιο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων την απόρριψη των συστάσεων αυτών, δήλωσε ότι η απόφαση για την κατάργηση, ή θέσπιση μορατόριουμ για τη θανατική ποινή δεν θα μπορούσε να ληφθεί με βάση τα αποτελέσματα του εθνικού δημοψηφίσματος του 1996 για το θέμα, ότι οι πληροφορίες σχετικά με την εκτέλεση των δύο ανδρών το Μάρτιο είχαν δημοσιευθεί στα Μ.Μ.Ε., και ότι, σύμφωνα με το νόμο, το θεσμικό όργανο όπου η θανατική ποινή εκτελείται υποχρεούται να ενημερώσει το δικαστήριο που επέβαλε την ποινή ότι αυτή εκτελέστηκε και το δικαστήριο υποχρεούται να ενημερώσει τους συγγενείς. Ο νόμος δεν προβλέπει ότι άλλοι οργανισμοί ή άτομα πρέπει να ενημερώνονται για την εκτέλεση της θανατικής ποινής.³⁶

Το **Καζακστάν**, όπου η θανατική ποινή διατηρείται για εγκλήματα τρομοκρατίας με νεκρούς και για σοβαρά αδικήματα που διαπράττονται σε καιρό πολέμου, εξετάστηκε στο πλαίσιο της

Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 12 Φεβρουαρίου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, η αντιπροσωπεία της χώρας δήλωσε ότι ακολουθείται πολιτική σταδιακής κατάργησης. Το μορατόριουμ για τις εκτελέσεις, που αποφασίστηκε στις 19 Δεκεμβρίου 2003, συνέχισε να εφαρμόζεται το 2010.

Στις 6, Δεκεμβρίου, 2010, το **Κιργιζιστάν**, που κατήργησε τη θανατική ποινή για όλα τα εγκλήματα το 2007, προσχώρησε στο δεύτερο προαιρετικό πρωτόκολλο του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που στοχεύει στην κατάργηση της θανατικής ποινής. Από την 1η Ιανουαρίου 2010, η καταδίκη σε θάνατο 172 κρατουμένων μετατράπηκε σε ισόβια κάθειρξη.

Μετά τις τρομοκρατικές επιθέσεις το Μάρτη του 2010, ο Πρόεδρος της Πολιτείας της Δούμας (Ρωσικό Κοινοβούλιο), Boris Gryzlon, αναφέρθηκε να έχει ανακοινώσει ότι η **Ρωσική Ομοσπονδία** δεν θα επικυρώσει ακόμη το Πρωτόκολλο αριθ. 6 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών σχετικά με την κατάργηση της θανατικής ποινής. Στο τέλος του 2009, μετά την παράταση του μορατόριουμ για τις εκτελέσεις που είχε αποφασιστεί από το Συνταγματικό Δικαστήριο το 1999, 697 θανατικές ποινές μετατράπηκαν σε ισόβια κάθειρξη.

Το μορατόριουμ του 2004 για τις θανατικές καταδίκες και τις εκτελέσεις συνέχισε να εφαρμόζεται στο **Τατζικιστάν** κατά τη διάρκεια του 2010. Τον Απρίλιο του 2010 ο Πρόεδρος Emomali Rahmon σύστησε ομάδα εργασίας, για τη μελέτη των κοινωνικών-νομικών πτυχών της κατάργησης της θανατικής ποινής στη Δημοκρατία του Τατζικιστάν, η οποία αποτελείται από υψηλόβαθμους υπάλληλους από την εκτελεστική και τη δικαστική εξουσία, καθώς και από τον Συνήγορο του Πολίτη. Στις 5 Οκτωβρίου του 2010, στη Διάσκεψη του Οργανισμού για την Ασφάλεια και τη Συνεργασία στην Ευρώπη (ΟΑΣΕ), όπου συζητήθηκε η θανατική ποινή, ο Jumahon Davlatov, επικεφαλής της ομάδας εργασίας και Σύμβουλος του Προέδρου για θέματα Νομικής Πολιτικής, δήλωσε: «στο εγγύς μέλλον θα είμαστε σε θέση να έχουμε πλήρη κατάργηση».

ΜΕΣΗ ΑΝΑΤΟΛΗ ΚΑΙ ΒΟΡΕΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Λιγότερες θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις καταγράφηκαν στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική το 2010 από το 2009. Ωστόσο, οι περιπτώσεις επιβολής της θανατικής ποινής συχνά προέρχονταν από άδικες δίκες και για αδικήματα, όπως διακίνηση ναρκωτικών ή μοιχεία που δεν αναγνωρίζονται ως «σοβαρότερα εγκλήματα» και, επομένως, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου.

Τουλάχιστον 378 εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν σε εννέα χώρες: Μπαχρέιν (1), Αίγυπτο (4), Ιράν (τουλάχιστον 252), Ιράκ (τουλάχιστον 1), Λιβύη (τουλάχιστον 18), Παλαιστινιακή Αρχή (5), Σαουδική Αραβία (τουλάχιστον 27), Συρία (τουλάχιστον 17) και Υεμένη (τουλάχιστον 53).

Τουλάχιστον 748 θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν σε 16 χώρες: Αλγερία (τουλάχιστον 130), Μπαχρέιν (1), Αίγυπτος (185), Ιράν (+), Ιράκ (τουλάχιστον 279), Ιορδανία (9), Κουβέιτ (τουλάχιστον 3), Λίβανος (τουλάχιστον 12), Λιβύη (+), Μαρόκο/Δυτική Σαχάρα (4), Παλαιστινιακή Αρχή (τουλάχιστον 11), Σαουδική Αραβία (τουλάχιστον 34), Συρία (τουλάχιστον 10), Τυνησία (τουλάχιστον 22), Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα (τουλάχιστον 28), Υεμένη (τουλάχιστον 27).

Οι αρχές της Αλγερίας, Ιορδανίας, Κουβέιτ, Λιβάνου, Μαρόκου/Δυτικής Σαχάρας, Τυνησίας και Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων επέβαλαν θανατικές ποινές, αλλά συνέχισαν να απέχουν από την πραγματοποίηση εκτελέσεων.

Το **Μπαχρέιν** άρχισε πάλι τη χρήση της θανατικής ποινής το 2010, όταν ο Jassim Abdulmanan, υπήκοος Μπαγκλαντές που είχε καταδικαστεί σε θάνατο το 2007 για φόνο, εκτελέστηκε δια τουφεκισμού στις 8 Ιουλίου 2010. Στο τέλος του 2010, ένας άλλος υπήκοος του Μπαγκλαντές, ο Russel Mezan, έλαβε για την καταδίκη του σε θάνατο επιβεβαιωτική απόφαση από το Ανώτατο Δικαστήριο του Μπαχρέιν και έχει προσφύγει στο Ακυρωτικό Δικαστήριο.

Το 2010, η **Αίγυπτος** συνέχισε να επιβάλλει και να εκτελεί θανατικές ποινές. Τρόφιμοι σε αναμονή για εκτέλεση, μέλη της οικογένειας και δικηγόροι δεν ενημερώνονται για επικείμενες εκτελέσεις. Η Διεθνής Αμνηστία ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει ότι κατά τη διάρκεια του 2010 τέσσερις εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν και 185 θανατικές ποινές επιβλήθηκαν. Οι περισσότερες από τις θανατικές ποινές επιβλήθηκαν για φόνο, αλλά καταγράφηκαν, επίσης, και κάποιες που συνδέονται με αδικήματα σχετικά με ναρκωτικά.

Ο Atef Rohyum Abd El Al Rohyum απαγχονίστηκε στις 11 Μαρτίου 2010, παρά τα στοιχεία που αποδεικνύουν ότι δεν ήταν ένοχος. Η οικογένειά του δεν είχε ενημερωθεί ότι η προσφυγή του, η οποία είχε κατατεθεί ενώπιον του εισαγγελέα το Μάιο του 2009, είχε απορριφθεί παρά την υποβολή επίσημου ερωτήματος για την κατάσταση της προσφυγής δύο ημέρες πριν από την εκτέλεση.

Η Αίγυπτος εξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στις 17 Φεβρουαρίου 2010. Η αντιπροσωπεία της χώρας δήλωσε ότι η θανατική ποινή εφαρμόζεται μόνο για πολύ σοβαρά εγκλήματα και ότι είχε υπάρξει μια μείωση των περιπτώσεων όπου η θανατική ποινή είχε επιβληθεί και εφαρμοστεί. Στο τέλος της ανασκόπησης, η Αίγυπτος δέχθηκε τη σύσταση τήρησης ελαχίστων προτύπων σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής, αλλά απέρριψε τις συστάσεις για την υιοθέτηση μορατόριουμ στις εκτελέσεις με σκοπό την κατάργηση της θανατικής ποινής.³⁷

Κατά το 2010, οι **ιρανικές** αρχές αναγνώρισαν την εκτέλεση 252 ατόμων, μεταξύ των οποίων πέντε γυναικών κι ενός νεαρού. Η Διεθνής Αμνηστία έλαβε αξιόπιστες αναφορές για περισσότερες από 300 άλλες εκτελέσεις που δεν αναγνωρίστηκαν επίσημα, ως επί το πλείστον στη φυλακή Vakilabad στο Mashhad. Οι περισσότεροι ήταν άνθρωποι που είχαν καταδικαστεί με τον ισχυρισμό της διάπραξης αδικημάτων σχετικών με τα ναρκωτικά. Δεκατέσσερις άνθρωποι εκτελέστηκαν δημοσίως. Θανατικές καταδίκες εξακολουθούσαν να επιβάλλονται σε μεγάλους αριθμούς.

Οι κρατούμενοι στο Ιράν συχνά κρατούνται για μεγάλες χρονικές περιόδους πριν από τη δίκη, όπου βρίσκονται σε σοβαρό κίνδυνο να υποβληθούν σε βασανιστήρια και άλλες μορφές κακομεταχείρισης. Οι πολιτικοί κρατούμενοι συχνά κρατούνται σε απομόνωση. Οι δίκες είναι γενικώς άδικες και η κρατούμενοι δεν έχουν πρόσβαση σε δικηγόρο συστηματικά - βάσει νόμου - μέχρι την ολοκλήρωση των ερευνών, η οποία μπορεί να πάρει πολλούς μήνες. Η δίκη, ιδίως όταν πραγματοποιείται έξω από την πρωτεύουσα Τεχεράνη, είναι συχνά περιληπτική και διαρκεί μόνο λίγα λεπτά.

Στο Ιράν, η θανατική ποινή συνέχισε να επιβάλλεται για πράξεις που δεν χαρακτηρίζονται ως

«σοβαρότερα» εγκλήματα, κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου, όπως για αδικήματα που αφορούν τη διακίνηση ναρκωτικών ή ασαφώς διατυπωμένες κατηγορίες που αφορούν την εθνική ασφάλεια. Η «Εχθρότητα εναντίον του Θεού», ή *moharebeh*, μια ασαφώς διατυπωμένη κατηγορία για την οποία δεν υπάρχει ακριβής και σαφής ορισμός, αλλά συνήθως εφαρμόζεται σε όσους επαναστατούν ένοπλα κατά του κράτους, μπορεί ανάλογα με την περίπτωση, να τιμωρείται με εκτέλεση.

Τον Οκτώβριο, ένας άνδρας καταδικάστηκε σε θάνατο για «αποστασία». Στο τέλος του έτους, ήταν εν αναμονή του αποτελέσματος της προσφυγής του. Τον Δεκέμβριο, ένας άλλος άνδρας καταδικάστηκε σε θάνατο για τη δημιουργία «πορνογραφικού» διαδικτυακού τόπου και «προσβολή της ιερότητας του Ισλάμ».

Το 2010, η Διεθνής Αμνηστία διαπίστωσε αυξημένη χρήση της θανατικής ποινής κατά των φερόμενων ως δραστών αδικημάτων σχετικών με ναρκωτικά. Τον Οκτώβριο, ο υπουργός Εσωτερικών δήλωσε ότι η εκστρατεία κατά του λαθρεμπορίου ναρκωτικών εντείνεται, και, μέσα στον ίδιο μήνα, ο Γενικός Εισαγγελέας δήλωσε ότι νέα μέτρα είχαν ληφθεί για την επιτάχυνση της δικαστικής εξέτασης περιπτώσεων λαθρεμπορίου ναρκωτικών, συμπεριλαμβανομένης της παραπομπής όλων των σχετικών περιπτώσεων στο γραφείο του, με αποτέλεσμα να τους αρνείται το δικαίωμα άσκησης έφεσης σε ανώτερο δικαστήριο, όπως απαιτείται βάσει του διεθνούς δικαίου.

Τον Δεκέμβριο του 2010, ο τροποποιημένος Νόμος Κατά των Ναρκωτικών τέθηκε σε ισχύ προφανώς καθιστώντας ευκολότερη την καταδίκη σε θάνατο των ενόχων για εμπορία. Ο νόμος επέκτεινε το πεδίο εφαρμογής της θανατικής ποινής σε πρόσθετες κατηγορίες παράνομων ναρκωτικών (για παράδειγμα, κρυσταλλική μεθαμφεταμίνη), η κατοχή των οποίων θα τιμωρείται με θάνατο. Σύμφωνα με το Νόμο Κατά των Ναρκωτικών, ορισμένοι κατηγορούμενοι δεν έχουν δικαίωμα προσφυγής, αφού οι καταδίκες και οι ποινές τους επιβεβαιώνονται από το Γενικό Εισαγγελέα.

Τον Αύγουστο, αναφέρθηκε ότι ένας Νιγηριανός εκτελέστηκε κρυφά στη φυλακή Vakilabad, μαζί με περισσότερα από 60 άλλα άτομα, ενώ τον Οκτώβριο ένας υπήκοος της Γκάνας και τουλάχιστον εννέα άλλοι εκτελέστηκαν σύμφωνα με αναφορές. Σε καμία από τις περιπτώσεις αυτές δεν είχαν ενημερωθεί οι πρεσβείες τους για την επικείμενη εκτέλεσή τους.

Κατά τη διάρκεια του 2010, αυτοί των οποίων τα πολιτικά πιστεύω ερχόταν σε αντίθεση με αυτά της κυβέρνησης εκτελούνταν. Τον Ιανουάριο, δύο άνδρες κρεμάστηκαν μετά από άδικες δίκες στις οποίες καταδικάστηκαν για «εχθρότητα απέναντι στο Θεό» και γιατί υπήρξαν μέλη μιας απαγορευμένης ομάδας, η οποία συνηγορεί υπέρ της επιστροφής της ιρανικής μοναρχίας. Οι εκτελέσεις τους ήταν οι πρώτες που ταυτίστηκαν με τη μετά – εκλογική βία που είχε ξεσπάσει σε όλο το Ιράν τον Ιούνιο του 2009. Οι δικηγόροι των δύο ανδρών δεν ενημερώθηκαν για τις εκτελέσεις των πελατών τους, κατά παράβαση του ιρανικού νόμου.

Τον Δεκέμβριο του 2010 ένας άλλος άνδρας που είχε καταδικαστεί σε θάνατο ένα χρόνο νωρίτερα, εκτελέστηκε, επίσης, χωρίς προειδοποίηση. Είχε και αυτός καταδικαστεί για την υποτιθέμενη συμμετοχή του σε απαγορευμένη ομάδα της αντιπολίτευσης, Κίνημα Αντίστασης του Λαού του Ιράν (PMOI). Κρεμάστηκε ταυτόχρονα με τον Ali Akbar Siadat, καταδικασμένο για κατασκοπεία για το Ισραήλ.

Ακόμη έξι άνδρες και γυναίκες καταδικάστηκαν σε θάνατο στο Ιράν για υποτιθέμενη συμμετοχή τους στο ΠΜΟΙ. Σε μερικές περιπτώσεις, οι υποτιθέμενοι δεσμοί τους με το ΠΜΟΙ δεν είναι πιο ισχυροί από το να έχουν επαφή με κάποιο μέλος της οικογένειάς τους που είναι μέλος της εν λόγω ομάδας.³⁸

Η θανατική ποινή συνέχισε να επιβάλλεται και να εκτελείται εναντίον μελών εθνικών μειονοτήτων του Ιράν.

Στο τέλος του 2010, τουλάχιστον 17 μέλη της κουρδικής μειονότητας του Ιράν, συμπεριλαμβανομένης μιας γυναίκας – της Zeynab Jalalian – καταδικάστηκαν σε θάνατο για υποτιθέμενα πολιτικά αδικήματα. Όλοι καταδικάστηκαν μετά από άδικες δίκες για moharebeh, συμμετοχή σε κουρδικές ομάδες της αντιπολίτευσης.

Κάποιοι, αναφέρθηκε, πως υπέστησαν βασανιστήρια κατά την κράτησή τους και δεν είχαν πρόσβαση σε δικηγόρο. Ένας από αυτούς, ο Hossein Khezri, υπάρχουν φόβοι πως εκτελέστηκε στις 15 Ιανουαρίου 2011, ενώ η εκτέλεση κάποιου άλλου, του Habibollah Latifi, που είχε προγραμματιστεί για τις 26 Δεκεμβρίου 2010, αναβλήθηκε μετά από διεθνής και εγχώριες εκκλήσεις.

Τέσσερις Κούρδοι – οι **Farzad Kamangar, Ali Heydarian, Farhad Vakili** και **Shirin Alam-Holi** – μαζί με τον Mehdi Eslamian, κρεμάστηκαν στις 9 Μαΐου στη φυλακή Evni της Τεχεράνης. Και οι πέντε είχαν κατηγορηθεί «για εχθρότητα ενάντια στο Θεό» και τρεις κατηγορήθηκαν και για τρομοκρατικές ενέργειες. «Η εχθρότητα ενάντια στο Θεό» είναι μια αόριστα διατυπωμένη κατηγορία που επιφέρει τη θανατική ποινή και συνήθως αποδίδεται σε εκείνους που επαναστατούν ενόπλιως εναντίον της πολιτείας. Ο πέμπτος που εκτελέστηκε, ο Mehdi Eslamian, είχε κατηγορηθεί πως παρείχε οικονομική βοήθεια στον αδελφό του που είχε εκτελεστεί στο παρελθόν για «εχθρότητα ενάντια στο Θεό» εξαιτίας της υποτιθέμενης συμμετοχής του σε βομβιστική επίθεση σε ένα τζαμί Shiraz τον Απρίλιο του 2008. Κάποιοι, αν όχι και οι πέντε, υπέστησαν βασανιστήρια ή άλλης μορφής κακομεταχείριση.

Έντεκα άτομα, που πιστεύεται ότι είναι μέλη της μειονότητας του Baluch στο Ιράν, εκτελέστηκαν στη φυλακή Zahedan στις 20 Δεκεμβρίου. Σύμφωνα με το Πρακτορείο Ειδήσεων Fars του Ιράν, οι 11 άνδρες είχαν σχέση με το Κίνημα Αντίστασης του Λαού του Ιράν (PRMI), ή Jondallah, το οποίο ανέλαβε την ευθύνη για μια βομβιστική επίθεση αυτοκτονίας, στις 15 Δεκεμβρίου στο Chabahar στην επαρχία Sistan-Baluchistan, νοτιοανατολικά του Ιράν, στην οποία σκοτώθηκαν περίπου 39 άτομα. Οι άνδρες είχαν όλοι καταδικαστεί για «εχθρότητα ενάντια στο Θεό» και «διαφθορά επί της γης», για μια σειρά πράξεων, συμπεριλαμβανομένων την παγίδευση και δολοφονία αστυνομικών δυνάμεων και της Επαναστατικής Εθνοφρουράς, βομβιστικές επιθέσεις σε τζαμιά Σιπών, απαγωγές και ένοπλες ληστείες, παρόλο που κάποιος τοπικός δικαστής αρνήθηκε ότι οποιοσδήποτε από αυτούς είχε συμμετάσχει στην επίθεση της 15 Δεκεμβρίου.

Παρά τη σύσταση της Επιτροπής Νομικών και Δικαστικών Υποθέσεων του κοινοβουλίου του Ιράν, τον Ιούνιο του 2009, να διαγραφεί η ρήτρα που επιτρέπει το λιθοβολισμό από ένα νέο σχέδιο αναθεώρησης του Ποινικού Κώδικα, το οποίο βρίσκεται ακόμη υπό εξέταση από το Κοινοβούλιο, ο λιθοβολισμός παρέμεινε η υποχρεωτική τιμωρία για «μοιχεία εντός γάμου» τόσο για τους άνδρες όσο και για τις γυναίκες. Τουλάχιστον 10 γυναίκες και τέσσερις άνδρες πιστεύεται ότι διέτρεχαν κίνδυνο θανάτου διά λιθοβολισμού στο τέλος του έτους, αν και αρκετές περιπτώσεις ήταν ακόμη υπό εξέταση και θα μπορούσαν να επιβληθούν εναλλακτικές ποινές. Τουλάχιστον άλλη μια γυναίκα, η Maryam Ghorbanzadeh, αρχικά καταδικασμένη σε λιθοβολισμό, αντιμετώπιζε την εκτέλεση δι' απαγχονισμού για «μοιχεία εντός γάμου» στο τέλος του έτους.

Η **Sakineh Mohammadi Ashtiani**, της οποίας η ποινή λιθοβολισμού το 2006 ήταν υπό επανεξέταση στο τέλος του έτους, προέρχεται από τη μειονότητα του Αζερμπαϊτζάν στο Ιράν και η περίπτωση της προσέλκυσε ευρεία διεθνή προσοχή από τον Ιούλιο του 2010 και μετά. Μιλάει τούρκικα του Αζερμπαϊτζάν και έχει περιορισμένη γνώση της Περσικής, της γλώσσας που χρησιμοποιείται από τα δικαστήρια. Τρεις από τους πέντε δικαστές που άκουσαν την υπόθεσή της, την έκριναν ένοχη. Αν και δήλωσε στο δικαστήριο ότι η «ομολογία» της έγινε υπό πίεση και δεν ήταν αληθινή, οι τρεις δικαστές την καταδίκασαν με βάση «τη γνώση του δικαστή», μια διάταξη στο ιρανικό δίκαιο που επιτρέπει στους δικαστές να αποφασίσουν με υποκειμενικούς λόγους εάν ο κατηγορούμενος είναι ένοχος ή όχι, ακόμη και αν δεν υπάρχουν σαφή και πειστικά στοιχεία. Τον Μάιο του 2007 το Ανώτατο Δικαστήριο επικύρωσε την ποινή λιθοβολισμού. Η Επιτροπή Αμνηστίας και Επείκειας απέρριψε τις συνεχείς αιτήσεις της για απονομή χάριτος. Μετά από διεθνή κατακραυγή για την ποινή του θανάτου διά λιθοβολισμού, γύρω στις 7 Ιουλίου οι δικαστές στη βόρειο-δυτική πόλη Tabriz συνέταξαν επιστολή προς τον Επικεφαλή της Δικαιοσύνης του Ιράν στην Τεχεράνη, ζητώντας την άδεια να αλλάξει η μέθοδος της εκτέλεσης από λιθοβολισμό σε απαγχονισμό. Από τότε, διάφοροι Ιρανοί αξιωματούχοι έχουν κάνει διάφορες δηλώσεις σχετικά με τη νομική της κατάσταση. Εκείνη παραμένει κρατούμενη στην Κεντρική Φυλακή του Tabriz και έχουν απαγορευτεί επισκέψεις από τα παιδιά της και το δικηγόρο από τον Αύγουστο του 2010. Ο γιος της, δικηγόρος και δύο Γερμανοί δημοσιογράφοι που τους έπαιρναν συνέντευξη για την υπόθεση της Sakineh Mohammadi Ashtiani συνελήφθησαν τον Οκτώβριο. Ο γιος της φημολογείται ότι αφέθηκε ελεύθερος με εγγύηση το Δεκέμβριο, αλλά τα άλλα τρία άτομα στο τέλος του έτους παρέμειναν ακόμη κρατούμενοι. Η Sakineh Mohammadi Ashtiani, ο γιος της και ο δικηγόρος της έχουν όλοι εμφανιστεί κατά καιρούς στην κρατική τηλεόραση, υπό συνθήκες που υποδηλώνουν ότι μπορεί να έχουν πειστεί να «ομολογήσουν» εναντίον των ίδιων, κατά παράβαση των δικαιωμάτων τους βάσει του διεθνούς δικαίου.

Ο "Mohammad A", ένας ανήλικος δράστης, εκτελέστηκε τον Ιούλιο του 2010 για το βιασμό δύο αγοριών, ένα έγκλημα που διαπράχθηκε όταν ήταν κάτω των 18 ετών. Η Διεθνής Αμνηστία έχει συντάξει μια λίστα με περισσότερα από 140 άτομα που καταδικάστηκαν σε θάνατο τα τελευταία χρόνια για εγκλήματα που φέρεται ότι διέπραξαν όταν ήταν κάτω των 18 ετών, παρόλο που έχει αποδειχθεί δύσκολο να παρακολουθηθεί η κατάληξή τους σε όλες τις περιπτώσεις.

Στις 4 Ιουλίου 2010, τα μέλη της οικογένειας του **Mohammad Reza Haddadi** ενημερώθηκε από τους δικαστικούς λειτουργούς ότι θα πρέπει να επισκεφθούν τον γιο τους για τελευταία φορά. Η εκτέλεσή του που είχε προγραμματιστεί να διεξαχθεί στις 7 Ιουλίου στη φυλακή Adelabad, Shiraz, στο νότιο Ιράν, αναβλήθηκε. Ο Mohammad Reza Haddadi καταδικάστηκε σε θάνατο το 2004 για έναν φόνο που φέρεται να διέπραξε, όταν ήταν 15. Σήμερα είναι περίπου 22 ετών. Η θανατική καταδίκη του επικυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο τον Ιούλιο του 2005. Αρχικά, η εκτέλεσή του είχε προγραμματιστεί τον Οκτώβριο του 2008, αλλά έμεινε μόνο στη διαταγή του επικεφαλής του δικαστικού συστήματος. Η εκτέλεση του κατόπιν προγραμματίστηκε εκ νέου στις 27 Μαΐου 2009 και στις 16 Ιουλίου 2009. Υπήρξαν επίσης ανεπιβεβαίωτες αναφορές ότι θα εκτελούνταν στις 9 Δεκεμβρίου 2009. Δεν υπάρχουν νεότερα και για τον **Naser Qasemi**, ο οποίος καταδικάστηκε επίσης σε θάνατο για ένα έγκλημα που διέπραξε όταν ήταν κάτω των 18 ετών.

Αρκετοί δικηγόροι που τάχθηκαν κατά της θανατικής καταδίκης ή των εκτελέσεων των πελατών τους αντιμετώπισαν αντίποινα συμπεριλαμβανομένης της φυλάκισης. Ο Mohammad Olyaeifard συνελήφθη την 1η Μαΐου με την κατηγορία της «προπαγάνδας ενάντια στο σύστημα». Του επιβλήθηκε ένας χρόνος φυλάκιση. Πριν από τη σύλληψή του, ο Mohammad Olyaeifard είπε ότι είχε καταδικαστεί εξ αιτίας μιας συνέντευξης που παραχώρησε στην Περσική Υπηρεσία της Φωνής της Αμερικής το 2009, λίγο μετά τον απαγχονισμό ενός πελάτη

του, του ανήλικου δράστη Behnoud Shojaee, για έναν φόνο που διέπραξε όταν ήταν 17 χρονών.

Ο διαπρεπής δικηγόρος ανθρωπίνων δικαιωμάτων Mohammad Mostafaei αναγκάστηκε να εγκαταλείψει τη χώρα από φόβο για την ασφάλειά του στις αρχές του Αυγούστου του 2010, κυρίως σε σχέση με τον ρόλο που διαδραμάτισε στην προσέλκυση της διεθνούς προσοχής στην περίπτωση της Sakineh Mohammadi Ashtiani, η οποία είχε καταδικασθεί σε θάνατο διά λιθοβολισμού για μοιχεία. Ένας άλλος δικηγόρος της γυναίκας, ο Javid Houtan Kian, συνελήφθη τον Οκτώβριο μαζί με το γιο της και τους δύο Γερμανούς δημοσιογράφους. Παρέμενε υπό κράτηση στο τέλος του έτους.

Ο Khalil Bahramian, ο οποίος έχει εκπροσωπήσει πολλούς πολιτικούς κρατούμενους στο Ιράν, συνελήφθη για λίγο τον Μάιο, αφού τάχθηκε κατά της εκτέλεσης δύο πελατών του, του Farzad Kamangar και του Shirin Alam-Holi. Δικάστηκε τον Δεκέμβριο και στις αρχές Φεβρουαρίου του 2011 καταδικάστηκε σε φυλάκιση 18 μηνών μετά την καταδίκη του για «προπαγάνδα κατά του συστήματος», «προσβολή του επικεφαλής του δικαστικού σώματος» και «δράση κατά της κρατικής ασφάλειας». Παρέμενε ελεύθερος κατά την περίοδο σύνταξης της εκκρεμούσας έφεσής του.

Τα μέλη της οικογένειας εκτελεσθέντων ατόμων αντιμετώπισαν επίσης διώξεις σε ορισμένες περιπτώσεις, και συχνά δεν τους δόθηκαν οι σοροί των συγγενών τους για ενταφιασμό. Άλλοι ανέφεραν ότι έπρεπε να πληρώσουν τους υπαλλήλους προκειμένου να τους χορηγηθούν οι σοροί των συγγενών τους, ως πληρωμή για το σχοινί που χρησιμοποιήθηκε για να τους κρεμάσει.

Μετά τις εκτελέσεις τεσσάρων Κούρδων το Μάιο, οι αρχές αρνήθηκαν να δώσουν τις σορούς των τεσσάρων εκτελεσθέντων Κούρδων πίσω στις οικογένειές τους, που πήγαν στην Τεχεράνη για να διαμαρτυρηθούν. Η μητέρα, η αδελφή, ο θείος, ο ανιψιός και ο παππούς του **Shirin Alam-Holi** συνελήφθησαν για λίγο και στη συνέχεια αφέθηκαν ελεύθεροι με εγγύηση, ενώ οι αρχές απαγόρευσαν στους πενθούντες να παρευρεθούν στο σπίτι τους στη Maku. Μια από τις οικογένειες των τεσσάρων ατόμων που εκτελέστηκαν στο Kamaganar δέχθηκε απειλές για να μην μιλήσει στα μέσα ενημέρωσης, καθώς και έκοψαν την τηλεφωνική τους γραμμή

Μετά την αναβολή της εκτέλεσης του **Habibollah Latifi** το Δεκέμβριο, ο οποίος είχε καταδικασθεί σε θάνατο το 2008 για «εχθρότητα εναντίον του Θεού», τα μέλη της οικογένειάς του και ακτιβιστές συγκεντρώθηκαν στο σπίτι των Latifi. Έως και 50 μέλη των δυνάμεων ασφαλείας εισέβαλαν στο σπίτι και συνέλαβαν επτά μέλη της οικογένειας Latifi, μαζί με περίπου 17 άλλους. Έως τις 30 Δεκεμβρίου 2010, τα μέλη της οικογένειας είχαν αφεθεί ελεύθερα με εγγύηση περίπου 21.000 αμερικάνικα δολάρια ο καθένας.³⁹

Το Ιράν επανεξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης στις 15 Φεβρουαρίου 2010. Η σύσταση να τηρήσουν τουλάχιστον τα ελάχιστα πρότυπα και τις διατάξεις του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και της Σύμβασης για τα Δικαιώματα του Παιδιού σχετικά με τη θανατική ποινή είχε την υποστήριξη του Ιράν. Η έκθεση του Γενικού Γραμματέα του ΟΗΕ προς τη Γενική Συνέλευση το Σεπτέμβριο, επέκρινε το συνεχιζόμενο υψηλό αριθμό των εκτελέσεων, ιδιαίτερα για πολιτικά αδικήματα, καθώς και τις δημόσιες εκτελέσεις, τη συνεχή εκτέλεση νεαρών παραβατών και της χρήσης του λιθοβολισμού ως εκτελεστικής μεθόδου.⁴⁰ Τον Δεκέμβριο, η Γενική Συνέλευση ενέκρινε ένα ψήφισμα σχετικά με την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στην Ισλαμική Δημοκρατία του Ιράν, και

εξέφρασε την ανησυχία της για τη συνεχιζόμενη υψηλή συχνότητα εμφάνισης και τη δραματική αύξηση των εκτελέσεων, συμπεριλαμβανομένων των δημόσιων εκτελέσεων, ελλείψει διεθνώς αναγνωρισμένων εγγυήσεων, τη συνέχιση των εκτελέσεων των νεαρών παραβατών, την επιβολή της θανατικής ποινής για εγκλήματα που στερούνται έναν ακριβή και σαφή ορισμό, συμπεριλαμβανομένης της moharebeh (εχθρότητα εναντίον του Θεού), ή για εγκλήματα που δεν χαρακτηρίζονται ως «σοβαρότερα», κατά παράβαση του διεθνούς δικαίου και τη χρήση του λιθοβολισμού και την αναστολή στραγγαλισμού ως μεθόδου εκτέλεσης. Το Ιράν ψήφισε κατά του ψηφίσματος της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ τον Δεκέμβριο, το οποίο προέβλεπε ένα μορατόριουμ στη χρήση της θανατικής ποινής.

Η Διεθνής Αμνηστία ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει ότι μια εκτέλεση πραγματοποιήθηκε στο Ιράκ το 2010, αλλά ο πραγματικός αριθμός πιστεύεται ότι είναι πολύ μεγαλύτερος. Ο Ali Hassan al-Majeed, επίσης γνωστός ως Χημικός Αλί, εκτελέστηκε στις 25 Ιανουαρίου 2010, μετά από τέταρτη θανατική καταδίκη στις 17 Ιανουαρίου, με την αιτιολογία πως έδωσε την εντολή για επίθεση με δηλητηριώδη αέρια πάνω από την πόλη Halabja το 1988, στην οποία σκοτώθηκαν περισσότερα από 5.600 μέλη της ιρακινής κουρδικής μειονότητας. Ο Sa'doun Shakir, πρώην υπουργός Εσωτερικών του Ιράκ στη δεκαετία του 1980, ο Mizban Khuder Hadi και ο Aziz Salih al-Noaman, όλοι εκ των οποίων είναι πρώην υψηλόβαθμα στελέχη του Saddam Hussain και είχαν καταδικαστεί για συμμετοχή στις δολοφονίες και τον εκτοπισμό των Κούρδων Faili (Σιιτών Κούρδων) κατά τη διάρκεια του πολέμου Ιράν-Ιράκ μεταξύ 1980 και 1988, καταδικάστηκαν σε θάνατο στις 29 Νοεμβρίου 2010.

Στις 3 Δεκεμβρίου, ο ιρακινός Υπουργός Εσωτερικών, Jawad al-Bolani, φέρεται να έχει δηλώσει δημοσίως ότι 39 κρατούμενοι που δεν είχαν ακόμη περάσει από δίκη θα μπορούσαν να αντιμετωπίσουν εκτέλεση μέχρι το τέλος του 2010, για τη φερόμενη σχέση τους με ομάδες που συνδέονται με την Αλ Κάϊντα. Οι άνδρες βρίσκονταν ακόμα σε αναμονή δίκης στο τέλος του 2010. Τριάντα επτά άτομα που είχαν εξαντλήσει όλα τα ένδικα μέσα τους, βρίσκονταν σε άμεσο κίνδυνο εκτέλεσης στο τέλος του έτους και περισσότεροι από 1300 άνθρωποι πιστεύεται ότι είναι καταδικασμένοι σε θάνατο.

Τον Μάιο του 2010 ο επικεφαλής του Ανώτατου Δικαστηρίου Medhat al-Mahmud φέρεται να δήλωσε ότι το 2009, 77 θανατικές καταδίκες εκτελέστηκαν για υποθέσεις που σχετίζονται με την τρομοκρατία. Η Διεθνής Αμνηστία είχε αναφέρει ότι τουλάχιστον 120 εκτελέσεις πραγματοποιήθηκαν στο Ιράκ το 2009.

Το **Ιράκ** επανεξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης στις 16 Φεβρουαρίου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, η αντιπροσωπεία διαπίστωσε ότι ο αριθμός των περιπτώσεων στις οποίες είχε απαγγελθεί η θανατική ποινή είχαν μειωθεί και η εφαρμογή της είχε περιοριστεί μόνο στα πλέον σοβαρά εγκλήματα, συμπεριλαμβανομένης της γενοκτονίας, των εγκλημάτων κατά της ανθρωπότητας και τα εγκλήματα τρομοκρατίας. Ανέφερε επίσης ότι δόθηκαν όλες οι νομικές εγγυήσεις στους κατηγορούμενους σε όλα τα στάδια της ποινικής δίωξης και μέχρι την εκτέλεση της ποινής, και ότι γίνονταν προσπάθειες να μειωθεί ο αριθμός των εκτελέσεων στο ελάχιστο. Το Ιράκ δέχτηκε τη σύσταση να αναλάβει να καταργήσει τη θανατική ποινή, ή, ελλείψει της κατάργησης, να σεβαστεί τα διεθνή πρότυπα περιορίζοντας το πεδίο εφαρμογής της, αλλά απέρριψε τις συστάσεις για την θέσπιση ενός μορατόριουμ για τις εκτελέσεις και για την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Η κυβέρνηση της **Ιορδανίας** επιβεβαίωσε ότι 46 άτομα, μεταξύ των οποίων τέσσερις γυναίκες,

ήταν καταδικασμένα σε θάνατο στο τέλος του 2010 και ότι τουλάχιστον έξι νέες θανατικές ποινές επιβλήθηκαν πέρυσι. Ωστόσο, σύμφωνα με πηγές της Διεθνούς Αμνηστίας, εννέα άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο το 2010. Σύμφωνα με την κυβέρνηση, ο αριθμός των εγκλημάτων για τα οποία επιβάλλεται η θανατική ποινή περιορίστηκε το 2010, όταν ο Ποινικός Κώδικας τροποποιήθηκε για να καταργήσει τη θανατική ποινή ως τιμωρία για τα εγκλήματα βάσει των άρθρων 137/1 (ηθική αυτουργία σε ένοπλες εξεγέρσεις εναντίον των υφισταμένων αρχών) και 372 (εμπρησμός που οδηγεί σε θάνατο).

Το 2010, τουλάχιστον τρεις νέες θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν στο **Κουβέιτ**. Η θανατική καταδίκη της Jakatia Pawa, μιας οικιακής βοηθού φιλιππινέζικης καταγωγής, υποβλήθηκε προς επικύρωση από τον αρχηγό του κράτους του Κουβέιτ, τον Εμίρη, τον Ιανουάριο του 2010. Είχε καταδικαστεί σε θάνατο για τη δολοφονία της 22άχρονης κόρης του εργοδότη της στις 14 Μαΐου 2007. Καθ' όλη τη δικαστική διαδικασία, η Jakatia Pawa διαμήνυε την αθωότητά της και ο δικηγόρος της δήλωσε ότι δεν υπάρχουν αποδείξεις στο φάκελο της υπόθεσης που αποδεικνύουν ότι η πελάτης του είχε διαπράξει το φόνο. Κατά τη διάρκεια της ακροαματικής διαδικασίας τον Ιανουάριο του 2009, η Jakatia Pawa δήλωσε ότι ένα από τα μέλη της οικογένειας του θύματος θα μπορούσε να έχει διαπράξει το φόνο, επειδή το θύμα διατηρούσε σχέση με έναν γείτονα.

Το Κουβέιτ εξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 12 Μαΐου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, η αντιπροσωπεία δήλωσε ότι εκείνη είχε εφαρμοστεί σε πολύ περιορισμένο βαθμό και μόνο για τα πιο ειδικά και επικίνδυνα εγκλήματα, επειδή θεωρήθηκε ως αποτρεπτικό μέτρο για το έγκλημα. Οι κυβερνητικοί εκπρόσωποι προσέθεσαν ότι ο σεβασμός για όλες τις εγγυήσεις και τις διασφαλίσεις σχετικά με την ορθή διαδικασία της δίκης και του νόμου είχε εξασφαλιστεί σε όλα τα επίπεδα. Η σύσταση να γίνονται σεβαστά τουλάχιστον, όσο διατηρείται η θανατική ποινή, τα ελάχιστα πρότυπα που σχετίζονται με τη θανατική ποινή, ιδιαίτερα η διασφάλιση ότι η θανατική ποινή επιβάλλεται μόνο για τα σοβαρότερα αδικήματα, είχε την υποστήριξη του Κουβέιτ. Ωστόσο, η κυβέρνηση απέρριψε οκτώ διαφορετικές συστάσεις σχετικά με την θέσπιση ενός μορατόριουμ για τις εκτελέσεις και σχετικά με την κατάργηση της θανατικής ποινής.⁴¹

Τουλάχιστον 12 νέες θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν στο **Λίβανο** το 2010 και τουλάχιστον 50 άνθρωποι, μεταξύ των οποίων μία γυναίκα, ήταν καταδικασμένοι σε θάνατο, στο τέλος του έτους. Στις 18 Φεβρουαρίου 2010, ένας Λιβανέζος, ο Mahmoud Rafeh, καταδικάστηκε σε θάνατο από το στρατοδικείο, μετά από μια υψηλού προφίλ δίκη, για «συνεργασία και κατασκοπεία για λογαριασμό του εχθρού» και για τη συμμετοχή του σε μια δολοφονία μέσω παγιδευμένου αυτοκινήτου ενός μέλους που ανήκει στην ομάδα της Παλαιστινιακής Ισλαμικής Τζιχάντ του αδελφού του στη νότια πόλη της Σιδώνας, το 2006. Υπάρχουν ισχυρισμοί ότι υπέστη βασανιστήρια και άλλου είδους κακομεταχείριση ενώ κρατούνταν από αξιωματικούς των υπηρεσιών πληροφοριών πριν από τη δίκη του. Ένας άλλος άνδρας, ένας Παλαιστίνιος, δικάστηκε και καταδικάστηκε ερήμην σε θάνατο σε σχέση με την ίδια υπόθεση.

Τον Ιούνιο, ο Πρόεδρος Michel Suleiman δήλωσε ότι θα ήταν διατεθειμένος να υπογράψει εντάλματα εκτέλεσης για όσους έχουν καταδικαστεί σε θάνατο επειδή ενεργούν ως πράκτορες του Ισραήλ. Ο Λίβανος επανεξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 10 Νοεμβρίου 2010, όταν απέρριψε τις συστάσεις σχετικά με το να εισάγει ένα μορατόριουμ για τις εκτελέσεις και να καταργήσει τη θανατική ποινή.

Τα Δικαστήρια εξακολούθησαν να επιβάλλουν θανατικές καταδίκες στη **Λιβύη** το 2010, κυρίως για δολοφονίες και αδικήματα που σχετίζονται με τα ναρκωτικά. Οι εκτελέσεις συνέχισαν να διενεργούνται από το εκτελεστικό απόσπασμα. Δεκαοχτώ άνθρωποι, συμπεριλαμβανομένων υπηκόων του Τσαντ, της Αιγύπτου και της Νιγηρίας, εκτελέστηκαν στο τέλος του Ιουνίου, μετά από την καταδίκη τους για φόνο εκ προμελέτης. Η Λιβύη επανεξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 9 Νοεμβρίου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, οι εκπρόσωποι της κυβέρνησης δήλωσαν ότι αυτή εφαρμόστηκε για σοβαρά εγκλήματα και ότι από το 1990, η θανατική ποινή έχει εφαρμοστεί μόνο σε 201 περιπτώσεις.

Η σύσταση να εξεταστεί το ενδεχόμενο θέσπισης ενός μορατόριουμ για την εφαρμογή της θανατικής ποινής έγινε δεκτή από τη Λιβύη, ενώ συμφώνησε να εξετάσει και να δώσει απαντήσεις, όχι αργότερα από την 16η σύνοδο του Συμβουλίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον Μάρτιο του 2011, στις συστάσεις να: αναθεωρήσει διατάξεις προκειμένου να μειωθεί ο αριθμός των αδικημάτων που επισύρουν θανατική ποινή, ιδίως όσων σχετίζονται με τη δημιουργία ομάδων, οργανώσεων ή ενώσεων να θεσπιστεί μορατόριουμ στις εκτελέσεις με απώτερο σκοπό την κατάργηση της θανατικής ποινής να επιβληθεί μορατόριουμ στη θανατική ποινή και να μετατραπούν οι υπάρχουσες θανατικές καταδίκες σε ποινές φυλάκισης, με στόχο την πλήρη κατάργηση της θανατικής ποινής να συμμορφωθεί με τις διατάξεις του άρθρου 6 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και να κινηθεί προς ένα μορατόριουμ για τις εκτελέσεις με σκοπό να εξετάσει την οριστική κατάργηση της θανατικής ποινής^[1]

Πέντε **Παλαιστίνιοι** εκτελέστηκαν από την de facto κυβέρνηση της Χαμάς στη Γάζα κατά τη διάρκεια του 2010. Αυτές ήταν οι πρώτες εκτελέσεις που διενεργήθηκαν από οποιοδήποτε μέρος της Παλαιστινιακής Αρχής από το 2005. Δύο άνδρες που καταδικάστηκαν το 2009 από το Στρατοδικείο για «συνεργασία» με τον ισραηλινό στρατό και για συμμετοχή σε δολοφονία εκτελέστηκαν στην πόλη της Γάζας στις 15 Απριλίου 2010. Τρεις άλλοι, που έχουν καταδικαστεί για φόνο σε ξεχωριστές περιπτώσεις, πριν το 2010, εκτελέστηκαν στην πόλη της Γάζας στις 18 Μαΐου 2010. Τουλάχιστον 11 νέες θανατικές καταδίκες έχουν επιβληθεί από το στρατοδικείο και ποινικά δικαστήρια στη Γάζα το 2010. Δεν πραγματοποιήθηκαν εκτελέσεις και δεν επιβλήθηκαν νέες θανατικές καταδίκες από την Παλαιστινιακή Αρχή της Δυτικής Όχθης κατά το 2010.

Τουλάχιστον 17 άνθρωποι παρέμειναν καταδικασμένοι σε θάνατο στο **Κατάρ** κατά το 2010. Δεν αναφέρθηκαν εκτελέσεις και νέες θανατικές καταδίκες. Το Κατάρ εξετάστηκε στο πλαίσιο της Παγκόσμιας Περιοδικής Ανασκόπησης, στις 8 Φεβρουαρίου 2010. Όσον αφορά τη θανατική ποινή, το Κατάρ αποδέχθηκε τη σύσταση να συνεχίσει να εργάζεται για την εξασφάλιση δίκαιων δικών, ιδίως στην περίπτωση της θανατικής ποινής. Ωστόσο, απέρριψε τις συστάσεις να μετατραπούν όλες οι θανατικές καταδίκες και να εξεταστεί η θέσπιση ενός επίσημου μορατόριουμ για χρήση της θανατικής ποινής, με στόχο την κατάργησή της.

Η Διεθνής Αμνηστία ήταν σε θέση να επιβεβαιώσει ότι τουλάχιστον 27 άνθρωποι εκτελέστηκαν και τουλάχιστον 34 καταδικάστηκαν σε θάνατο στη **Σαουδική Αραβία** κατά το 2010, αν και οι πραγματικοί αριθμοί πιστεύεται ότι είναι πολύ υψηλότεροι. Θανατικές καταδίκες εκδόθηκαν μετά από δικαστικές διαδικασίες που ως επί το πλείστον απέτυχαν να ικανοποιήσουν τα διεθνή πρότυπα δίκαιης δίκης. Αλλοδαποί υπήκοοι, κυρίως μετανάστες από τις αναπτυσσόμενες χώρες της Αφρικής και της Ασίας, παρέμειναν ιδιαίτερα ευάλωτοι στην μυστική και συνοπτική φύση των ποινικών διαδικασιών. Συνήθως μόνοι σε μια ξένη χώρα χωρίς συγγενείς για να στραφούν

για βοήθεια, συχνά στερούνται των γλωσσικών δεξιοτήτων και γνώσεων για την κατανόηση ακόμη και της διαδικασίας της δίκης και είναι λιγότερο πιθανό να λάβουν χάρη από ό,τι οι υπήκοοι της Σαουδικής Αραβίας με επιρροή.

Η θανατική καταδίκη της **Rizana Nafeek**, μιας 22άχρονης οικιακής βοηθού από την Σρι Λάνκα, επικυρώθηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο της Σαουδικής Αραβίας στις 25 Οκτωβρίου 2010, για τη δολοφονία που διέπραξε ενώ ήταν κάτω των 18 ετών. Η περίπτωση της ήταν εκκρεμής ενώπιον του βασιλιά για επικύρωση της ποινής της. Η Rizana Nafeek δεν είχε πρόσβαση σε δικηγόρο ούτε κατά τη διάρκεια της προδικαστικής ανάκρισης ούτε κατά την πρώτη δίκη της. Ενώ αρχικά «ομολόγησε» τη δολοφονία κατά τη διάρκεια της ανάκρισης, έκτοτε έχει αποσύρει την ομολογία της, στην οποία λέει ότι αναγκάστηκε να προβεί κάτω από απειλές και μετά από σωματική βία. Ο άνθρωπος που μετέφρασε την ομολογία της Rizana δεν ήταν επισήμως αναγνωρισμένος μεταφραστής και φαίνεται ότι ίσως δεν είχε δυνατότητα να μεταφράζει επαρκώς από τα Ταμίλ στα αραβικά. Από τότε, αυτός έχει εγκαταλείψει τη Σαουδική Αραβία.

Ο σουδανός **Abdul Hamid bin Hussain bin Moustafa al-Fakki** είχε καταδικαστεί σε θάνατο από δικαστήριο της Μεδίνας στις 27 Μαρτίου 2007, αφού είχε κατηγορηθεί ότι παρήγαγε ένα ζόρκι που θα οδηγούσε στη συμφιλίωση τους διαζευγμένους γονείς του πελάτη του. Πολύ λίγα είναι γνωστά σχετικά με τις διαδικασίες της δίκης του που κρατήθηκαν μυστικές. Το 2010, τρία χρόνια αφότου είχε καταδικασθεί σε θάνατο, οι λεπτομέρειες της υπόθεσής του δεν ήταν γνωστές, αλλά ήταν πιθανό να διατρέχει κίνδυνο επικείμενης εκτέλεσης. Ο λιβανικής καταγωγής **Ali Hussain Sibat** ήταν παρουσιαστής σε μια τηλεοπτική εκπομπή, που προβάλλονταν στη Σαουδική Αραβία μέσω του λιβανικού σταθμού δορυφορικής τηλεόρασης Sheherazade, κατά την οποία έδινε συμβουλές και προβλέψεις για το μέλλον. Συνελήφθη από την Mutawa'een (θρησκευτική αστυνομία) το Μάιο του 2008, ενώ ήταν στη Σαουδική Αραβία για να πραγματοποιήσει μια μορφή μουσουλμανικού προσκυνήματος, το Umra. Καταδικάστηκε για «μαγεία», ανάμεσα σε άλλα συναφή αδικήματα, και καταδικάστηκε σε θάνατο από δικαστήριο στη Μεδίνα, στις 9 Νοεμβρίου 2009, μετά από μυστικές δικαστικές ακροάσεις, κατά τις οποίες δεν είχε καμία νομική εκπροσώπηση ή βοήθεια. Η Διεθνής Αμνηστία κατέληξε στο συμπέρασμα ότι καταδικάστηκε μόνο για την ειρηνική άσκηση του δικαιώματός του στην ελευθερία της έκφρασης και ότι ήταν συνεπώς κρατούμενος συνείδησης.

Θανατικές καταδίκες συνέχισαν να επιβάλλονται στη **Συρία**, όπου τουλάχιστον 17 άνθρωποι εκτελέστηκαν. Οι Eliaza al-Saleh, Ahmed al-'Abbas και Mazen Bassouni εκτελέστηκαν στις 4 Νοεμβρίου. Θεωρείται ότι θανατώθηκαν δι' απαγχονισμού, η οποία είναι η μέθοδος εκτέλεσης που χρησιμοποιείται συνήθως για όσους έχουν καταδικαστεί σε θάνατο για ποινικά αδικήματα. Και οι τρεις είχαν καταδικαστεί για τη δολοφονία του συζύγου της Eliaza al-Saleh. Αποδεικτικά στοιχεία ότι είχε υποστεί χρόνια σωματική και σεξουαλική κακοποίηση από τον σύζυγό της προφανώς αγνοήθηκαν τόσο κατά τη δίκη όσο και κατά την προσφυγή της. Η οικογένειά της έμαθε για την εκτέλεσή της τρεις ημέρες μετά από την πραγματοποίησή της.

Τουλάχιστον 28 θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν στα **Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα** το 2010, κυρίως για διακίνηση ναρκωτικών, για δολοφονίες και βιασμούς. Μια γυναίκα, γνωστή ως Khawla και δύο άλλοι υπήκοοι των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, ο κατά ισχυρισμούς εραστής της Fahd, ο φίλος του Mukhtar και ένας άνδρας από το Μπαγκλαντές, ο Abdullah Hussein αναφέρθηκε ότι βρισκόταν σε κίνδυνο άμεσης εκτέλεσης στην Sharjah, ένα από τα επτά εμιράτα των Ηνωμένων Αραβικών Εμιράτων, για φόνο εκ προμελέτης. Η Khawla ομολόγησε στην αστυνομία την ημέρα του εγκλήματος και οι άλλοι τρεις συνελήφθησαν την επόμενη μέρα.

Δεκαεπτά ινδοί εργαζόμενοι μετανάστες καταδικάστηκαν σε θάνατο στις 29 Μαρτίου 2010, από

πρωτοβάθμιο δικαστήριο στο εμιράτο της Sharjah, για τη δολοφονία ενός πακιστανού υπηκόου κατά τη διάρκεια ενός καυγά για το εμπόριο οιοπνεύματος μεταξύ των μεταναστών, κατά τη διάρκεια του οποίου τρεις άλλοι Πακιστανοί υπήκοοι τραυματίστηκαν. Στις 20 Απριλίου, ύστερα από επίσκεψη στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, δικηγόροι της ινδικής Μη Κυβερνητικής Οργάνωσης (Μ.Κ.Ο.) Δικηγόροι για τα Διεθνή Ανθρώπινα Δικαιώματα (Δ.Δ.Α.Δ.) είπαν σε ένα δελτίο Τύπου ότι η αστυνομία είχε βασανίσει τους 17 υπό κράτηση για πάνω από εννέα ημέρες, χτυπώντας τους με ρόπαλα, υποβάλλοντας τους σε ηλεκτροσόκ, στερώντας τους τον ύπνο και αναγκάζοντάς τους να στέκονται στο ένα πόδι «για παρατεταμένα χρονικά διαστήματα», καθώς οι φύλακες προσπαθούσαν να τους αναγκάσουν να «ομολογήσουν». Σύμφωνα με τα διεθνή πρότυπα, οι 17 θα έπρεπε να είχαν πρόσβαση σε δικηγόρο της επιλογής τους: τους ανατέθηκε ένας δικηγόρος από τα Εμιράτα, ο οποίος δεν μπορούσε να μιλήσει τη μητρική τους γλώσσα, Ρυηjαbί και δεν ανέφερε τα βασανιστήρια στο δικαστήριο. Η δικαστική διαδικασία μεταφράστηκε από τα αραβικά στα Χίντι, γλώσσα την οποία οι 17 άνδρες δεν καταλαβαίνουν. Σύμφωνα με την Δ.Δ.Α.Δ., τα άτομα κρατούνταν για μήνες πριν να γνωστοποιηθεί στην ινδική κυβέρνηση ότι είχαν συλληφθεί. Στις 29 Μαρτίου, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο της Sharjah τους καταδίκασε σε θάνατο, αλλά η ετυμηγορία δεν τους είχε γίνει γνωστή μέχρι τις 14 Απριλίου. Σύμφωνα με την Δ.Δ.Α.Δ., σωφρονιστικοί υπάλληλοι στην φυλακή της Sharjah απομάκρυναν βίαια τα θρησκευτικά συμβολικά βραχιόλια και κολιέ που φορούσαν οι άνδρες, εκτός από ενός που είναι Σιχ, και έβαλαν τους κρατούμενους να τους μαρκάρουν φωνάζοντάς τους «ποιος είναι ο Θεός σας; Φωνάξτε τον. Θα θέλαμε να τον γνωρίσουμε». Η υπόθεση βρίσκεται σήμερα στο Εφετείο, το οποίο τον Νοέμβριο μετέθεσε τη συνεδρίαση για τις 17 Φλεβάρη 2011, ύστερα από αίτημα αποζημίωσης που υποβλήθηκε από εκπρόσωπο των οικογενειών των θυμάτων.

Οι Αρχές της **Υεμένης** εκτέλεσαν τουλάχιστον 53 άτομα και καταδίκασαν σε θάνατο τουλάχιστον 27, το 2010. Η θανατική ποινή χρησιμοποιήθηκε εκτενώς για ένα ευρύ φάσμα αξιόποινων πράξεων στην Υεμένη, καθώς και για αδικήματα που δεν περιελάμβαναν θανατηφόρο βία. Η Διεθνής Αμνηστία έχει μακροχρόνιες ανησυχίες σχετικά με τη χρήση της θανατικής ποινής στη χώρα, ιδίως για τις θανατικές καταδίκες που συχνά επιβάλλονται μετά τις δίκες, οι οποίες υπολοίπονται των διεθνών προτύπων της δικαιοσύνης. Δύο φερόμενοι ανήλικοι παραβάτες, των οποίων οι θανατικές καταδίκες είχαν επικυρωθεί από τον Πρόεδρο, αντιμετώπιζαν κίνδυνο εκτέλεσης κατά το 2010. Η εκτέλεση του Fuad Ahmed Ali Abdullah, του ενός από τους δύο, αναβλήθηκε στις 18 Δεκεμβρίου, μία ημέρα πριν από την ημερομηνία εκτέλεσης και η υπόθεση του τώρα θα επανεξετασθεί από τα δικαστήρια.

ΥΠΟΣΑΧΑΡΙΑ ΑΦΡΙΚΗ

Το 2010, ένα ακόμη αφρικανικό κράτος κατήργησε την θανατική ποινή, ανεβάζοντας τον αριθμό των χωρών – μελών της Αφρικανικής Ένωσης που κατήργησαν την θανατική ποινή σε 16. Το 2009 η Διεθνής Αμνηστία κατέγραψε εκτελέσεις σε δύο μόνο χώρες της υποσαχάριας Αφρικής, στη Μποτσουάνα και το Σουδάν. Παρόλα αυτά, το 2010 έγινε γνωστό πως πραγματοποιήθηκαν εκτελέσεις σε τέσσερις χώρες: Μποτσουάνα (1), Ισημερινή Γουϊνέα (4), Σομαλία (τουλάχιστον 8) και Σουδάν (τουλάχιστον 6).

Τουλάχιστον 333 θανατικές καταδίκες έγινε γνωστό πως έχουν επιβληθεί σε 24 χώρες: Μπενίν (τουλάχιστον 1), Μπουρκίνα Φάσο (+), Κεντροαφρικανική Δημοκρατία (14), Τσαντ (1), Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό (+), Ισημερινή Γουϊνέα(4), Αιθιοπία (τουλάχιστον 5), Γκάμπια(13), Γκάνα(17), Κένυα (τουλάχιστον 5), Λιβερία (11), Μαδαγασκάρη (τουλάχιστον 2), Μαλάουι (2),

Μάλι (τουλάχιστον 14), Μαυριτανία (τουλάχιστον 16), Νιγηρία (τουλάχιστον 151), Σιέρρα Λεόνε (1), Σομαλία (τουλάχιστον 8), Σουδάν (τουλάχιστον 10), Τανζανία (τουλάχιστον 5), Ουγκάντα (τουλάχιστον 5), Ζάμπια (35), Ζιμπάμπουε (8).

Ο αριθμός των θανατικών ποινών που επεβλήθησαν στην περιφέρεια πέρυσι αυξήθηκε σε σύγκριση με το 2009, κυρίως στη Δυτική Αφρική, όπου ο συνολικός αριθμός των καταγεγραμμένων θανατικών ποινών αυξήθηκε κατά 137.

Ακόμα μία θανατική καταδίκη επιβλήθηκε στο **Μπενίν** το 2010, παρόλο που δεν πραγματοποιήθηκε καμία εκτέλεση για 23 συναπτά έτη. Τον Απρίλιο 2010, η κυβέρνηση του Μπενίν φιλοξένησε ένα συνέδριο για τη θανατική ποινή στη Νότια και Δυτική Αφρική, το οποίο διοργανώθηκε από την Αφρικανική Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Λαών. Με αυτή την ευκαιρία οι αρχές της χώρας επανέλαβαν πως το προσχέδιο του Συντάγματος που παρουσιάστηκε στην Εθνοσυνέλευση περιείχε μια διάταξη για την κατάργηση της θανατικής ποινής. One death sentence was imposed in **Burkina Faso** in 2010. During the 5th international conference "No Justice Without Life", organized by Rome-based Community of Sant'Egidio, the country's Minister of Justice reportedly committed to accelerate the legislative process to abolish the death penalty.

Μία θανατική καταδίκη επιβλήθηκε στη **Μπουρκίνα Φάσο** το 2010. Κατά τη διάρκεια του πέμπτου διεθνούς συνεδρίου "No Justice Without Life", που διοργανώθηκε από την Κοινότητα του Sant'Egidio με έδρα την Ρώμη, σύμφωνα με τις αναφορές, ο Υπουργός Δικαιοσύνης της χώρας δεσμεύτηκε να επιταχύνει τις νομοθετικές διαδικασίες για την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Η χρήση της θανατικής ποινής συνέχισε να περιβάλλεται από μυστικότητα στην **Μποτσουάνα**. Ο υπεύθυνος δημοσίων σχέσεων της Υπηρεσίας Φυλακών της Μποτσουάνα, ο αστυνομικός διευθυντής Ramolefhe, πιστοποίησε την εκτέλεση του Modise Fly Mokwadi, νοτιοαφρικανού υπηκόου, στις 24 Μαρτίου 2010. Ισχυρισμοί πως ο Modise Fly Mokwadi είχε υποστεί κακοποίηση διαδόθηκαν την ημέρα πριν την εφαρμογή της θανατικής ποινής του. Ο Modise Fly Mokwadi είχε καταδικαστεί για φόνο το 2008.

Ο Benson Keganne και οι νοτιοαφρικανοί υπήκοοι Kgotso Brandon Sampson και Michael Molefe παρέμειναν θανατοποινίτες στην Μποτσουάνα στο τέλος του 2010. Πριν από την έκδοσή τους από την Νότια Αφρική, όπου είχαν συλληφθεί το 2001, η κυβέρνηση της Νοτίου Αφρικής είχε λάβει τη διαβεβαίωση των αρχών στην Μποτσουάνα πως οι τρεις άνδρες δεν θα εκτελούνταν.

Για δεύτερη χρονιά, στις 20 Μαΐου 2010, ο Πρόεδρος του **Καμερούν** Paul Biya υπέγραψε ένα διάταγμα που μετέτρεπε τις επιβεβαιωμένες ποινές των φυλακισμένων σε όλη τη χώρα. Παρά το ότι η μετατροπή των θανατικών ποινών, επίσης, προβλεπόταν από το διάταγμα, ο αριθμός των θανατοποινιτών που πραγματικά θα μπορούσαν να επωφεληθούν από αυτήν παραμένει ασαφής, καθώς το άρθρο 4 του διατάγματος αποκλείει από τη μετατροπή άτομα που έχουν καταδικαστεί για φόνο εκ προμελέτης, βίαιη κλοπή και υπότροπους παραβάτες, μεταξύ άλλων.

Πέρυσι, η συντριπτική πλειοψηφία των θανατικών ποινών στην **Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό** συνέχισε να επιβάλλεται εναντίον πολιτών από στρατιωτικά δικαστήρια. Τον Μάρτιο του 2010 ένα στρατιωτικό δικαστήριο στην Κινσάσα καταδίκασε σε θάνατο τον ακτιβιστή των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, Firmin Yangambi, για παράνομη κατοχή όπλων και απόπειρα

οργάνωσης επαναστατικού κινήματος στην Κισανγκάνι, στα βορειανατολικά της χώρας. Τον Νοέμβριο του 2010, η Εθνική Σύνοδος δεν δέχθηκε να εξετάσει ένα νομοσχέδιο για την κατάργηση της θανατικής ποινής, το οποίο είχε προταθεί από δύο μέλη του Κοινοβουλίου.

Στην **Ισημερινή Γουινέα**, οι πρώην στρατιωτικοί αξιωματικοί José Abeso Nsue και Manuel Ndong Anseme, ο συνοριοφύλακας Jacinto Michá Obiang και ένας πολίτης, ο Alipio Ndong Asumu, εκτελέστηκαν στις 21 Αυγούστου 2010 μέσα σε μία ώρα από την καταδίκη τους σε θάνατο από ένα στρατιωτικό δικαστήριο. Είχαν καταδικαστεί για επίθεση εναντίον του Αρχηγού του Κράτους και της Κυβέρνησης, προδοσία και τρομοκρατία, σχετικά με μια φερόμενη επίθεση στο προεδρικό παλάτι τον Φεβρουάριο του 2009. Οι άνδρες δεν ήταν παρόντες στο δικαστήριο όταν οι ποινές τους εκφωνήθηκαν. Στην φυλακή είχαν κρατηθεί μακριά από κάθε επικοινωνία και οι αναφορές δείχνουν πως είχαν βασανιστεί ώστε να ομολογήσουν την φερόμενη επίθεση. Η δίκη τους δεν ακολούθησε τα διεθνή πρότυπα δικαιοσύνης και η ταχύτητα της εκτέλεσής τους, τους στέρησε το δικαίωμα έφεσης σε ανώτερο δικαστήριο και το δικαίωμα να ζητήσουν επιείκεια, σύμφωνα με το διεθνές δίκαιο και τον νόμο της χώρας.

Ο **José Abeso Nsue**, σύμφωνα με αναφορές, φαίνεται να είχε ζητήσει να δει την οικογένειά του πριν εκτελεστεί. Ωστόσο, όταν μέλη της οικογένειάς του έφθασαν στην φυλακή Black Beach στο Malabo, όπου κρατούσαν οι άνδρες, πληροφορήθηκαν πως δεν ήταν πλέον δυνατόν να τον δούνε και πως ήταν πολύ αργά πια. Τα σοροί τους δεν δόθηκαν στις οικογένειες για ταφή, αλλά αντιθέτως θάφτηκαν στο νεκροταφείο του Malabo περίπου τα μεσάνυχτα της ημέρας της εκτέλεσης.

Στις 15 Φεβρουαρίου 2010, ο Πρόεδρος του **Γκαμπόν** Paul Biyoghe Mba υπέγραψε ένα νομοσχέδιο που καταργούσε την θανατική ποινή στην χώρα.

Το αρχείο των ανθρωπίνων δικαιωμάτων της **Γκάμπια** επιθεωρήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση του Συμβουλίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων στις 10 Φεβρουαρίου 2010. Σε σχέση με την θανατική ποινή, οι αρχές της χώρας δήλωσαν πως παρά το γεγονός πως η εσχάτη των ποινών είχε διατηρηθεί για τον φόνο ή την προδοσία, η χώρα ασκούσε μια αυτό – επιβαλλόμενη διακοπή και πως καμία εκτέλεση δεν είχε πραγματοποιηθεί κατά τη διάρκεια της υπάρχουσας κυβέρνησης. Δεκατρείς θανατικές ποινές επιβλήθηκαν το 2010, οχτώ εναντίον ανδρών με την κατηγορία της προμήθειας όπλων, εξοπλισμού και μισθοφόρων για οργάνωση πραξικοπήματος εναντίον της κυβέρνησης του Προέδρου Yahya Jammeh. Οι άνδρες βρέθηκαν ένοχοι για προδοσία και καταδικάστηκαν σε θάνατο σε μια δίκη που παραβίαζε τα διεθνή πρότυπα δικαιοσύνης.

Τροποποιήσεις στην Πράξη για την Εμπορία Ανθρώπων του 2007 και στις παραγράφους 122 και 273 του Ποινικού κώδικα της Γκάμπια υιοθετήθηκαν από την Εθνική Σύνοδο τον Οκτώβριο του 2010. Αυτές προβλέπουν την θανατική ποινή για το λαθρεμπόριο ανθρώπων, τον βιασμό και την βίαιη ληστεία. Κατά τη διάρκεια του ίδιου μήνα, η Εθνική Σύνοδος της Γκάμπια ψήφισε την επέκταση του πλαισίου της θανατικής ποινής καθιστώντας την κατοχή περισσότερων από 250 γρ. ηρωίνης ή κοκαΐνης αδίκημα που τιμωρείται με θάνατο. Στο τέλος του έτους τα τρία νομοσχέδια βρίσκονταν σε αναμονή για να υπογραφούν από τον Πρόεδρο, ο οποίος έχει την εξουσία να τα θέσει εντός του νόμου.

Δεκαεπτά νέες θανατικές καταδίκες επιβλήθηκαν στην **Γκάνα** το 2010. Στις 11 Ιανουαρίου 2010, ο John Evans Atta Mills, Πρόεδρος της Γκάνα, εγκαινίασε μια Επιτροπή για να αναθεωρήσει το Σύνταγμα του 1992. Η κατάργηση της θανατικής ποινής ήταν ένα από τα ζητήματα που

εξετάστηκαν από την Επιτροπή.

Ένα νέο Σύνταγμα υιοθετήθηκε από το Προεδρικό διάταγμα στη **Γουινέα** στις 7 Μαΐου 2010. Το νέο Σύνταγμα δεν περιλαμβάνει διατάξεις για την κατάργηση της θανατικής ποινής. Η Γουινέα επιθεωρήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση του Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στις 4 Μαΐου 2010. Η Γουινέα απέρριψε τις συστάσεις να καθιερώσει μια επίσημη αναστολή των εκτελέσεων και να εξετάσει την κατάργηση της θανατικής ποινής. Ο εκπρόσωπος του κράτους δήλωσε στην 15η συνεδρίαση του Συμβουλίου των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων τον Σεπτέμβριο ότι είχε αποφασιστεί πως ήταν πρόωρο να συμπεριληφθεί το ερώτημα της κατάργησης της θανατικής ποινής στον εθνικό διάλογο και πως η λύση θα ήταν να υπάρξει μια *de facto* διακοπή.⁴²

Τουλάχιστον πέντε άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο στην **Κένυα** το 2010. Στις 30 Ιουλίου 2010 το Εφετείο της Κένυας έκρινε πως η Παράγραφος 204 του Ποινικού Κώδικα, που προνοούσε για την υποχρεωτική θανατική ποινή σε περιπτώσεις φόνου, ήταν «αντίθετη στις Συνταγματικές διατάξεις για την προστασία απέναντι σε απάνθρωπη ή υποτιμητική τιμωρία ή μεταχείριση και δίκαιη δίκη», καθώς δεν παραχωρούσε στα άτομα την ευκαιρία να μετατρέψουν τις θανατικές ποινές τους. Με τη δικαστική του απόφαση, το Εφετείο δήλωσε κατηγορηματικά πως το σκεπτικό πίσω από την απόρριψη της υποχρεωτικής θανατικής ποινής για το έγκλημα του φόνου μπορεί επίσης να εφαρμοστεί και σε άλλα εγκλήματα που τιμωρούνται με την θανατική ποινή στον Ποινικό Κώδικα, όπως η προδοσία, η ληστεία με την χρήση βίας και η απόπειρα ληστείας με χρήση βίας. Ένα νέο Σύνταγμα, που υιοθετήθηκε με δημοψήφισμα στις 4 Αυγούστου 2010, εγγυάται το δικαίωμα στην ζωή αλλά αποτυγχάνει να απαγορεύσει την χρήση της θανατικής ποινής στο Άρθρο 26.

Η Κένυα επιθεωρήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση στις 6 Μαΐου 2010. Η εθνική έκθεση που κατατέθηκε στο Συμβούλιο των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων των Ηνωμένων Εθνών πριν από την ανασκόπηση, αναφέρει ότι μια προεδρική οδηγία απεστάλη σε «όλα τα σχετικά Υπουργεία και Υπηρεσίες της Κυβέρνησης για την διεξαγωγή εμπειρικών μελετών και για να προσκαλέσει επειγόντως όλους τους φορείς να καθορίσουν αν η συνεχιζόμενη ύπαρξη της θανατικής ποινής στους νόμους της χώρας έχει κάποια αξία ή αντίκτυπο στον πόλεμο κατά του εγκλήματος. Αναγνωρίστηκε, επίσης, το γεγονός πως «η παρατεταμένη αναμονή για την εκτέλεση της θανατικής ποινής προκαλεί υπερβολική ψυχική οδύνη και πόνο, ψυχολογικό τραύμα, άγχος και αποτελεί απάνθρωπη μεταχείριση».⁴³ Στο τέλος της ανασκόπησης, η Κένυα δεν αποδέχθηκε τις συστάσεις για να τροποποιήσει την εθνική νομοθεσία ώστε να καταργηθεί η θανατική ποινή, ούτε να εδραιώσει αναστολή της θανατικής ποινής με σκοπό την κατάργησή της, ούτε να διασφαλίσει ρητά πως η θανατική ποινή δεν επιβάλλεται σε παιδιά.

Το **Λεσόθο** επιθεωρήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση στις 5 Μαΐου 2010. Ως απάντηση στα σημαντικά ερωτήματα για την χρήση της θανατικής ποινής, το Λεσόθο δήλωσε πως παρά το ότι η θανατική ποινή προβλεπόταν από τον νόμο ως αποτρεπτικό μέσο δεν είχαν πραγματοποιηθεί εκτελέσεις τα τελευταία 15 χρόνια.⁴⁴

Το 2010 τα δικαστήρια της **Λιβερίας** συνέχισαν να επιβάλλουν θανατικές ποινές μετά από την επαναφορά της θανατικής ποινής το 2008, σε παραβίαση των υποχρεώσεων της Λιβερίας ως συμβαλλόμενου μέρους του Δεύτερου Προαιρετικού Πρωτόκολλο στο Διεθνές Σύμφωνο για τα ατομικά και πολιτικά δικαιώματα. Κατά την διάρκεια της επιθεώρησης της χώρας από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση, η οποία έλαβε χώρα την 1η Νοεμβρίου 2010, οι εκπρόσωποι

της επιβεβαίωσαν πως παρά την ανησυχία σχετικά με την επαναφορά της θανατικής ποινής, η Λιβερία «παρέμενε προσηλωμένη στην τήρηση των περιφερειακών και διεθνών υποχρεώσεών της για τα ανθρώπινα δικαιώματα και πως η Λιβερία έπρεπε να καθορίσει επακριβώς τις υποχρεώσεις της για τα ανθρώπινα δικαιώματα και να ενημερώσει το νομοθετικό επιτελείο, όταν καταρτίζει νομοσχέδια, για την επιτήρηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τις σχετικές διεθνείς συμβάσεις και πρωτόκολλα». Η ομάδα εκπροσώπων συμφώνησε να εξετάσει και να δώσει μια απάντηση στην 16η συνεδρία του Συμβουλίου για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα στις συστάσεις για άρση του νόμου του 2008 που μετέτρεψε την ένοπλη ληστεία, την τρομοκρατία και την πειρατεία σε αδικήματα που τιμωρούνται με την θανατική ποινή, αν αυτά επιφέρουν τον θάνατο, και να ευθυγραμμίσει την νομοθεσία της με τις διεθνείς υποχρεώσεις της.⁴⁵

Ο φάκελος της **Μαδαγασκάρης** για τα ανθρώπινα δικαιώματα επιθεωρήθηκε από την Παγκόσμια Περιοδική Ανασκόπηση στις 15 Φεβρουαρίου 2010. Σε απόκριση των συστάσεων για την κατάργηση της θανατικής ποινής, οι εκπρόσωποι της χώρας απάντησαν πως οι άμεσες συνθήκες για την κατάργηση της θανατικής ποινής δεν υφίστανται. Οι εκπρόσωποι δήλωσαν πως η κυβέρνηση προτίθεται να οργανώσει έναν προκαταρκτικό διάλογο πάνω στο θέμα της θανατικής ποινής, ο οποίος θα είναι ανοιχτός στην συμμετοχή των εκτελεστικών, νομοθετικών και δικαστικών αρχών καθώς επίσης και της κοινωνίας των πολιτών.⁴⁶ Θανατικές καταδίκες συνέχισαν να επιβάλλονται από τα δικαστήρια το 2010.

Το 2010, το **Μαλάουι**, καταδίκασε σε θάνατο έξι Μοζαμβίκιους, παραβαίνοντας τις υποχρεώσεις του που προβλέπονταν στη συνθήκη της Βιέννης για τις Προξενικές Σχέσεις. Οι αρχές της Μοζαμβίκης δεν ήταν ενημερωμένες για τη σύλληψη των ίδιων τους των υπηκόων, συνεπώς, δεν μπόρεσαν να τους παρέχουν ικανοποιητική νομική αντιπροσώπευση. Το Μαλάουι εξετάστηκε στην Παγκόσμια Περιφερειακή Ανασκόπηση την 1η Νοεμβρίου 2010. Συστάσεις για την καθιέρωση ενός επίσημου μορατόριουμ για τις εκτελέσεις και την κατάργηση της θανατικής ποινής δεν έχαιραν ιδιαίτερης υποστήριξης από το Μαλάουι.

Ο αυξανόμενος αριθμός των θανατικών ποινών που επιβλήθηκαν στη **Μαυριτανία** το 2010, αποτέλεσε σημείο ανησυχίας για τη Διεθνή Αμνηστία. Δεκαέξι άνθρωποι, εκ των οποίων οι έξι ήταν ξένοι υπήκοοι, καταδικάστηκαν σε θάνατο πέρυσι για διάπραξη δολοφονίας.

Τρεις Μαυριτανοί, ο **Sidi Ould Sidna**, ο **Maarouf Ould Haiba** και ο **Mohamed Ould Chabarnou**, καταδικάστηκαν σε θάνατο στις 25 Μαΐου 2010, βάσει καταθέσεων που φαίνεται να αποσπάστηκαν μέσω βασανιστηρίων.

Κατά τη διάρκεια της εξέτασης της χώρας από την Παγκόσμια Περιφερειακή Ανασκόπηση της 10ης Νοεμβρίου 2010, η Μαυριτανία, δεν υποστήριξε καμία πρόταση σε σχέση με τη θανατική ποινή που της τέθηκε από την Ομάδα Εργασίας. Η χώρα συμφώνησε μόνο να εξετάσει και να παράσχει μια απάντηση στη 16η συνεδρία του Συμβουλίου των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, πάνω στις προτάσεις για να επικυρώσει το Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα και να αφαιρέσει από τον Ποινικό της Κώδικα, προβλέψεις για την επιβολή της θανατικής ποινής για τις ομοφυλοφιλικές σχέσεις.

Στις 17 Δεκεμβρίου 2010, το Εθνοκοινοβούλιο του **Νίγηρα** ψήφισε κατά ενός προσχεδίου προεδρικού διατάγματος για την κατάργηση της θανατικής ποινής.

Στις 10 Απριλίου, οι 36 κυβερνήτες της **Νιγηρίας**, αναφέρθηκε ότι αποφάσισαν, σε μια

συνέλευση του Εθνικού Συμβουλίου του Κράτους, να εκτελεστούν θανατοποινίτες για την αποσυμφόρηση των φυλακών. Η ίδια απόφαση επιβεβαιώθηκε σε μια συνεδρίαση του Οικονομικού Συμβουλίου του Κράτους στις 16 Ιουνίου 2010, όταν οι κυβερνητικοί της Νιγηρίας αποφάσισαν να επανεξετάσουν όλες τις υποθέσεις των κατάδικων, για να προστατέψουν αθώους ανθρώπους από τον απαγχονισμό. Ο κυβερνήτης του Μπενουέ, Gabriel Suswam, ο οποίος, όπως αναφέρεται μίλησε εκ μέρους των κυβερνητών, είπε στο τέλος της συνεδρίασης, ότι η απόφαση αποσκοπούσε στην αποσυμφόρηση των φυλακών της χώρας. Ακολουθώντας το μήνυμα από το Σχέδιο Κοινωνικό-Οικονομικών Δικαιωμάτων και Υπευθυνότητας στην Αφρικανική Επιτροπή Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και Δικαιωμάτων των Λαών (ACHPR), το αφρικανικό σώμα εξέδωσε μια προσωρινή απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, που απέτρεπε τους κυβερνήτες της Νιγηρίας να προβούν σε εκτελέσεις στη χώρα, ενώ εκκρεμεί η εξέταση της αίτησης την οποία συμπλήρωσαν περισσότεροι από 800 θανατοποινίτες.

Δύο αιτήσεις που συμπληρώθηκαν από τον Νομικό Όμιλο (LRC) και την Ομάδα Υπεράσπισης και Αρωγής (LEDAP), μπροστά από το Ανώτατο Ομοσπονδιακό Δικαστήριο εκ μέρους όλων των θανατοποινιτών στη Νιγηρία, είχαν σαν αποτέλεσμα στο να εκδώσει η Ομοσπονδιακή κυβέρνηση προσωρινά ασφαλιστικά μέτρα, πράγμα που υποχρέωσε τα 36 κράτη της Νιγηρίας να απέχουν από την διεξαγωγή εκτελέσεων. Η προσωρινή απόφαση πάρθηκε, ενώ βρίσκονταν σε εκκρεμότητα η ακροαματική διαδικασία, ο προσδιορισμός της Επικοινωνίας και η εφαρμογή. Τουλάχιστον 151 καταδίκες σε θάνατο, υπολογίζεται ότι επιβλήθηκαν στη Νιγηρία το 2010.

Τουλάχιστον οκτώ εκτελέσεις διεξήχθησαν και οκτώ άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο στη **Σομαλία** πέρυσι.⁴⁷ Τουλάχιστον επτά άνθρωποι εκτελέστηκαν και έξι καταδικάστηκαν σε θάνατο στην αυτόνομη περιφέρεια του Πάντλαντ, ενώ, όπως αναφέρεται, 2 άνθρωποι καταδικάστηκαν σε θάνατο στο Σομάλιλαντ. Ο Nur Ahmed Shire εκτελέστηκε από την Μεταβατική Ομοσπονδιακή Κυβέρνηση (TFG), τον Δεκέμβριο του 2010 και ήταν η πρώτη εκτέλεση που διατάχθηκε από τις αρχές της Μεταβατικής Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης από το 2007. Τον Δεκέμβριο του 2010, η Σομαλία ψήφισε και πάλι υπέρ ενός μορατόριουμ για τις εκτελέσεις, κατά την τρίτη Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών· η Σομαλία είχε ψηφίσει υπέρ μιας παρόμοιας απόφασης της Γενικής Συνέλευσης των Ηνωμένων Εθνών το 2008.

Τουλάχιστο έξι άνδρες εκτελέστηκαν στο **Σουδάν** το 2010. Καταδικάστηκαν για τη δολοφονία 13 αστυνομικών το 2005 και σύμφωνα με τους ισχυρισμούς τους αναγκάστηκαν να «ομολογήσουν» το έγκλημα κατόπιν εξαναγκασμού. Μετά από μια απόφαση που πάρθηκε από την ένοπλη αντιπολιτευτική οργάνωση του Κινήματος για την Δικαιοσύνη και την Ισότητα και την Κυβέρνηση, τον Φεβρουάριο, 50 από τους 106 άνδρες που καταδικάστηκαν σε θάνατο από το ειδικό αντι-τρομοκρατικό δικαστήριο, αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς περιορισμό. Οι κατηγορούμενοι καταδικάστηκαν κατόπιν άδικων δικών, που συσχετιζόνταν με την υποτιθέμενη συμμετοχή τους στην επίθεση στο Χαρτούμ το 2008, βασισμένες στις «ομολογίες» τους, που σύμφωνα με καταγγελίες αποσπάστηκαν κατόπιν βασανιστηρίων. 55 παρέμειναν φυλακισμένοι στο τέλος της χρονιάς, εκ των οποίων, όπως αναφέρεται, οι 8 είναι ανήλικοι, περιμένοντας την έκβαση των εφέσεων τους. Ο Ahmed Suleiman Sulman ένας από τους 106 εναγόμενους πέθανε από φυματίωση ενώ βρίσκονταν υπό κράτηση τον Οκτώβριο του 2009.

Στις 21 Οκτωβρίου, ένα ειδικό δικαστήριο στο Νταρφούρ, ύστερα από μια δίκη που δεν ανταποκρινόταν στα διεθνή πρότυπα απόδοσης δικαιοσύνης, καταδίκασε σε θάνατο 10 άντρες, για την φερόμενη ανάμειξή τους στην επίθεση σε κομβόι της κυβερνητικής σωματοφυλακής στο Βόρειο Νταρφούρ. Τέσσερις από αυτούς ήταν, κατά τα λεγόμενα, κάτω των 18 ετών όταν

συνέβη το έγκλημα, ενώ μόνο δύο από τους υποτιθέμενους ανήλικους καθόρισαν την ηλικία τους κατόπιν ιατρικής εξέτασης. Ένας από αυτούς επιβεβαιώθηκε ότι ήταν παιδί και η ποινή του μετριάστηκε. Οι πληροφορίες που στάλθηκαν το 2010 αποκάλυψαν ότι ο Abdulrahaman Zakaria Mohammed εκτελέστηκε στο El Fasher το 2009, για ένα έγκλημα που διέπραξε ενώ ήταν κάτω των 18.

Ενώ δεν έχουν καταγραφεί εκτελέσεις στην **Τανζανία**, θανατικές καταδίκες συνέχισαν να επιβάλλονται και η κυβέρνηση δεν έκανε κανένα επίσημο βήμα προς την κατάργηση της θανατικής ποινής. Μια μήνυση που συμπληρώθηκε από τρεις τοπικές οργανώσεις το 2008, που αμφισβητούσε τη συνταγματικότητα της θανατικής ποινής, βρίσκεται ακόμα σε εκκρεμότητα στο Ανώτατο Δικαστήριο.

Ένα νομοσχέδιο κατά της ομοφυλοφιλίας, το οποίο εάν ετίθετο σε ισχύ θα εισήγαγε τη θανατική ποινή για «έντονη» ομοφυλοφιλία, βρίσκονταν σε αναμονή για εξέταση από το Κοινοβούλιο της **Ουγκάντα**, στο τέλος του 2010. Θανατικές ποινές συνεχίζουν να επιβάλλονται.

Σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, στο τέλος του 2010, 267 άνθρωποι παρέμεναν υπό το καθεστώς της θανατικής ποινής στη **Ζάμπια**, ενώ 35 νέες θανατικές ποινές επιβλήθηκαν κατά τη διάρκεια της χρονιάς. Τριάντα-έξι άνθρωποι μετέτρεψαν τη θανατική ποινή και τρεις χάρες δόθηκαν το 2010. Στις 3 Φεβρουαρίου του 2010, η Εθνική Συνταγματική Συνδιάσκεψη της Ζάμπια αποφάσισε να διατηρήσει τη θανατική ποινή σε ένα προσχέδιο Συντάγματος που θα παρουσιάζονταν στο κοινό για διαβούλευση. Η απόφαση αγνόησε το αίτημα της πλειοψηφίας των εναγόντων στην Επιτροπή Συνταγματικής Αναθεώρησης της Mng'ombwa να αφαιρέσει από το προσχέδιο του Συντάγματος τη θανατική ποινή. Στις 10 Μαρτίου, η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου κατέληξε στο ότι η Ζάμπια παραβίασε τις διεθνείς της υποχρεώσεις για τα ανθρώπινα δικαιώματα, ως κράτος - μέλος του Διεθνούς Συμφώνου για Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, επιβάλλοντας τη θανατική ποινή στον Munguwambuto Kabwe Peter Mwamba. Η Επιτροπή των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, επίσης, έκρινε ότι η Ζάμπια παραβίασε το δικαίωμα του εναγομένου σε μια δίκαιη δίκη και το δικαίωμα στο να μην υποβληθεί σε βασανιστήριο, ή σε σκληρή, απάνθρωπη, ή ταπεινωτική μεταχείριση ή τιμωρία, λόγω της απάνθρωπης μεταχείρισης που προκλήθηκε από την αποτυχία στο να τηρήσει τις εγγυήσεις μιας δίκαιης δίκης στην υπόθεση του Munguwambuto Kabwe Peter Mwamba.⁴⁸

Οκτώ νέες θανατικές ποινές επιβλήθηκαν στη **Ζιμπάμπουε** το 2010. Τα στοιχεία που δόθηκαν από τον υπεύθυνο, Αρχηγό Επιθεωρητή της Κεντρικής Φυλακής Harare, Norbert Chomurenga, στη Συνέλευση της Κοινοβουλευτικής Γερουσίας των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου, αποκάλυψαν ότι 49 κρατούμενοι είχαν καταδικαστεί σε θάνατο στη χώρα, το Μάρτιο του 2010.

Στο τέλος του 2010, συνταγματικές τροποποιήσεις βρίσκονταν σε εξέλιξη στο Μπενίν, στη Γκάνα, στη Σιέρρα Λεόνε και στη Ζιμπάμπουε. Εθνικές συμμαχίες κατά της θανατικής ποινής, συστάθηκαν από την κοινωνία των πολιτών στη Μαυριτανία και στη Μπουργκίνα Φάσο το 2010. Στο τέλος του 2010, ένα νομοσχέδιο για την κατάργηση της θανατικής ποινής, που πρωτοπαρουσιάστηκε το 2007, ακόμα αναμένει να εξεταστεί από το Κοινοβούλιο του Μάλι.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ Ι: ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΤΟ 2010

Τα στοιχεία που παρουσιάζονται είναι όσα με ασφάλεια μπορέσαμε να συγκεντρώσουμε από την έρευνά μας, παρ' όλα αυτά τονίζουμε ότι τα πραγματικά στοιχεία είναι ιδιαιτέρως υψηλότερα. Κάποια κράτη σκόπιμα αποκρύπτουν τις θανατικές καταδίκες που επέβαλαν, ενώ άλλα δεν καταγράφουν ή δεν έχουν διαθέσιμα τα στατιστικά θανατικών ποινών ή εκτελέσεων.

Όταν ένα «+» αναφέρεται μετά από μια χώρα και προηγείται ενός αριθμού, σημαίνει ότι ο αριθμός που η Διεθνής Αμνηστία υπολόγισε, είναι ο ελάχιστος αριθμός. Όταν το «+» υποδεικνύεται μετά τη χώρα και δεν προηγείται από αριθμό σημαίνει ότι έγιναν εκτελέσεις ή επιβλήθηκαν θανατικές καταδίκες (τουλάχιστον πάνω από μία) σε μια χώρα, αλλά δεν ήταν δυνατό να συγκεντρωθούν οποιαδήποτε στοιχεία.

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΤΟ 2010

Κίνα χιλιάδες	Αίγυπτος 4
Ιράν 252+	Ισημερινή Γουινέα 4
Βόρεια Κορέα 60+	Ταϊβάν 4
Υεμένη 53+	Λευκορωσία 2
Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής 46	Ιαπωνία 2
Σαουδική Αραβία 27+	Ιράκ 1+
Λιβύη 18+	Μαλαισία 1+
Συρία 17+	Μπαχρέιν n 1
Μπανγκλαντές 9+	Μποτσουάνα 1
Σομαλία 8+	Σιγκαπούρη +
Σουδάν 6+	Βιετνάμ +
Παλαιστινιακή Αρχή 5	

ΑΝΑΦΟΡΕΣ ΓΙΑ ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΠΟΙΝΕΣ ΤΟ 2010

Κίνα +	Ιαπωνία 14
Πακιστάν 365	Γκάμπια 13
Ιράκ 279+	Λίβανος 12+
Αίγυπτος 185	Παλαιστινιακή Αρχή 11+
Νιγηρία 151+	Λιβερία 11
Αλγερία 130+	Σουδάν 10+
Μαλαισία 114+	Συρία 10+
Ηνωμένες Πολιτείες Αμερικής 110+	Ιορδανία 9
Ινδία 105+	Ταϊβάν 9
Αφγανιστάν 100+	Σιγκαπούρη 8+
Ζάμπια 35	Σομαλία 8+
Σαουδική Αραβία 34+	Ζιμπάμπουε 8
Βιετνάμ 34+	Ινδονησία 7+
Μπαγκλαντές 32+	Ταϊλάνδη 7+
Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα 28+	Αιθιοπία 5+
Υεμένη 27+	Κένυα α 5+
Τυνησία 22+	Τανζανία 5+
Γκάνα 17	Ουγκάντα 5+
Μαυριτανία 16+	Μπαχάμες 5+
Μάλι 14+	Ισημερινή Γουινέα 4
Δημοκρατία Κεντρικής Αφρικής 14	Τζαμάικα 4
	Λάος 4

Μαρόκο/ Δυτική Σαχάρα 4	Τσάντ 1
Βόρεια Κορέα 4	Γουατεμάλα 1
Κουβέι 3+	Μαλδίβες 1
Λευκορωσία 3	Σιέρα Λεόνε 1
Μαδαγασκάρη 2+	Μπρούναι Νταρουσάλαμ +
Μαλάουι 2	Καμερούν +
Μιανμάρ 2	Κοινοβουλευτική Δημοκρατία του Κονγκό +
Μπενίν 1+	Ιράν +
Μπουρκίνα Φάσο 1+	Λιβύη +
Γουιάνα 1+	Βόρεια Κορέα +
Μπαχρέιν 1	Σρι Λάνκα +
Μπαρμπίντος 1	Τρινιδάδ και Τομπάγκο +

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙ: ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΚΑΤΗΡΓΗΣΑΝ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΚΑΙ ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΤΗ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΑΠΟ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

Περισσότερο από τα δύο τρίτα των χωρών του κόσμου έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή δια νόμου ή στην πράξη. Οι αριθμοί είναι οι εξής :

Κατάργηση για όλα τα εγκλήματα: 96 χώρες

Κατάργηση μόνο για κοινά εγκλήματα: 9 χώρες

Κατάργηση στην πράξη: 34 χώρες

Ολοκληρωτική κατάργηση δια νόμου ή στην πράξη: 139 χώρες

Χώρες που την διατηρούν: 58

Στη συνέχεια, ακολουθούν λίστες κρατών για τις τέσσερις κατηγορίες : που την έχουν καταργήσει για όλα τα εγκλήματα, που την έχουν καταργήσει μόνο για κοινά εγκλήματα, που την έχουν καταργήσει στην πράξη και αυτά που την διατηρούν.

1. ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΓΙΑ ΟΛΑ ΤΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Χώρες που δεν προβλέπουν τη θανατική ποινή για οποιοδήποτε έγκλημα:

Αλβανία, Ανδόρα, Αγκόλα, Αργεντινή, Αρμενία, Αυστραλία, Αυστρία, Αζερμπαϊτζάν, Βέλγιο, Μπουτάν, Βοσνία-Ερζεγοβίνη, Βουλγαρία, Μπουρούντι, Καμπότζη, Καναδάς, Πράσινο Ακρωτήριο, Κολομβία, Νήσοι Κουκ, Κόστα Ρίκα, Κροατία, Κύπρος, Τσεχία, Δανία, Τζιμπουτί, Δομινικανή Δημοκρατία, Εκουαδόρ, Εσθονία, Φινλανδία, Γαλλία, Γκαμπόν, Γεωργία, Γερμανία, Ελλάδα, Γουινέα-Μπισσάου, Αϊτή, Χόλι Σι, Ονδούρα, Ουγγαρία, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ιταλία, Κιριμπάτι, Κιργιστάν, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μακεδονία, Μάλτα, Νήσοι Μάρσαλ, Μαυρίκιος, Μεξικό, Μικρονησία, Μολδαβία, Μονακό, Μαυροβούνιο, Μοζαμβίκη, Ναμίμπια, Νεπάλ, Ολλανδία, Νέα Ζηλανδία, Νικαράγουα, Νιούε, Νορβηγία, Παλάου, Παναμάς, Παραγουάη, Φιλιππίνες, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Ρουάντα, Σαμόα, Σαν Μαρίνο, Σάο Τόμε και Πρίνσιπ, Σενεγάλη, Σερβία (συμπεριλαμβανομένου και του Κοσόβου), Σεϋχέλλες, Σλοβακία, Σλοβενία, Νησιά του Σολομώντα, Βόρεια Αφρική, Ισπανία, Σουηδία, Ελβετία, Τιμόρ-Λέστε, Τόγκο, Τουρκία, Τουρκμενιστάν, Τουβαλού, Ουκρανία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ουρουγουάη, Ουζμπεκιστάν, Βανουάτου, Βενεζουέλα

2. ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΚΟΙΝΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ

Τα κράτη των οποίων το νομικό πλαίσιο προβλέπει τη θανατική ποινή μόνο για ιδιαίτερα εγκλήματα, όπως εγκλήματα υπό το στρατιωτικό νόμο ή εγκλήματα που διεξήχθησαν υπό ιδιαίτερες συνθήκες είναι:

Βολιβία, Βραζιλία, Χιλή, Ελ Σαλβαδόρ, Φίτζι, Ισραήλ, Καζακστάν, Λετονία, Περού

3. ΚΡΑΤΗ ΠΟΥ ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΡΓΗΣΕΙ ΤΗ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ ΣΤΗΝ ΠΡΑΞΗ

Κράτη που διατηρούν τη θανατική ποινή για κοινά εγκλήματα, όπως δολοφονία, αλλά θεωρείται ότι την έχουν καταργήσει στην πράξη, δηλαδή δεν έχουν εκτελέσει κανέναν τα προηγούμενα 10 χρόνια και πιστεύεται ότι έχουν μια πολιτική, ή καθιερωμένη πρακτική μη διεξαγωγής εκτελέσεων:

Αλγερία, Μπενίν, Μπρούναι, Μπουρκίνα Φάσο, Κονγκό, Ερυθραία, Γκάμπια, Γκάνα, Γρενάδα, Κένυα, Λάος, Λιβερία, Μαδαγασκάρη, Μαλάουι, Μαλδίβες, Μάλι, Μαυριτανία, Μαρόκο, Μιανμάρ, Ναούρου, Παπούα Νέα Γουινέα, Ρωσική Ομοσπονδία⁴⁹, Βόρεια Κορέα, Σρι Λάνκα, Σουρινάμ, Σουαζιλάνδη, Τατζικιστάν, Τανζανία, Τόγκο, Τυνησία, Ζάμπια

4. ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝ ΤΗΝ ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

Οι χώρες που διατηρούν την θανατική ποινή για κοινά ποινικά αδικήματα είναι οι εξής:

Άγιος Βικέντιος και Γρεναδίνες, Αφγανιστάν, Αντίγκουα και Μπαρμπούντα, Αίγυπτος, Αιθιοπία, Βιετνάμ, Βόρειος Κορέα, Γουατεμάλα, Γουινέα, Ισημερινή Γουινέα, Ζιμπάμπουε, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, ΗΠΑ, Ινδία, Ινδονησία, Ιράν, Ιράκ, Ιαπωνία, Ιορδανία, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, Λευκορωσία, Λίβανος, Λεσότο, Λιβύη, Κατάρ, Κίνα, Κομόρες, Κούβα, Κοινοπολιτεία της Ντομίνικα, Κουβέιτ, Μαλαισία, Μογγολία, Μπαχάμες, Μπαχρέιν, Μπαγκλαντές, Μπαρμπέντος, Μπελίτζε, Μποτσουάνα, Νιγηρία, Ομάν, Ομοσπονδία Αγίου Χριστοφόρου και Νέβις, Ουγκάντα, Πακιστάν, Παλαιστινιακή Αρχή, Σάντα Λουσία, Σαουδική Αραβία, Σιέρα Λεόνε, Σιγκαπούρη, Σομαλία, Σουδάν, Συνεργατική Δημοκρατία της Γουιάνας, Συρία, Ταϊβάν, Ταϊλάνδη, Τζαμάικα, Τρινιδάδ και Τομπάγκο, Τσαντ, Υεμένη.

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ ΙΙΙ: ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΤΩΝ ΔΙΕΘΝΩΝ ΣΥΜΒΑΣΕΩΝ (31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010)

Η κοινωνία των εθνών έχει υιοθετήσει τέσσερις διεθνείς συνθήκες, οι οποίες προβλέπουν την κατάργηση της θανατικής ποινής, εκ των οποίων η μία έχει παγκόσμια εμβέλεια ενώ οι άλλες τρεις είναι περιφερειακές. Ακολουθούν συνοπτικές περιγραφές των τεσσάρων συνθηκών καθώς και λίστες με τα συμβαλλόμενα κράτη και με τα κράτη τα οποία έχουν υπογράψει, αλλά δεν έχουν επικυρώσει ακόμα τις συνθήκες. ("Ένα κράτος γίνεται συμβαλλόμενο μέρος σε μια διεθνή συνθήκη, είτε προσχωρώντας σε αυτήν, είτε επικυρώνοντας την. Η υπογραφή μιας συνθήκης υποδεικνύει την πρόθεση ενός κράτους να γίνει μέρος της συνθήκης σε επόμενο στάδιο με την επικύρωση της. Τα κράτη-μέρη δεσμεύονται από το διεθνές δίκαιο να σέβονται τις διατάξεις των συνθηκών των οποίων αποτελούν μέρη και να μην προβαίνουν σε οποιαδήποτε πράξη αντίκειται στο αντικείμενο και σκοπό αυτών των συνθηκών.)

ΔΕΥΤΕΡΟ ΠΡΟΑΙΡΕΤΙΚΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΟΥ ΔΙΕΘΝΟΥΣ ΣΥΜΦΩΝΟΥ ΓΙΑ ΤΑ ΑΤΟΜΙΚΑ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Το Δεύτερο Προαιρετικό Πρωτόκολλο του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, το οποίο στοχεύει στην κατάργηση της θανατικής ποινής και το οποίο υιοθετήθηκε από την Γενική Συνέλευση των Ηνωμένων Εθνών το 1989, έχει παγκόσμιο πεδίο εφαρμογής. Το πρωτόκολλο προβλέπει την πλήρη κατάργηση της θανατικής ποινής, αλλά επιτρέπει στα κράτη-μέρη την διατήρηση της εν καιρώ πολέμου, με την προϋπόθεση να έχει υπάρξει σχετική πρόβλεψη κατά την επικύρωση του Πρωτοκόλλου. Κάθε κράτος - μέρος στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα δικαιούται να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος και στο Πρωτόκολλο.

Κράτη μέρη: Αλβανία, Ανατολικό Τιμόρ, Ανδόρα, Αργεντινή, Αυστραλία, Αυστρία, Αζερμπαϊτζάν, Βέλγιο, Βενεζουέλα, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, Βραζιλία, Βουλγαρία, Γαλλία, Γεωργία, Γερμανία, Δανία, Ελλάδα, Ελβετία, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισημερινός, Ισπανία, Ιταλία, Κολομβία, Κόστα Ρίκα, Κροατία, Κύπρος, Ισλανδία, Ιρλανδία, Καναδάς, Κιργιστάν, Λιβερία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Μεξικό, Μολδαβία, Μονακό, Μαυροβούνιο, Μοζαμβίκη, Ναμίμπια, Νεπάλ, Νέα Ζηλανδία, Νικαράγουα, Νορβηγία, Νότιος Αφρική, Ολλανδία, Ουρουγουάη, Ουκρανία, Ουζμπεκιστάν, Ονδούρα, Ουγγαρία, Παναμάς, Παραγουάη, Π.Γ.Δ.Μ., Πορτογαλία, Πράσινο Ακρωτήριο, Ρουμανία, Ρουάντα, Σαν Μαρίνο, Σερβία, Σεϋχέλλες, Σλοβακία, Σλοβενία, Σουηδία, Τουρκία, Τουρκμενιστάν, Τζιμπουτί, Τσεχία, Φιλανδία, Φιλιππίνες, Χιλή (σύνολο: 73).

Κράτη που έχουν υπογράψει το πρωτόκολλο αλλά δεν το έχουν επικυρώσει: Γουινέα-Μπισσάου, Πολωνία, Σάο Τομέ και Πρίνσιπε (σύνολο: 3)

ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ

Το Πρωτόκολλο της Αμερικανικής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα για την Κατάργηση της Θανατικής Ποινής, το οποίο υιοθετήθηκε από την Γενική Συνέλευση της Οργάνωσης των

Αμερικανικών Κρατών το 1990, προβλέπει την πλήρη κατάργηση της θανατικής ποινής, αλλά επιτρέπει στα κράτη-μέρη την διατήρηση της εν καιρώ πολέμου, με την προϋπόθεση να έχει υπάρξει σχετική πρόβλεψη κατά την επικύρωση του Πρωτοκόλλου. Κάθε κράτος-μέρος στην Αμερικάνικη Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δικαιούται να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος και στο Πρωτόκολλο.

Κράτη μέρη: Αργεντινή, Βραζιλία, Βενεζουέλα, Εκουαδόρ, Κόστα Ρίκα, Μεξικό, Νικαράγουα, Παναμάς, Παραγουάη, Ουρουγουάη, Χιλή, (σύνολο: 11)

ΕΚΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Το Έκτο Πρωτόκολλο της Ευρωπαϊκής Σύμβασης για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών [Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα], το οποίο αφορά την κατάργηση της θανατικής ποινής, υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο της Ευρώπης το 1982 και προβλέπει την κατάργηση της θανατικής ποινής εν καιρώ ειρήνης. Τα κράτη-μέρη μπορούν να διατηρήσουν την θανατική ποινή για εγκλήματα που γίνονται «εν καιρώ πολέμου ή όταν υπάρχει επικείμενη απειλή πολέμου». Κάθε κράτος-μέρος στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δικαιούται να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος και στο Πρωτόκολλο.

Κράτη μέρη: Αζερμπαϊτζάν, Αλβανία, Ανδόρα, Αρμενία, Αυστρία, Βέλγιο, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, Βουλγαρία, Γαλλία, Γεωργία, Γερμανία, Δανία, Ελβετία, Ελλάδα, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Κροατία, Κύπρος, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Μολδαβία, Μαυροβούνιο, Νορβηγία, Ολλανδία, Ουγγαρία, Π.Δ.Γ.Μ., Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Σαν Μαρίνο, Σερβία, Σλοβακία, Σουηδία, Τσεχία, Τουρκία, Ουκρανία, Φιλανδία, (σύνολο: 46)

Κράτη που έχουν υπογράψει το πρωτόκολλο αλλά δεν το έχουν επικυρώσει: Ρωσική Ομοσπονδία (σύνολο: 1)

ΔΕΚΑΤΟ ΤΡΙΤΟ ΠΡΩΤΟΚΟΛΛΟ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ ΓΙΑ ΤΑ ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

Το δέκατο τρίτο Πρωτόκολλο της Σύμβασης για την Προστασία των Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων και των Θεμελιωδών Ελευθεριών [Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα], το οποίο αφορά την κατάργηση της θανατικής ποινής σε κάθε περίπτωση και το οποίο υιοθετήθηκε από το Συμβούλιο της Ευρώπης το 2002, προβλέπει την κατάργηση της θανατικής ποινής σε κάθε περίπτωση ακόμα και εν καιρώ πολέμου ή όταν υπάρχει επικείμενη απειλή πολέμου. Κάθε κράτος-μέρος στην Ευρωπαϊκή Σύμβαση για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα δικαιούται να καταστεί συμβαλλόμενο μέρος και στο Πρωτόκολλο.

Κράτη μέρη: Αλβανία, Ανδόρα, Αυστρία, Βέλγιο, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, Βουλγαρία, Γαλλία, Γεωργία, Γερμανία, Δανία, Ελβετία, Ελλάδα, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ισπανία, Ιταλία, Κροατία, Κύπρος, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μάλτα, Μολδαβία, Μονακό, Μαυροβούνιο, Ολλανδία, Ουγγαρία, Ουκρανία, Νορβηγία, Π.Γ.Δ.Μ., Πορτογαλία, Ρουμανία, Σαν Μαρίνο, Σερβία, Σλοβακία, Σλοβενία, Σουηδία, Τουρκία, Τσεχία, Φιλανδία (σύνολο: 42)

Κράτη που έχουν υπογράψει το πρωτόκολλο, αλλά δεν το έχουν επικυρώσει: Αρμενία, Λιθουανία, Πολωνία (σύνολο: 3)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ IV: ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ ΓΙΑ ΤΟ ΨΗΦΙΣΜΑ 65/206 ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΟΗΕ, ΠΟΥ ΥΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

ΣΥΝΥΠΟΣΤΗΡΙΚΤΕΣ ΤΟΥ ΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 65/206 ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗΣ ΤΟΥ ΟΗΕ, ΠΟΥ ΥΙΟΘΕΤΗΘΗΚΕ ΣΤΙΣ 21 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 2010

Αϊτή, Ακτή Ελεφαντοστού, Αλβανία, Αλγερία, Ανατολικό Τιμόρ, Ανδόρα, Αργεντινή, Αρμενία, Αυστραλία, Αυστρία, Βανουάτου, Βενεζουέλα, Βέλγιο, Βολιβία, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, Βραζιλία, Βουλγαρία, Γαλλία, Γκαμπόν, Γεωργία, Γερμανία, Γουινέα-Μπισσάου, Δανία, Δομινικανή Δημοκρατία, Ελλάδα, Ελβετία, Ελ Σαλβαδόρ, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ισραήλ, Ισπανία, Ιταλία, Ισημερινός, Καμπότζη, Κολομβία, Κονγκό, Κόστα Ρίκα, Κιργιστάν, Κροατία, Κύπρος, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μαδαγασκάρη, Μαλί, Μάλτα, Μπουρούντι, Μαυροβούνιο, Μεξικό, Μικρονησία, Μονακό, Μπενίν, Μοζαμβίκη, Μολδαβία, Νέα Ζηλανδία, Νησιά Μάρσαλ, Νικαράγουα, Νορβηγία, Νότιος Αφρική, Ολλανδία, Ονδούρα, Ουγγαρία, Ουρουγουάη, Ουκρανία, Παλάου, Παναμάς, Παραγουάη, ΠΓΔΜ, Πράσινο Ακρωτήριο, Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Ρωσική Ομοσπονδία, Ρουάντα, Σαν Μαρίνο, Σάο Τομέ και Πρίνσιπε, Σερβία, Σλοβακία, Σλοβενία, Σουηδία, Τουρκία, Τουβαλού, Τσεχία, Φιλιππίνες, Χιλή (σύνολο: 90)

ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΑΝ ΥΠΕΡ

Αϊτή, Αλβανία, Αλγερία, Ανδόρα, Ανατολικό Τιμόρ, Αγκόλα, Αργεντινή, Αρμενία, Αυστραλία, Αυστρία, Αζερμπαϊτζάν, Βέλγιο, Βανουάτου, Βενεζουέλα, Βολιβία, Βοσνία και Ερζεγοβίνη, Βραζιλία, Βουλγαρία, Γαλλία, Γκαμπόν, Γκάμπια⁵⁰, Γεωργία, Γερμανία, Γουατεμάλα, Γουινέα-Μπισσάου, Δανία, Δομινικανή Δημοκρατία, Ελβετία, Ελλάδα, Ελ Σαλβαδόρ, Εσθονία, Ηνωμένο Βασίλειο, Ισλανδία, Ιρλανδία, Ισραήλ, Ιταλία, Ισπανία, Ισημερινός, Καμπότζη, Καναδάς, Κολομβία, Κονγκό, Κόστα Ρίκα, Κροατία, Κύπρος, Καζακστάν, Κιριμπάτι, Κιργιστάν, Λετονία, Λιχτενστάιν, Λιθουανία, Λουξεμβούργο, Μαδαγασκάρη, Μαλδίβες, Μαλί, Μάλτα, Μπουτάν, Μεξικό, Μικρονησία, Μολδαβία, Μονακό, Μογγολία, Μπουρκίνα Φάσο, Μπουρουντί, Μαυροβούνιο, Μοζαμβίκη, Ναμίμπια, Ναούρου, Νότιος Αφρική, Νεπάλ, Νησιά Μάρσαλ, Νέα Ζηλανδία, Νικαράγουα, Νορβηγία, Ολλανδία, Ονδούρα, Ουγγαρία, Ουκρανία, Ουρουγουάη, Ουζμπεκιστάν, Παλάου, Παναμάς, Παραγουάη, Περού, Π.Γ.Δ.Μ., Πολωνία, Πορτογαλία, Ρουμανία, Ρωσική Ομοσπονδία, Ρουάντα, Σαμόα, Σαν Μαρίνο, Σάο Τομέ και Πρίνσιπε, Σερβία,

Σλοβακία, Σλοβενία, Σομαλία, Σρι Λάνκα, Σουηδία, Τσεχία, Τατζικιστάν, Τόγκο, Τουρκία, Τουρκμενιστάν, Τουβαλού, Φιλανδία, Φιλιππίνες, Χιλή (σύνολο: 109)

ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΨΗΦΙΣΑΝ ΚΑΤΑ

Άγιος Βικέντιος και Γρεναδίνες, Αφγανιστάν, Αντίγκουα και Μπαρμπούντα, Αίγυπτος, Αιθιοπία, Βόρειος Κορέα, Γρενάδα, Ζιμπάμπουε, ΗΠΑ, Ινδία, Ινδονησία, Ιράν, Ιράκ, Ιαπωνία, Κατάρ, Κίνα, Κουβέιτ, Λιβύη, Μαλαισία, Μιανμάρ, Μπαχάμες, Μπαγκλαντές, Μπαρμπάντος, Μπελίτζε, Μποτσουάνα, Μπρουνέι, Νέα Γουινέα, Ουγκάντα, Ομοσπονδία Αγίου Χριστοφόρου και Νέβις, Πακιστάν, Παπούα, Συνεργατική Δημοκρατία της Γουιάνας, Σάντα Λουσία, Σαουδική Αραβία, Σιγκαπούρη, Σουδάν, Σουαζιλάνδη, Συρία, Τζαμάικα, Τόγκα, Τρινιδάδ και Τομπάγκο, Υεμένη (σύνολο: 41)

ΧΩΡΕΣ ΠΟΥ ΑΠΕΙΧΑΝ

Βιετνάμ, Γκάνα, Γουινέα, Ερυθραία, Ζάμπια, Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Ιορδανία, Κεντροαφρικανική Δημοκρατία, Καμερούν, Κομόρες, Κούβα, Κοινοπολιτεία της Ντομίνικα, Κένυα, Λάος, Λίβανος, Λεσότο, Λιβερία, Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, Λευκορωσία, Μπαχρέιν, Μαλάουι, Μαυριτανία, Μαρόκο / Δυτική Σαχάρα, Νησιά Σολομώντα, Νότιος Κορέα, Νιγηρία, Τζιμπουτί, Ομάν, Σενεγάλη, Σιέρα Λεόνε, Σουρινάμ, Τανζανία, Ταϊλανδή, Φίτζι (σύνολο: 35)

ΑΠΟΝΤΕΣ

Ακτή Ελεφαντοστού, Ισημερινή Γουινέα, Μαυρίκιος, Μπενίν⁵¹, Σεϋχέλλες, Τσαντ, Τυνησία (σύνολο: 7)

ΥΠΟΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

¹ Η Διεθνής Αμνηστία, κατά τη διάρκεια του 2010, έλαβε ενημέρωση, ότι στο Ομάν το 2009 είχαν εκτελεστεί 4 άνθρωποι. Η πληροφορία αυτή δεν ήταν γνωστή στη Διεθνή Αμνηστία κατά την περίοδο έκδοσης της έκθεσης με τίτλο "Θανατικές καταδίκες και εκτελέσεις κατά το 2009" (ΑΔ Έγγραφο: ACT 50/001/2010) τον Μάρτιο του 2010.

² Από την de facto διοίκηση της Χαμάς στη Γάζα.

³ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ CCPR/C/98/D/1520/2006.

⁴ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/65/280.

⁵ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ E/210/10.

⁶ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/19.

⁷ Γενική Παρατήρηση 6, άρθ. 6, στο Διεθνές Σύμφωνο για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε 27 Ιουλίου 1982, παρ. 6.

⁸ Γενικό Σχόλιο 6 στο Άρθρο 6 του Διεθνούς Συμφώνου για τα Ατομικά και Πολιτικά Δικαιώματα, που υιοθετήθηκε στις 27 Ιουλίου 1982, παράγρ. 7.

⁹ Αποφάσεις 1991/61 and 2004/67.

¹⁰ Απόφαση 2002/77.

¹¹ Απόφαση 2005/59.

¹² Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Αραβική Λιβυκή Τζαμαχίριγια, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/C/79/Add.101, 6 Νοεμβρίου 1998, παράγρ. 8. Η επιτροπή εξέφρασε επίσης ανησυχία σχετικά με τη διαθεσιμότητα της θανατικής ποινής για εγκλήματα σχετικά με ναρκωτικά.

¹³ Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Σουδάν, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/C/79/Add.85, 19 Νοεμβρίου 1997, παράγρ. 8.

¹⁴ Καταληκτικές παρατηρήσεις παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Κουβέιτ, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/69/KWT, 27 Ιουλίου 2000, παράγρ. 13.

¹⁵ Καταληκτικές παρατηρήσεις παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Αραβική Λιβυκή Τζαμαχίριγια, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/C/79/Add.101, 6 Νοεμβρίου 1998, παράγρ. 8.

¹⁶ Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Κένυα, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/83/KEN, 29 Απριλίου 2005, παράγρ. 13.

¹⁷ Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Γουατεμάλα, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/72/GTM, 27 Αυγούστου 2001, παράγρ. 17.

¹⁸ Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Σουδάν, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/C/79/Add.85, 19 Νοεμβρίου 1997, παράγρ. 8.

¹⁹ Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Κουβέιτ, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/69/KWT, 27 Ιουλίου 2000, παράγρ. 13; Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Βιετνάμ, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/75/VNM, 26 Ιουλίου 2002, παράγρ. 7; Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Λαϊκή Δημοκρατία της Κορέας, έγγραφο ΟΗΕ, CCPR/CO/72/PRK, 27 Αυγούστου 2001, παράγρ. 13.

²⁰ Εξωδικαστικές, συνοπτικές ή αυθαίρετες εκτελέσεις: Έκθεση του Ειδικού Εισηγητή ..., έγγραφο ΟΗΕ, E/CN.4/1999/39, 6 Ιανουαρίου 1999, παράγρ. 63.

²¹ Βλέπε έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/5/Add.1.

²² Καταληκτικές παρατηρήσεις της Επιτροπής Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων: Περού, έγγραφο ΟΗΕ CCPR/C/79/Add.67· απόφαση της Επιτροπής των Ηνωμένων Εθνών για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα 2005/59· και έκθεση του Ειδικού Εισηγητή του ΟΗΕ για τις εξωδικαστικές, συνοπτικές ή αυθαίρετες εκτελέσεις για το 1993, E/CN.4/1994/7. Το άρθρο 4(2) της Αμερικανικής Σύμβασης για τα Ανθρώπινα Δικαιώματα αναφέρει ότι η εφαρμογή της θανατικής ποινής «δεν επιτρέπεται να επεκταθεί σε εγκλήματα για τα οποία δεν εφαρμόζεται σήμερα». Το άρθρο 4(3) αναφέρει: «Η θανατική ποινή δεν επιτρέπεται να επαναθεσμοθετηθεί στα κράτη που την έχουν καταργήσει.»

²³ Βλ. έγγραφο Ηνωμένων Εθνών CRC/C/NGA/CO/3-4.

²⁴ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/L.10.

²⁵ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/WG.6/9/L.12.

²⁶ Βλ. "Justice Stevens: An open mind on a changed court" ("Justice Stevens: Ένα ανοιχτό μυαλό σε ένα αλλαγμένο δικαστήριο"), NPR, 4 Οκτωβρίου 2010, <http://www.npr.org/templates/story/story.php?storyId=130198344>.

²⁷ Απάντηση των Η.Π.Α. σε προτάσεις του Συμβουλίου των Ηνωμένων Εθνών, 9 Νοεμβρίου 2010, <http://www.state.gov/s/l/releases/remarks/150677.htm>

²⁸ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/WG.6/9/L.9.

²⁹ Η Hospira έχει ανακοινώσει από τότε την απόφασή της να εξέλθει από την αγορά της νατριούχου θειοπεντάλης.

³⁰ Ο Κώδικας υιοθετήθηκε τον Φεβρουάριο του 2011 .

³¹ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/5.

³² Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/5/Add.1.

³³ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/WG.6/9/L.3.

³⁴ Τον Ιανουάριο του 2011 το Εφετείο επιφυλάχθηκε να γνωμοδοτήσει για την υπόθεση.

³⁵ Taipei Times, 17 Οκτ , 2010, p. 2

³⁶ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/16/Add.1.

³⁷ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/14/17.

³⁸ Μια από τις καταδίκες μετατράπηκε αργότερα, αλλά στις 24 Ιανουαρίου 2011 δυο εκτελέστηκαν. Οι απαγχονισμοί τους ήταν μέρος ενός κύματος εκτελέσεων κατά τη διάρκεια του οποίου οι ιρανικές αρχές εκτέλεσαν τουλάχιστον 86 κρατούμενους τον Ιανουάριο του 2011.

³⁹ Στις 6 Ιανουαρίου του 2011 ένας ακτιβιστής ΜΚΟ και ένας δημοσιογράφος αφέθηκαν επίσης ελεύθεροι, αλλά 10 από αυτούς που είχαν συλληφθεί στην οικία Latifi παρέμειναν υπό κράτηση για αρκετές μέρες, ίσως και μια ολόκληρη εβδομάδα από την ημέρα συλληψής τους."

⁴⁰ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/65/370.

⁴¹ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/15.

⁴² Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/L.10.

⁴³ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/WG.6/8/KEN/1.

⁴⁴ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/15/7.

⁴⁵ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/WG.6/9/L.1.

⁴⁶ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ A/HRC/14/13/Add.1.

⁴⁷ Αυτά τα στοιχεία δεν συμπεριλαμβάνουν αναφορές δημόσιων, παράνομων εκτελέσεων από ένοπλες αντιπολιτευτικές ομάδες, όπως η Αλ-Σαμπάτ, ατόμων που αυτές κατηγορούν για κατασκοπεία, ή μη συμμόρφωση στη δική τους ερμηνεία του Ισλαμικού Νόμου.

⁴⁸ Βλ. έγγραφο ΟΗΕ CCPR/C/98/D/1520/2006.

⁴⁹ Η Ρωσία εισήγαγε ένα μορατόριουμ για την αναστολή εκτελέσεων τον Αύγουστο του 1996. Παρ' όλα αυτά, διεξήχθησαν εκτελέσεις, μεταξύ 1996 και 1999 στην Δημοκρατία της Τσεχίας.

⁵⁰ Ο αντιπρόσωπος της Γκάμπια δήλωσε μετά την ψηφοφορία ότι η χώρα του είχε την πρόθεση να απέχει.

⁵¹ Ενώ το σχέδιο ψηφίσματος ήταν υπό συζήτηση στην Τρίτη Επιτροπή της Γενικής Συνέλευσης του ΟΗΕ στις 11 Νοεμβρίου 2010, ο αντιπρόσωπος της Μπενίν με μία διευκρινιστική του δήλωση πριν την ψηφοφορία για την τροποποίηση του κειμένου που προτείνεται στο έγγραφο A/C.3/65/L.63 του ΟΗΕ, δήλωσε ότι αναστέλλει την συμμετοχή της χώρας του στην ομάδα των συνυποστηρικτών, αναμένοντας εντολή της κυβέρνησης του αναφορικά με την σχετική τροποποίηση.

AMNESTY
INTERNATIONAL

ΘΑΝΑΤΙΚΕΣ ΚΑΤΑΔΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ ΤΟ 2010

Την τελευταία δεκαετία, περισσότερες από 30 χώρες έχουν καταργήσει τη θανατική ποινή στο νόμο ή στην πράξη. Πενήντα επτά χώρες παγκοσμίως διατηρούν τη θανατική ποινή, αλλά λιγότερες από τις μισές προχώρησαν σε εκτελέσεις κατά το 2010. Σε όλες τις περιοχές του κόσμου, τα τελευταία 10 χρόνια, είδαμε τεράστια βήματα προόδου, κατά το παγκόσμιο ταξίδι προς την κατάργηση.

Το 2010, η παγκόσμια τάση για κατάργηση και πάλι επιβεβαιώθηκε. Ο πρόεδρος της Μογγολίας ανακοίνωσε τον Ιανουάριο, επίσημο μορατόριουμ για τις εκτελέσεις και νομοσχέδιο για την κατάργηση της θανατικής ποινής τέθηκε προς ψήφισμα στη Βουλή της Μογγολίας. Η Γκαμπόν κατήργησε τη θανατική ποινή τον Φεβρουάριο. Στα Ηνωμένα Έθνη ψήφισαν υπέρ ενός παγκοσμίου μορατόριουμ για τις εκτελέσεις περισσότερα κράτη από ποτέ. Ακόμη και σε χώρες που τα επιχειρήματα υπέρ της θανατικής ποινής παραμένουν ισχυρά, έχουν γίνει θετικά βήματα για να περιοριστεί η χρήση της. Αλλά ακόμη και σε αυτή τη φάση της προόδου, πολλά από τα κράτη που διενήργησαν εκτελέσεις κατά το 2010, το έκαναν παραβιάζοντας με προφανή τρόπο το διεθνές δίκαιο και τα διεθνή πρότυπα, παρά τους ισχυρισμούς τους στους διεθνείς οργανισμούς ανθρωπίνων δικαιωμάτων για το αντίθετο.

Η έκθεση αυτή αναλύει κάποιες από τις βασικές εξελίξεις για τη χρήση της θανατικής ποινής παγκοσμίως κατά τη διάρκεια του 2010, αναφέροντας στοιχεία που συνέλεξε η Διεθνής Αμνηστία για τον αριθμό των θανατικών ποινών που επιβλήθηκαν και των εκτελέσεων που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του χρόνου.

Η Διεθνής Αμνηστία αντιτίθεται στη θανατική ποινή σε όλες τις περιπτώσεις χωρίς εξαιρέσεις, ανεξαρτήτως της φύσης του εγκλήματος, των χαρακτηριστικών του εγκληματία και της μεθόδου που χρησιμοποιεί η πολιτεία για να πραγματοποιήσει την εκτέλεση.

www.amnesty.org.gr

Index: ACT 50/001/2011

Μάρτιος 2011

**AMNESTY
INTERNATIONAL**

